

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SHARON SALA

"IF YOU CAN STOP READING, THEN YOU'RE A BETTER WOMAN THAN ME."

— **DEBBIE MACOMBER**

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ONCE *in* *a* BLUE MOON

A BLESSINGS, GEORGIA NOVEL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONC
rîž BMOO

SHARON
SALA

Æ¥ kaynak kitaplar
 casablanca

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

Bölüm 16

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[*Somebody to Love*'dan alıntı](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Arka Kapak](#)

Bölüm 1

Cathy Terry'nin yatak odasındaki panjurların arasından süzülen ay ışığı, koyu renkli parke zemine gümüş-beyaz çizgiler çiziyordu. Yoldan geçen bir devriye arabasının ışıkları uyuduğu duvarın üzerinden geçiyordu ama tek gördüğü rüyasında kendisine doğru gelen adamdı.

Blaine Wagner'in yüzü öfkeyle çarpılmıştı; yumrukları iki katına çıkmış, darbe indirmeye hazırdu. "Hiçbir yere gitmiyorsun, lanet olası! Kimse beni terk edemez!"

Cathy ondan korkuyordu ama artık canına tak etmişti ve yaşadıkları lüks hayat artık eskisi kadar çekici değildi.

"Ben hiç kimse değilim! Ben senin karınım, fahişelerinden biri değilim ve bu kadarı yeter! Beni son kez aldattın. Bir avukatla görüştüm bile ve bir daire bulana kadar Vegas'taki Luxor'da kalacağım."

"Cehennem gibi!" Blaine kükredi ve ona doğru savurdu.

Cathy başını eğip kaçtı, kendini banyoya kilitledi, sonra polisi aradı, Blaine öfkeyle kapıyı yumruklarken ağlayarak acele etmeleri için yalvardı.

Eve yaklaşan sirenler ve yanıp sönen ışıklar ona ihtiyacı olan rahatlamayı sağladı. Adamın kapıyı açmak için odadan çıktığını duyar duymaz banyodan fırladı, dolaptan çoktan hazırladığı çantasını aldı ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Cathy ortaya çıktığında çoktan şaşkın eş rolünü oynamaya ve polise her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemeye başlamıştı. Ağlamaktan gözleri şişmişti ve korktuğu her halinden belliydi.

"Bana yardım edin! Boşanma davası açtım ve o gitmeme izin vermiyor!" dedi. Adam onu kolundan yakaladığında kadın onu itmeye çalışıyordu.

Rüyasında, tıpkı o gece yaptığı gibi kurtulmak için mücadele ediyordu. Polis o sırada evlerine gelmiş, Blaine'e onu bırakması için bağırıyor ve Blaine onun kulağına "Seni pişman edeceğim. Yaşadığın sürece bir an bile huzur bulamayacaksın!"

Çocukluğundan gelen bir ses duyduğunda kalbi küt küt atıyordu.

Uyan! Uyan, Mary Cathleen! Uyan artık!

Nefes nefese kaldı ve sonra yatakta doğruldu ve lambayı yaktı. Yüz wattlık ampul

o ana yeni bir ışık tutuyor, onu rüyadan çekip çıkarmaya yardım ediyordu ama duyduklarını inkâr edemiyordu. Bu annesinin sesiydi ve onu duymasının üzerinden iki yıl geçmişti.

"Ah anne, mezardan bile hâlâ benim yanımdasın." Cathy saate baktı.

Saat dörde yirmi vardı ve bu rüyadan sonra tekrar uyumak mümkün değildi, bu yüzden televizyonu açtı, yastıklarını dolgunlaştırdı ve mevcut filmleri taramaya başladı. Ne izlediği pek umurunda değildi. Aklını eski sevgilisinden uzaklaştıracak herhangi bir şey yeterli olacaktı.

Mutfağa gidip bir şeyler atıştırmayı düşünüyordu ki ekranda aktör Jeffrey Dean Morgan'ın yüzünü gördü ve durup sesi yükseltti. En sevdiği oyuncularından biriydi ve uzun boylu, esmer ve yakışıklı olması Blaine Wagner'in tıknaz yapısı ve sarı saçlarının antiteziydi.

Bu aktör çok güzel bir adam. Bu filmin ne hakkında olduğu umurumda değil. Her şeyin sesini kapatıp sadece oturup ona bakabilirim. Bu eski kocamın yüzünü aklımdan çıkarır.

Ama yine de sesini kapatmadı ve neredeyse iki saat boyunca filmi izledi. Bu bir sonsuza kadar mutlu film değildi, ama o sonsuza kadar mutlu bir dünyada yaşamıyordu ve bununla bir sorunu yoktu.

Cathy reklam arasında mutfağa koşup kendine fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç yaptı, sonra da onu ve bir bardak sütü yatağına götürdü.

Film bittiğinde, rüyanın anısı büyük ölçüde geçmişti ve sabah olmak üzereydi. Televizyonu kapatıp kirli bulaşıkları mutfağa götürdü, bir fincan kahve hazırladı ve giyinmek için odasına döndü.

Kısa bir süre sonra mutfaktaydı, Blessings'te neredeyse hiçbir şey yapmadan geçirdiği günü düşünüyor ve Vegas'taki eski hayatını hatırlıyordu.

* * *

Boşanmanın sonuçlanması altı ay sürmüş ve banka hesabına otuz milyon dolar toplu ödeme yapılmasıyla sona ermişti. Blaine'in buna gücü yetmeyecek gibi değildi. O bir milyarderdi... dördüncü nesil Wagner, Nevada'da ünlü bir isimdi. İlk zamanlarda gümüş madeni işletiyordu, son yetmiş küsur yıldır ise kumarhaneler aile işi haline gelmişti.

Boşanma kesinleştikten sonra, her şeyin sona ereceğini düşünmüştü. Ama yanılmıştı ve onu korkutan, adamın adliye merdivenlerinden ayrılırken yaptığı şeydi.

İki avukat da ayrılırken, Blaine geride kaldı. Cathy bunun son bir yol ayrımı olduğunu düşündü, ta ki Blaine onun kolunu tutup kulağına fısıldayana kadar.

"Seni artık bir tehdit olarak gördüğümü anlıyorsun değil mi? Benim ve hayatım hakkında artık senin için sağlıklı olmayan şeyler biliyorsun."

Cathy geri çekilmeye çalıştı. "Saçmalama."

"Bu bir şaka değil Cathy. Sadece seni uyarıyorum. Artık sana güvenmiyorum ve hayatımın geri kalanını arkamı kollayarak ve federallerin kapımı çalmasını bekleyerek geçirmeye hiç niyetim yok. Günlerin sayılı."

Cathy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. *Aman Tanrım. Adam ciddi!*

"Neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok. Bizim dünyamız sizin şehir kulübünüzden, kişisel arkadaşlarımızdan ve ara sıra iş ortaklarınız için verdiğiniz akşam yemeği partilerinden ibaretti."

Gözleri kısıldı. "Aynen öyle."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Cathy, hiçbirisi hakkında suçlayıcı bir şey bilmemesine rağmen, o ortaklardan bazılarının şüpheli şöhretleri olduğunu hatırlamaya başlamıştı. "Git başımdan, Blaine. Beni yalnız bırak."

Adamın elinden kurtuldu ve kaçma dürtüsüne direnerek uzaklaştı. Bu bir şoktu. Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti ama ortadan kaybolması gerekiyordu ve bunu yaparken akıllıca davranması gerekecekti.

Eve döndüğünde bir planı vardı. Yaptığı ilk şey, kızlık soyadına geri dönmek için internet üzerinden evrak doldurmak oldu. İki ay süren gergin bekleyişin ardından işlem tamamlandı ve işte o zaman planını hızlandırdı. Yenilenmiş bir ehliyet, yeni bir telefon planı ve yeni bir kredi kartı ile yeni bir hayat kuruyordu.

Blaine'in onu takip ettirdiğini biliyordu. Bunun sadece bir gözdağı olup olmadığını bilmiyordu ama nereye gittiğini bildiği halde kasabadan ayrılması güvenliğini sağlamayacaktı. Onu başka yerlere kadar takip ettirebilirdi ve eğer hâlâ ondan kurtulma niyetindeyse, ölümünü bir kaza gibi göstermek çok kolay olurdu.

Ama o zaten nasıl ortadan kaybolacağını biliyordu. Hayatının ilk on iki yılını Alaska'da gözden uzakta yaşayarak geçirmişti. Blaine Wagner'in bekleyeceği son şey, Amerika'nın arka yollarına yaya olarak çıkmasıydı.

Cathy ihtiyacı olan her şeyi internetten sipariş etmişti, böylece eski sevgilisi ne aldığını bilmeyecekti ve onun sayesinde Vegas'ta sahip olduğu tüm arkadaşları onu dışlamıştı. Artık kız arkadaşlarıyla öğle yemeği buluşmaları yoktu. Artık kız arkadaşı yoktu. Bu yüzden dairesine kapandı ve hiçbir yere gitmedi, acıktığında da sipariş verdi.

Yaptığı son şey, boşanma anlaşmasından gelen parayı ülke çapında üç farklı bankaya dağıtmak oldu.

Ve bir sabah erkenden dairesinin arka kapısından çıktı, kendisini otobüs terminaline götürmesi için çağırdığı Uber'e bindi ve Colorado'ya giden bir otobüse bindi.

Colorado Springs'de indi ve bir motel odası kiraladı. Bir tabanca ve mühimmat alacak kadar uzun süre kaldı ve bir sabah gün doğumundan hemen sonra yürüyüş malzemelerini omuzlayıp motelden ayrılarak doğuya doğru yola çıktı.

Otoyollar boyunca yürüdü, şehirlerden kaçıp daha kırsal bölgelere gitti ve haftalar sonunda Appalachian Trail'in başlangıcı olan Springer Dağı, Georgia'ya ulaştı. Burası onun gerçek vahşi doğayı tanıdığı ve içinde kendini rahat hissettiği bir yerdi.

Nasıl yiyecek toplayacağını ve balıkların nehir ve derelerden nasıl balık tutacağını biliyordu.

Ama patika oradan kuzeye gidiyordu ve kuzeye doğru yürümek için kış çok yaklaşmıştı, bu yüzden güneye doğru yürümeye başladı.

Blessings, Georgia adında yol üstü bir yere kadar gitmiş, ancak orada bir şey ona hitap etmiş ve orada durmuş. Ve şimdi buradaydı, bir çeşit bekleme düzeninde. Hayata gerçekten katılmıyordu. Sadece ondan saklanıyordu.

* * *

Cathy anıları bir kenara bıraktı, sabah kahvesini bitirdi ve sabah koşusuna çıkmaya hazırlandı.

Kasım ayının ortasıydı ama ellilerin üzerinde güzel bir gün olacağa benziyordu. Telefonunu cebine koyup evden çıkarken üzerinde koşu ayakkabıları, eşofman altı ve uzun kollu bir tişört vardı; verandanın ışığının altında durup etrafta kendisine ait olmayan bir şeyler olup olmadığını kontrol etti.

Sokak lambaları yeni bir günün büyüyen ışığıyla birlikte çoktan sönmeye başlamıştı. Sabah durgun, gökyüzü bulutsuzdu. Verandanın kenarına kadar yürüdü ve sokaktan gelen arabanın geçmesini bekledi, sonra sabah gazetelerini dağıtan çocuğu tanıyınca el salladı. Çocuk da onu gördü ve el salladı. Hâlâ adını bilmiyordu ama bu kasaba böyle dost canlısıydı.

Verandadan çıktı, araba yolunda birkaç kez durup gerindi ve sonra kaldırımdan aşağıya doğru koşmaya başladı, ayağının yüzeye çarpmasının tadını çıkarıyordu. Adımlarının ritmi kısa sürede kalp atışlarının hızına yetişti ve şehir parkının önünden ikinci kez geçtiğinde bir saattir koşuyordu.

Yeşil alanda koşuşturan şişman rakun ağaçlara ve parkın içinden geçen dereye doğru gidiyordu.

Sokağın diğer tarafında genç bir kadın koşarak evinden çıktı ve park halindeki eski arabaya doğru yürüdü. Cathy onu Granny's Country Kitchen'daki garson kızlardan biri olarak tanıdı. Hareket tarzına bakılırsa, işe geç kalmış olmalıydı.

Granny's'i düşününce Cathy'nin canı daha önce orada yediği soslu bisküvilerden istedi, ama oraya sıcak ve terli gidemezdi ve evden çıkmadan önce saçlarını atkuyruğu yapmış olmayı diledi. Sabah serin olmasına rağmen, buklelerin ağırlığı ensesinde sıcak bir etki yaratıyordu. Bloğun sonuna geldiğinde Ana Cadde'ye doğru döndü, Blessings'e son bir kez uğrayıp eve gitmeyi düşünüyordu.

Main'de trafik artıyordu ve geldiğinden beri her sabah koşmasına rağmen insanlar hâlâ ona bakıyordu. Blessings'te kimse koşu yapmıyordu, gerçi lise atletizm pistinde koşan birkaç çocuk görmüştü ama umurunda değildi. Buraya uyum sağlamak için gelmemiştii. Kalmayı da planlamıyordu.

Çiçekçinin, ardından Curl Up and Dye adlı ilginç kuaför salonunun önünden koşarak geçti ve Phillips Eczanesi'nin önünden geçerken kocaman siyah bir pikap kaldırıma yanaştı.

Herhangi bir aracın direksiyonuna geçmeyeli aylar olmuştu ve kış için bir araç kiralama fikrini düşünüyordu. Sürücünün dikkatini çektiğini bilmiyordu ve zaten bunun bir önemi de yoktu. Kasabanın en ucundaki benzin istasyonunu ve yolun hemen aşağısındaki şehir sınırları tabelasını görene kadar ne kadar uzağa gittiğini fark etmeden koşmaya devam etti.

"Hay aksi," diye mırıldandı Cathy. Kaldırımda hızlı bir dönüş yaptı ve tekrar

Bereket versin ki ayağının üzerine yanlış bastı ve daha ne olduğunu anlamadan bileği yuvarlandı ve düşmeye başladı.

Acı anlık ve dayanılmazdı ve düşüşünü durdurmak için uzanırken elini betona sıkıştırdı ve ardından bir gümbürtüyle yan tarafına düştü.

"Aman Tanrım," diye inledi, sonra yavaşça sırt üstü döndü, sadece belli belirsiz fren gıcırıtlarının ve ardından koşan ayakların sesinin f a r k ı n d a y d ı .

* * *

Duke Talbot arabasıyla Blessings'e girip Phillips Eczanesi'nin önündeki kaldırıma yanaştığında saat sabahın sekizini biraz geçiyordu. Konsola koyduğu listeye uzanıyordu ki göz ucuyla bir hareket yakaladı ve uzun kollu tişört ve eşofman giymiş genç bir kadın koşarak dükkânın önünden geçerken başını kaldırdı. Adam yüzüne iyice bakamadan kadın gitmişti ama sırtından aşağıya dökülen kıvrıkcık kızıl saçlarını fark etmemek imkânsızdı.

Daha önce burada koşu yapan birini gördüğünü hatırlamıyordu ve bu işi kimin yapmış olabileceğini merak ediyordu. Bu renk saçlı olan bir kadın da tanımıyordu ama Curl Up and Dye'in sokağın hemen aşağısında olduğunu düşünürsek, Ruby ya da kızlardan biri bundan sorumlu olabilirdi. Koşucuyu köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar izledi.

Eczaneye girdiğinde kapının üzerindeki zil çaldı. LilyAnn

Dalton kasanın arkasından başını kaldırdı ve gülümsedi.

"Günaydın Duke. Erken çıkmışsın," dedi.

"Günaydın, LilyAnn. Uzun bir güne erken bir başlangıç yapıyorum." Tezgâhın ucundan bir sepet aldı ve şampuan ve saç kremlerinin raflandığı koridora doğru ilerledi, sonra durdu ve arkasını döndü. "Hey, LilyAnn, az önce mağazanın önünden koşarak geçen kızıl saçlı, uzun, kıvrıkcık saçlı bir kadın gördüm. Blessings'te koşu yapan birini tanıdığımı hiç sanmıyorum. Kim bu kadın?"

"Oh, bu Cathy Terry. Burada yeni. Dan Amos'un kiralık evlerinden birinde yaşıyor." "Ne iş yapıyor?" diye sordu.

LilyAnn omuz silkti. "Bilmiyorum. Ara sıra buraya gelir. Gerçekten hoş bir kadın ama biraz içine kapanık."

Merakını gideren Duke, almak için geldiği eşyaları toplamaya başladı. Listedeki her şeyi alması uzun sürmedi ve sonra kamyonetine geri döndü.

Durdu ve nakit para için bankadaki ATM'yi kullandı, ardından saç kesimi randevusu için hala biraz erken olduğunu fark etti, bu yüzden yağını kontrol ettirmek için benzin istasyonuna gitti.

Önündeki günü düşünüyordu ki, daha önce gördüğü kızıl saçlı kızın kaldırımında kendisine doğru koştuğunu fark etti. Kızın yüzünü net bir şekilde görebiliyordu ve yanaklarındaki pembe kızarıklığa rağmen ilk düşüncesi kızın ne kadar güzel olduğuydu.

Sonra birdenbire düşmeye başladı ve ne kadar sert çarptığını görünce yüksek sesle inledi. Ayağını yere vurdu.

Frenler tutmadı, kamyonu parka çekti ve kaçmaya başladı.

Saniyeler içinde onun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve avucundaki kanı gördüğünde, bunun daha sonra yanacağını biliyordu. Sonra ayak bileğini gördü ve ne kadar şiştiğini görünce şok oldu.

"Bileğin! Kıpırdama, kırılmış olabilir," dedi.

Sonra kız ona baktı ve Duke derin bir nefes aldı. Hiç bu kadar mavi gözler görmemişti ve gözyaşları içinde yüzüyorlardı. Onu kollarına almamak için kendini zor tuttu ama onu kıpırdatmaya da korkuyordu.

"Başını mı çarptın?"

Emin değildi. Belki de. Az önce Jeffrey Dean Morgan'ın oynadığı bir film izlemişti ve şimdi ya halüsinasyon görüyordu ya da ikizi ona doğru eğiliyordu.

"Uh...Sanmıyorum. Sadece vücudumun sağ tarafı. Bileğim döndü ve sanırım ayağa kalkmak için biraz yardıma ihtiyacım var."

"Benim adım Duke Talbot. Düşüğünüzü gördüm ve ayak bileğinize bakılırsa acile gitmeniz gerektiğini düşünüyorum," dedi Duke. "Sizi götürmeme izin verir misiniz, yoksa ambulansla gitmeyi mi tercih edersiniz?"

Cathy kaşlarını çattı. "Sanmıyorum-"

"Ya biri ya diğeri," dedi Duke.

İç çekti. *Diktatör erkek. Tam da ihtiyacım olmayan şey.* Ama şimdi hem kalçası hem de ayak bileği zonkluyordu ve adamın yüzünde tatlı, endişeli bir ifade vardı.

"Eğer çok fazla sorun olmayacaksa, belki beni acil servise bırakabilirsiniz."

"Evet, hanımefendi," dedi Duke ve sonra saçlarına doğru uzandı, ama kadın önce irkilip sonra başını eğince kaşlarını çattı. Bunlar birisinin çarpılma korkusuyla verebileceği içgüdüsel tepkilerdi. "Özür dilerim. Kıvrılmış bir ot parçası var. Sizi korkutmak istememiştim."

Cathy içini çekti. "Öyleyse teşekkür ederim," dedi ve Duke onu çıkarırken gözlerini kapadı.

Gözlerini tekrar açtığında, adam ayağa kalkmış, kız kollarındaydı ve onu kamyonuna doğru taşıyordu.

O anda bir polis arabası geldi ve Şef Pittman kaçmaya başladı.

"Hey, Duke! Az önce birinin düştüğüne dair bir ihbar aldık. Görüyorum ki benden önce davranmışsın," dedi Lon, Duke'un kamyonetine doğru koşup kapıyı açarken.

"Olanları gördüm," dedi Duke, Cathy'yi içeri indirip koltuğu hızla arkaya yatırırken. "Onu acile götürüyorum."

"Ben önden gideyim," dedi Lon. Duke onu arabaya bindirirken kamyonete baktı ve kim olduğunu tanıdı. "Bayan Terry, beni hatırladınız mı bilmiyorum ama geçen hafta Crown Grocers'ta birlikte sıraya girmiştik. Ben Lon Pittman, Blessings'de polis şefiyim. Eşim Mercy ve Duke'un baldızı Hope kardeşler, yani Güney'de hepimiz akrabayız. Sıkı durun, sizi acil servise şık bir şekilde götüreceğiz."

Cathy başını salladı, sonra gözlerini kapadı. Ama onu susturduktan sonra bile konuştuklarını duyabiliyordu.

Birkaç dakika sonra Duke kamyonu geri bindi ve caddede U dönüşü yaparken, kendini sabitlemek için konsola tutundu.

"Lon hemen önümüzde, ışıkları yanıp sönerek bize yol gösteriyor. Sadece birkaç dakika daha dayan. Canın çok acıyor mu?" diye sordu.

"Yeterli ve bunu gerçekten takdir ediyorum," diye ekledi.

Duke ona kısa bir süre baktı. Bakışları yine kilitlendi ama bu kez gözlerini kaçırان ilk kişi o oldu. Onu rahatsız ettiğini anlayabiliyordu, bu yüzden dikkatini araba sürmeye verdi.

Acil servise yanaşır yanaşmaz her şey bir anda olmaya başladı. İki hasta bakıcı o kadar çabuk çıktılar ki, Duke şefin telsizle geldiklerini bildirmiş olabileceğini tahmin etti. Cathy'yi kamyonetten sedyeye aktarırlarken dışarı fırladı ve onu içeri taşırlarken yanında yürüdü.

"Arayabileceğim biri var mı?" Duke sordu.

"Hayır, ama ben iyiyim ve yardımlarınız için tekrar teşekkür ederim" dedi Cathy.

Duke onu tekerlekli sandalyeyle gözden kaybolana kadar izledi ve sonra ellerini ceplerine soktu. Hope köşeden döndüğünde hâlâ koridorun ortasında duruyordu. Onu görünce koşarak geldi.

"Duke? Burada ne işin var? Jack'e bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, öyle bir şey değil," dedi Duke. "Bu sabah saçımı kestirmek için geldim. Yağımı kontrol ettirecektim ki bir kadının kötü bir şekilde düştüğünü gördüm. Onu buraya getirdim."

"Olamaz! Kimdi o?" Hope sordu.

"Adı Cathy Terry."

"Mercy ondan bir iki kez bahsetti. Dan Amos'tan kiralanıyor. Kötü mü yaralanmış?"

"Bilmiyorum. Onu burada tek başına bıraktığım için kendimi kötü hissettim ama ona birini aramayı teklif ettiğimde beni elinin tersiyle itti. Sanırım onu tedirgin ediyorum... kişisel olarak değil ama bir erkek olarak."

Hope Duke'un anlayışına ve ilgisine biraz şaşırmıştı. Kayınbiraderi çoğu zaman hemen her şeyi ve herkesi ya eleştirir ya da küçümserdi.

"Bugün acil serviste çalışıyorum. Onu kontrol edeceğim," dedi

Hope. "Tamam. Yardıma ihtiyacı olursa bana haber ver," dedi ve acil servisten ayrıldı.

Kamyonetine geri döndü ve randevusu için Curl Up and Dye'a doğru yola çıktı. Son berber birkaç yıl önce Blessings'ten ayrılmıştı, bu yüzden ya bayan kuaföründe saçını kestirecek, ya Savannah'ya kadar gidecek ya da kendi başına yapacaktı. Duke kendin yapmayı sadece on iki yaşındayken bir kez denemişti ve sonuçları felaket olmuştu. Ama düşünceleri artık önündeki günle ilgili değildi. Acil serviste yapayalnız bıraktığı küçük kızıl saçlı kızı düşünüyordu.

* * *

Cathy kendinden öğreniyordu ve aynı zamanda biraz da endişeliydi. Bütün hareketli parçaların çalıştığında kendine güvenmek iyiymi, ama ayak bileğindeki şişlikten ve kocaman çürükten

zaten kalçasına yayılmıştı, bir süre koşamayacaktı ve market alışverişi için Crown'a gitmek de kolay olmayacaktı. Kasabada yardım isteyebileceği kadar iyi tanıdığı tek bir kişi bile yoktu ve keşke çoktan bir araba kiralamış olsaydım diyordu.

Cathy elindeki sıyrığı temizleyen hemşire Rhonda'yı izliyordu ki başka bir hemşire içeri girdi. Uzun boylu, siyah saçlıydı ve belli belirsiz tanıdık geliyordu.

"Merhaba Rhonda, o nasıl?" diye sordu Hope.

"Doktor Quick'i bekliyoruz," dedi Rhonda.

Hope yatağın diğer tarafına geçti.

"Merhaba Cathy. Ben Hope Talbot. Granny's'deki muhteşem fırıncı Mercy Pittman benim kız kardeşim ve seni buraya getiren de kayınbiraderim Duke. Kişisel bilgilerinizi almak için biri geldi mi?"

"Hayır, henüz değil" dedi Cathy, ama şimdi kadının neden tanıdık geldiğini biliyordu. Büyükannesinin evinde gördüğü kadına benziyordu.

"O zaman bunu kısa süre içinde yapacaklar. Arayabileceğim biri var mı?" Hope sordu.

"Hayır, ama bir sorum var. Blessings'in taksi servisi var mı?" Cathy sordu.

"Resmi bir taksi hizmetimiz yok, ancak sizi memnuniyetle eve bırakacak çok sayıda iyi insanımız var. Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

Cathy başıyla onayladı.

Hope, Cathy'nin şişmiş ayak bileğine baktı. "Bir süre araba kullanamayacaksın."

"Burada arabam yok," dedi Cathy.

"Ah... Otobüsle geldin, değil mi?" Hope söyledi.

"Hayır, Blessings'e vardığımda birkaç aydır sırt çantamla geziyordum. Kışı geçirecek bir yer bulmanın zamanının geldiğine karar verdim."

Hope'un gözleri büyüdü. "Vay canına! Yürü be! Eve dönmek sorun değil. Her şeyi halledeceğiz. Tek yapman gereken bir telefon etmek. Ruby'yle tanıştın mı?" Hope sordu.

"Hayır, Ruby kim?" Cathy sordu.

"Ruby Butterman. Curl Up and Dye'in sahibi. Birinin ihtiyacı olduğunda Blessings'te başvurulacak kişidir. Kocas, Peanut, yerel avukattır."

"Kocasının adı Peanut Butterman mı? Gerçekten mi?" Cathy sordu.

Hope kıkırdadı. "Evet. Her zaman anne babasının ona isim koyarken ot içtiklerini söyler." Cathy sırtıttı, sonra Rhonda avucuna biraz antiseptik döktüğünde yüzünü buruşturdu.

"Gidip birkaç telefon görüşmesi yapacağım," dedi Hope. "Seni kontrol etmek için daha sonra dönerim. Merak etme.

Seni eve götüreceğiz."

Cathy bir kez daha buradaki insanların ne kadar dost canlısı olduğunu fark etti ve Hope'un tahmin ettiği gibi, birkaç dakika sonra bir adam içeri girip kişisel bilgilerini aldı ve adam çıkarken acil servis doktoru geldi.

Rhonda başını kaldırdı. "Günaydın Doktor Quick. Bu Cathy Terry."

Gülümsedi. "Günaydın Rhonda," dedi ve sonra dikkatini hastasına çevirdi. "Merhaba Cathy, ben Dr. Quick. Kendine ne yaptın?" diye sordu, morarmış ve şişmiş ayak bileğini incelemeye başlarken.

"Koşu yaparken bileğim döndü ve düştüm."

Dr. Quick ayak bileğini hissetmeye başlamıştı bile. "Hareket ettirebiliyor musun?" diye sordu.

"Evet, acıyor ama hareket ettirebiliyorum," dedi ve ona göstermeye başladı. "Sağ tarafımın üzerine oldukça sert düştüm. Omzum ve kalçam da ağrımaya başladı."

"Başını mı çarptın?" diye sordu, kızın kalın, kırmızı buklelerine bakarak. "Hayır."

Dr. Quick başını salladı. "Tamam, sizi röntgen için aşağı gönderiyorum. Onları gördükten sonra daha fazla şey öğreneceğiz. Biraz sabırlı ol."

Birkaç dakika sonra bir görevli tekerlekli sandalyeyle geldi ve koridor boyunca Cathy düşünüp durdu... *Kâbus ya da değil, keşke yatağıma dönseydim.*

Bölüm 2

Hope hastaların arasından çıkar çıkmaz Curl Up and Dye'daki Ruby'yi aradı. Telefon açılmadan önce birkaç kez çaldı.

"Curl Up and Dye. Bu Mabel Jean."

"Merhaba Mabel Jean, ben Hope Talbot. Ruby ile konuşmam gerekiyor, eğer müsaitse."

"Tabii, bir saniye bekleyin, sizi beklemeye alıyorum." Sonra dükkânın önünden seslendi. "Ruby, telefon sana."

* * *

Ruby Duke'un omzuna hızlıca bir şaplak attı. "Bana bir saniye ver," dedi ve iş istasyonundan gelen çağrıyı açtı. "Ben Ruby."

"Merhaba Ruby, ben Hope. Seni iş yerinde rahatsız ettiğim için üzgünüm ama acil serviste bir süre sonra eve bırakılması gereken bir hasta var ve irtibat kurabileceğim birini tanıyıp tanımadığını merak ettim. Şehirde taksi servisi olup olmadığını sordu, ben de olmadığını ama onu bırakacak birini bulmaya çalışacağımı söyledim."

"Aman Tanrım! Tabii ki. Birini bulabileceğime eminim. Hasta kim?"

"Cathy Terry, Dan Amos'tan kiralayan sevimli kızıl saçlı."

"Oh! Kimden bahsettiğinizi biliyorum. Onu her zaman dükkânın önünden koşarken görüyorum. Hatta daha bu sabah koşarken gördüm. Ne oldu ona?"

"Koşarken kötü bir düşüş yaşadı. Ayak bileği döndü ve biraz derisi yüzüldü. Kırık olduğunu sanmıyorum ama Dr. Quick'in bu tespiti yapmasını bekliyoruz."

"Çok yaşasın," dedi Ruby. "Merak etme. Taburcu olmaya hazır olduğunda bekleme odasında onu bekleyen biri olacağını söyle."

"Elbette," dedi Hope. "Ve çok teşekkür ederim."

Ruby, "Elbette," dedi ve sonra telefonu kapattı.

Diğer iki stilist Vera ve Vesta Conklin konuşmaya kulak misafiri olmuştu.

"Sorun nedir?" Vera sordu.

Vesta kaşlarını çatı. "Kardeşim, her şeyi bilmek zorunda değilsin."

Ruby sırtıttı. "Arayan Hope Talbot'tı. Acil servisten eve bırakacak birini bulmam

gerekiyor." Duke'ün kalbi küt küt atmaya başladı. "Cathy Terry için mi?" diye sordu.

Ruby'nin gözleri büyüdü. "Evet, öyle. Onu tanıyor musunuz?"

"Pek sayılmaz ama onu acil servise götüren bendim. Düşüğünü gördüm. Kalmayı teklif ettim ama gerek olmadığını söyledi ve belli ki artık bir ihtiyacı var. Ben yaparım. Onu o şekilde bırakmak hoşuma gitmedi zaten. Bir işi yarım bırakıyormuşum gibi hissettim."

"Bu harika!" Ruby dedi ki. "Ve neredeyse kesimini bitirmek üzereyim, yani zamanlama mükemmel."

* * *

Duke arabasını acil servis girişinin yakınına park edip dışarı fırladı, sonra da aceleyle içeri girdi. Cathy'nin ne zaman çıkmaya hazır olacağını bilmiyordu, ama onun bir yerlerde beklemesini istemiyordu, bu yüzden doğruca resepsiyona gitti.

"Hey, Carol Ann, Cathy Terry gitmeye hazır olduğunda onu eve bırakmak için buradayım. Birine haber verebilir misin?"

"Kesinlikle," dedi.

Duke salonu net bir şekilde görebileceği bir koltuk seçti. Cathy'nin yeniden ortaya çıkışını nasıl karşılayacağını bilmiyordu, bu yüzden sessiz ve samimi olmak en iyi seçeneği olabilirdi. Samimiyetle bir sorunu yoktu, ama Hope ve Jack'in ona söylemekten hoşlandıkları gibi, sessiz olmak onun iyi özelliklerinden biri değildi. Ağzından çıkanı düşünmeden konuşmaya meyilliydi ve bunu kendisinden başka cevap verecek kimsesi olmamasına bağlıyordu.

O beklerken Dan Amos sol eline sarılmış kanlı bir bezle içeri girdi. Duke onun dikiş atılması gerekebileceğini söylediğini duydu ve sonra onu aceleyle muayene alanına geri götürdüler.

Birkaç dakika sonra Dan'ın karısı Alice koşarak içeri geldi.

"Dan hangi muayene odasında? Burada bir yerde dikiş attırıyor." Carol Ann, "3A'da," dedi.

Alice, "Teşekkür ederim," dedi ve koşarak çift kapıdan acil servise girdi.

Duke beklemeye devam etti, kendi kendine bir insanın hayatının ne kadar hızlı değişebileceğini düşündü ve sarhoş bir sürücünün Hope'a işe gelirken kafa üstü çarptığı günü hatırladı. Uzun zamandır görmediği kız kardeşi o gün kan bağışlamak için gelmeseydi Hope ölebilirdi.

Başını kaldırıp saate baktı. Cathy'yi buraya bırakalı iki saatten fazla olmuştu. Cathy'nin ciddi bir şekilde yaralanmış olabileceğinden endişelenmeye başlamıştı ki, kapılar aniden açıldı ve bir görevli Cathy'yi tekerlekli sandalyeye iterek dışarı çıktı.

Duke ayağa kalktı ve gülümsedi.

"Yine karşılaştık. Eve bırakılman gerektiğine dair telefon geldiğinde saçımı kestiriyordum ve seni buraya getirdiğim için eve bırakmamın senin için sorun olmayacağını düşündüm."

Cathy bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama aslında onu gördüğüne sevinmişti. Tanışmaları kısa sürmüş olsa da, uğraşması gereken bir yabancı daha eksilmişti.

"Elbette sorun değil ve çok takdir ediyorum," dedi.

"Yakınlarda park etmiş durumdayım. Bana birkaç dakika verin, girişe yanaşacağım."

Duke hızla çıkarken hademe Cathy'yi kapıya doğru itti. "O gelene kadar içeride bekleyeceğiz," dedi.

Cathy duymuş ama yorum yapmamıştı. Duke Talbot'un otoparkta koşuşunu izliyor, kaç yaşında olduğunu merak ediyor, otuzlu yaşların sonunda, kırklı yaşların başında olabileceğini tahmin ediyordu ama sonra bunun önemli olmadığına karar verdi. Bakmıyordu. Zaten evli değilse, hayatında özel biri olması muhtemeldi. Tam bir pislik değilse, bu kadar yakışıklı biri kesinlikle yalnız olmazdı.

Birkaç dakika içinde girişteydi. Görevli onu dışarı çıkardığında kapıyı açmış ve bekliyordu. Ama kadın ayağa kalkmaya çalıştığında, düştüğünde yaptığı gibi onu tekrar kaldırdı ve dokunuşunun etkisiyle kendini toparlayamadan onu kamyonetin ön koltuğuna oturtup kemerini bağladı.

Duke nadiren ne yapacağından emin olamazdı ama bugün bir istisnaydı. Onun erkeklere karşı temkinli olduğunu zaten biliyordu. Nedenini ya da onu kimin incittiğini bilmiyordu ama adının o listede olmasını istemiyordu.

Arabaya bindi, sonra ona baktı.

"Bileğinizin alçı yerine sargılı olmasının, kırık değil de kötü bir burkulma olduğu anlamına geldiğini varsayabilir miyim?"

"Olabilir," dedi ve sonra sırtıttı. "Geri kalan yerim de iyi, biraz deri dışında. Aslında biraz utanç verici, çünkü ülkenin yarısını tökezlemeden yürüdüm."

Duke gözlerini kırıştırdı. "Yürüyüş mü yaptın?" Sonra durdu ve bir nefes aldı. "Tek başına mı?"

Cathy'nin gözleri kısılrken gülümsemesi gerildi. "Şok edici, değil mi? Bir erkek olmadan kendi başının çaresine bakabilen bir kadın."

"Öyle demek istememiştim," dedi Duke ve kamyoneti çalıştırdı. Hastanenin otoparkından çıktı ve Ana Cadde'ye geri döndü.

"Buradan ne tarafa?" diye sordu.

Cathy son yorumundaki meydan okumadan dolayı pişmanlık duymaya başlamıştı bile. Adam nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı.

Belki biraz otoriterdi ama bu sadece onun iyiliğini düşündüğü içindi.

"Main'e döndüğünüzde sola dönün. Sonra ışıklardan sağa dönün, iki blok aşağı inin ve Cherry Caddesi'nden sola dönün, bu kadar savunmacı davrandığım için özür dilerim."

Duke iç çekti. "Ben de özür dilerim. Kadınlara yanlış şeyler söyleme eğilimim var gibi görünüyor." Sonra arabayı Ana Cadde'ye sürdü ve onun tarifini izleyerek Cherry'ye doğru sola döndü.

Sokak.

"Hangi ev?" diye sordu.

"Beyaz ön verandalı küçük mavi olan. Dan Amos'tan kiraliyorum."

"Güzel," dedi Duke ve sonra ekledi, "Dan aslında siz acil servisteyken oradaydı. Elinde kanla geldiğini gördüm, birkaç dakika sonra da karısı geldi. İş başında yaralanma sanırım."

Cathy kaşlarını çattı. "Olamaz. Umarım ciddi bir şey değildir. Gerçekten iyi bir adama benziyor. Kış için kalacak bir yer bulmamda çok yardımcı oldu."

Duke bir an pişmanlık, sonra da hayal kırıklığı hissetti. "Yani sadece buradan mı geçiyorsun?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Dürüst olmak gerekirse nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece nerede olmak istemediğimi biliyorum."

Sesindeki duygusuzluk söylediklerinden daha çok şey anlatıyordu. Duke daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama çoktan yola çıkmıştı. Boş araba garajının altına park etti, sonra indi ve kadının kapısını açmak için kamyonetin etrafında döndü.

Kapı açıldığında Cathy kemerini çözmüş, cebinden evin anahtarını çıkarmıştı bile.

"Bir kez daha mı?" diye sordu.

Cathy'nin dudakları kıpırdadı. "Şimdi de izin mi istiyorsun? Sadece işini yap, koca adam. Bu sabah koşusunu çoktan bitirdim."

Duke sırtıttı, sonra onu oturduğu yerden kaldırdı, daha sıkı kavradı ve geçerken dirseğiyle kapıyı itti.

Merdivenleri çıkmaya başladıklarında, "Kapının anahtarı bende," dedi. "Artık verandada olduğumuza göre, buradan yapabilirim."

Duke onu rahatça yere bıraktı ve elini uzattı. "Hayır, hanımefendi. Ben hiçbir şeyi yarım yapmam. İçeride güvende olduğunuzdan ve yerleştiğinizden emin olana kadar işim bitmiş sayılmaz."

İçini çekti, sonra anahtarı adamın uzattığı eline bıraktı.

Birkaç dakika sonra kız tekrar adamın kollarındaydı ve adam onu eşikten geçiriyordu.

"Nereye? Koltuğa mı, yoksa yatak odana mı?"

Cathy koşudan sonra her zaman aldığı duşu düşündü ama şu anda bileğini açsa bile üzerinde durmak düşünölemeyecek kadar acı vericiydi.

"Sanırım şimdilik uzanma koltuğu."

Duke onu sandalyeye oturttu, etrafına bakındı ve tek başına nasıl idare edeceğini anlamaya çalıştı.

"Buz torbası yapmak için bir şeyiniz var mı?" diye sordu.

Cathy ona gülümsedi. "Dük Talbot, siz benim için bir nimet oldunuz ve eğer bugün sizi kırdıysam içtenlikle özür dilerim. Bir süredir omzumdan atmaya çalıştığım bir çip var, ama resmi olarak daha fazla görevden alındınız. Bir yolunu bulacağım," dedi Cathy.

Duke bu durumdan hoşlanmadı. Burada daha fazla sorun çıkması için çok fazla fırsat vardı.

"Üzgünüm ama içimdeki ağabey yardıma muhtaç birini bırakmak istemiyor. Bana bir iyilik yap ve kapıyı kilitleme. Eczaneye gidip birkaç soğuk paket alacağım. Onları kullanırsan bileğindeki şişlik çok daha hızlı iner. Uzun sürmez, sonra söz veriyorum seni yalnız bırakacağım."

Cathy tartışmadan adam gitmişti ve Cathy'nin canı umursamayacak kadar yanıyordu. Ayaklıkları kaldırdı, sonra koltuğunda arkasına yaslanıp gözlerini kapadı.

Duke bir görevdeydi. Cathy'nin burada yalnız olması onu rahatsız ediyordu. Arkadaşı yoktu, aracı yoktu, işi yoktu, hiçbir planı ya da amacı olmadan buradaydı. Doğruca eczaneye gitti.

LilyAnn onun içeri girdiğini görünce başını kaldırdı ve gülümsedi. "Bir şey mi unuttun?"

"Tam olarak değil," dedi. "Buz torbası olarak dondurduğunuz jel paketlerinden birkaç tane, ağrıyan kaslar için buzlu sıcak şeylerden bir tüp ve bir şişe ağrı kesiciye ihtiyacım var. Bir de şu tekerlekli yürüteçlerden kiralamam gerekiyor... hani şu oturaklı ve altında sepeti olanlardan."

"Bunların hepsi eczane bölümünde. Gidip neyimiz varmış bir bakalım."

Duke onu takip etti. Eczacı Bay Phillips tezgâhın arkasındaydı ve onların koltuk değneklerine ve yürüteçlere baktıklarını görünce yardım etmek için dışarı çıktı.

"Tam olarak neye ihtiyacın var Duke? Ve satın almak mı yoksa kiralamak mı istiyorsunuz?"

"Kira," dedi Duke. "Bu iyileşecek bir sakatlık. El kumandaları ve tekerlekleri olan, oturaklı ve altında bir sepeti olan yürüteçlerden istiyorum."

"Evet, bunlardan üç tane kiralık var. Onlara Rollators diyorlar ve arkada duruyorlar. Beni takip edin ve seçiminizi yapın."

LilyAnn, "Eşyalarınızın geri kalanını alıp kasaya getireyim," dedi ve iki adamı yalnız bıraktı.

Duke, Phillips'i arka odaya kadar takip etti ve kolayca yuvarlandıklarından ve el frenlerinin çalıştığından emin olmak için üç yürüteci de denedikten sonra kraliyet mavisini seçti.

"Bunlar ne kadar kiralanıyor?" diye sordu.

"Bunlara pek ihtiyacım yok. Ayda elli dolara kiralarım. Bunu karşılayabilir misin?"

"Evet ve size geri getirmekten de ben sorumlu olacağım."

"Evde gerçekten sobalı biri olmalı."

"Hayır, bu sabah düşen bir kadın için. Bir yerini kırmamış ama ayak bileği fena halde şişmiş ve biliyorum ki kalçası ve omzu da ağrıyordur."

"Çok naziksin Duke. Kim yaralandı?"

"Adı Cathy Terry. Şehirde yeni ve Dan Amos'un evlerinden birini kir alıyor. Aslında onu düşerken gördüm."

"Kıvrıcık kızıl saçlı kadın mı?" Phillips sordu.

Duke başıyla onayladı.

"Onu neredeyse her sabah dükkânın önünden koşarken görüyorum. Yaralandığı için çok üzgünüm. Ona Phillips Eczanesi'ndeki hepimizin geçmiş olsun dileklerini iletme üzere bir kutu çikolata göndereyim."

"Gerçekten çok naziksiniz," dedi Duke.

Phillips gülümsedi. "Çikolata pek çok hastalığı iyileştirir. Bazen sattığım haplardan bile daha iyi geliyor," dedi ve bir kutu çeşitli çikolata alıp diğerlerinin yanına koymak üzere ön tarafa taşıdı.

"LilyAnn, ikolatalar bizden. Zili çalmaya zahmet etme."

"Evet efendim," dedi LilyAnn. "Bu yaptığınız çok hoş bir şey."

Yaşlı adam biraz kızarıp işinin başına dönerken LilyAnn yürütecisi kiralama dosyasına kaydettikten sonra Duke'u kontrol etti.

"Bir şey taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Hayır, teşekkürler. Ben hallederim," dedi.

"Ben kapıyı açayım," dedi.

Duke her şeyi yükledikten sonra kaldırımından geri çekildi ve Ana Cadde'den Granny's Country Kitchen'a doğru yola çıktı.

Sahibi Lovey Cooper içeri girdiğinde onu karşıladı.

"Günaydın, Duke! Seni gördüğüme sevindim."

"Selam, Lovey. Yiyecek bir şeyler almak istiyorum. Acaba kahvaltıda kalma bisküvi ve sosis sosun kalmış olabilir mi?"

"Elbette. Bu bütün gün satılır. Ne kadar istiyorsunuz? Ailene yetecek kadar mı, yoksa sadece sana mı?"

"Cathy Terry için biraz istiyorum. Bu sabah koşu yaparken düştü ve koşudan önce bir şey yememiş olabileceğini düşündüm."

"Olamaz! Blessings'e geldiğinden beri birkaç kez buraya geldi. Kötü mü yaralanmış?"

"Kötü bir burkulma ve bazı çarpma ve çürükler. Bir süre kendine yemek yapabileceğini sanmıyorum." "Seni hemen iyileştireceğim ve bu uzun sürmeyecek. Sadece oturun."

Duke lobideki yastıklı banka oturdu ve sonra derin bir nefes aldı. Evet, aşırıya kaçıyordu ama o her şeyi böyle yapardı. Bir ihtiyaç olduğunda, onu gidermek isterdi. Bir şeyler yanlış gittiğinde, onu düzeltmek isterdi. Tüm hayatını insanlarla ilgilenerek geçirmişti ve başka bir yol bilmiyordu.

Ve... Cathy'ye davet edilmeden işine burnunu sokuyormuş gibi hissettirirse, belki Mercy'nin bisküvilerinden birkaçı yolu yumuşatırdı.

Saate bakıp duruyordu, bu kadar uzun süre evde olmadığı için endişeleniyordu, oysa evden çıkalı yirmi dakikadan az olmuştu. Lovey birkaç dakika içinde elinde büyük bir paketle geri geldi.

"Buyurun," dedi. "Dört bisküvi ve bir pint sosis sosu. Elvis de fritözden ilk parti kızarmış tavuğu çıkarıyordu, ben de birkaç parça tavuğu paketledim ve onun için de bir bardak patates püresi ve sos ekledim."

"Bu harika. Sana ne borçluyum?" Duke sordu.

"Hiçbir şey. Çok iyi bir yardımsever oluyorsun ve ben de yardım etmek istiyorum. Ona Büyükanne'deki herkesin sevgilerini gönderdiğini ve geçmiş olsun dileklerini ilet."

Duke gülümsedi. "Teşekkür ederim, Lovey. Sen en iyisisin."

Yiyecek çuvalını ön döşemeye yerleştirdikten sonra arabayı sürdü. Cathy'nin evine döndüğünde otuz dakika geçmişti.

Yürütecisi kamyonun kasasından çıkarıp verandaya taşıdı, sonra da iki çuvalı almak için geri döndü.

Kapıyı bir kez çaldı ve sonra açtı.

Koltuk tam yatar pozisyondaydı ve gözleri kapalıydı ama yüzündeki acı dolu ifadeden uyumadığını anlayabiliyordu.

"Girin," dedi ve sandalyenin arkasını kaldırarak oturma pozisyonuna getirdi. Duke çuvalları yere bıraktı, sonra da tekerlekli sandalyeyi içeri getirdi.

"Bu sadece kiralık. Bir ay boyunca sende kalacak." Sandalyesine doğru yuvarladı ve nasıl çalıştığını anlatmaya başladı. "Bu kolları aşağı iterseniz, tekerlekleri fren gibi kilitliyor, böylece altınızdan yuvarlanmıyor. Ve koltuk yukarı kalkıyor, böylece sepete bir şeyler koyup odadan odaya taşıyabiliyorsunuz."

Cathy onun düşünceli tavrından ve yürüteç kullanımını sevecen bir şekilde öğretmesinden çok etkilenmişti.

"Teşekkür ederim. Daha önce hiç bu kadar hareketsiz kalmamıştım ve bunu yapmak aklıma gelmezdi." Duke rahatlayarak iç çekti. Kızgın değildi.

İki çuvalı almak için geri döndü. "Ağrıyan kaslar için buz gibi sıcak bir şeyler getirdim. Yanınızda yoksa diye bir şişe ağrı kesici ve önce donması gereken birkaç jel paket. Ama soğuduktan sonra birini şişmiş ayak bileğinde kullanabilirsin ve sonra... anladın sen onu. Bunları senin için dondurucuya koysam sorun olur mu?"

"Evet," dedi Cathy.

"Eczanenin sahibi Bay Phillips size bir kutu çikolata gönderdi ve geçmiş olsun dileklerini iletti." Cathy şoktaydı. "Vay canına, Blessings'te gerçekten iyi insanlar varmış."

"Dahası da var," dedi Duke. "Sabahın köründe koşuya çıktığın için kahvaltını kaçırmış olabileceğinden endişelendim ve Granny's'e gidip biraz sosis sosu ve Mercy'nin cennet gibi bisküvilerinden aldım. Onlara böyle diyorum, çünkü çok güzeller ve Lovey onları neden aldığımı öğrenince, elinizin altında bulunması için birkaç parça kızarmış tavuk ve biraz patates püresi ve sos gönderdi ve sonra da ödememe izin vermedi."

Cathy'nin gözleri doldu. Biri ona nazik davranmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, gözyaşları ansızın gelmişti.

"Gözyaşı yok," dedi Duke ve elini yavaşça onun koluna koydu. "Aç mısın?"

"Koşarken aklıma büyükannemin bisküvileri ve sosu geldi. Biraz isterim." "Senin için bir tabak hazırlamama izin verir misin?"

"Tabak yapmak mı?"

Duke sırtıttı. "Tabağa yemek koyup size hizmet ettiği için Güneyli."

Cathy kızardı. "Evet, tabağımı hazırlayabilirsin ama mutfak masasının üzerine koy, ben de yemek için oraya yuvarlanayım."

"Anlaştık," dedi Duke. "Ayağa kalkarken kendini desteklemek için el frenlerini çekmeyi unutma." "Tamam," dedi Cathy.

Duke tereddüt etti, sonra yeterince müdahale ettiğine karar verdi.

"Sen en iyi yolu bulana kadar ben burada durup düşmemeni sağlayacağım."

Cathy ayak desteğini indirdi, sonra Rollator'ı önünde döndürdü, frenleri ayarladı ve sonra yavaşça ayağa kalktı. Kalçası ağrıyor, bileği zonkluyordu ama ayaktaydı ve Dük Talbot sayesinde artık hareket edebilecekti.

"Tamam, şimdi gitmeden önce el frenlerini serbest bırakın. Ağırlığınızın çoğunu kollarınıza verin. Ellerin muhtemelen ağrıyor olduğunu biliyorum. Umarım bunu başarabilirsin, ama kötünün iyisi bu."

"O kadar da kötü değil. Babamın dediği gibi, sadece biraz derisi eksik. Bir yolunu bulacağım."

Duke itiraz etmedi ve çuvallarla birlikte mutfağa yöneldi. Jel paketlerini dondurucuya koydu, sonra ağrı kesici merhemi ve ağrı kesici şişesini mutfak masasının üzerine koydu.

O sırada Cathy mutfağa doğru yol almıştı. Kendini masaya kadar yuvarladı, sonra yürütecini çevirip bir sandalye gibi üzerine oturdu.

"Tabaklar lavabonun sağında. Sofra takımları sol üst çekmecedeydi," dedi.

Duke bir tabak ve bir çatal çıkardı, iki bisküviyi böldü, üzerlerine biraz sosu döktü, sonra tabağı ve çatalı masaya taşıyıp kadının önüne koydu.

"Çok teşekkür ederim. Kendin için de yeterince aldın mı?" Cathy sordu.

"Hayır, evden çıkmadan önce yedim, ama teşekkür ederim. Belki başka zaman, tamam mı?"

Cathy başıyla onayladı, sonra bir ısırık aldı ve çiğneyip yutarken gözlerini devirdi. "Çok güzel," dedi ve bir ısırık daha aldı.

"Diğer eşyaları buzdolabına koymamı ister misin?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler," dedi kadın.

Duke kapları boş bir rafa kaydırды, dolaptan bir bardak alıp suyla doldurdu ve ardından ağrı kesici şişesini açtı.

"Elini uzat," dedi ve avucunun içine birkaç tane salladı. Cathy onları memnuniyetle aldı.

"Görüyorum ki hala sıcak kahveniz var. Yemeğin yanında biraz ister misin?" Duke sordu.

Cathy lokmasını yuttuktan sonra başını kaldırıp baktı. Artık Jeffrey Dean Morgan'a pek benzemiyordu. Gelmiş geçmiş en iyi adama benziyordu.

"Evet, o zaman beni beklemeyi bırakabilirsin. Gereğinden fazlasını yaptın ve sana çok şey borçluyum. Seni bir dahaki görüşümde kira için nakit verebilirim. Borcum ne kadar?"

"Fazla değildi ve benden. Telefonunuz var mı?" "Evet."

"O zaman cep numaramı yazacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye... beni arayacağına söz vermeni istiyorum. Kendi işimin patronu olduğum için istediğim gibi gelip giderim ve yardım etmek beni memnun eder."

Mutfak tezgâhının ucundaki not defteri ve kalemi alıp numarasını yazdı, sonra yine de ona bir fincan kahve doldurup tabağının yanına koydu.

"Sanırım artık gitmem gerekiyor," dedi Duke.

Cathy başını kaldırdı. "Bir kâbustan kurtulmak için koşmaya başladım ve parlak zırhlı bir şövalye tarafından kurtarıldım. Her şey için teşekkür ederim."

Duke sırttı. "Kasabaya saçımı kestirmeye geldim. Hep birileri için parlak zırhlı bir şövalye olmak istemişimdir. Umarım yakında tekrar görüşürüz. Şu jel paketleri birkaç saat içinde kullanıma hazır olur. Kapının kilidini açıp kendimi dışarı atacağım. İyi dinlen. Ayaklarını yukarıda tut."

Ve sonra gitmişti.

Cathy onun kamyonetinin çalışıp uzaklaştığını duydu ve yemeğini bitirecek kadar masada kaldı. Koltuğa geri döner dönmez inleyerek arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

Karnı bisküvi ve sosis sosuyla doluydu ve kalbi yabancıların nezaketiyle dolup taşıyordu. Dük Talbot'u tekrar görme düşüncesi onu rahatsız etmiyordu ve etmemeliydi de. Buraya bir ilişki için gelmemiştir. Planlarının bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Herhangi bir planı olmadığı aklına geldiğinde neredeyse uyumak üzereydi, yani bu iddianın hiçbir geçerliliği yoktu... hiçbir geçerliliği yoktu.

Bölüm 3

Moses ve J.B. Gatlin, kasırganın hemen ardından yengeleri Alice Conroy'a anneleri Beulah'ın öldüğünü söylemek için gittiklerinden beri Blessings'e gitmemişlerdi.

Alice'in sığındığı o süslü evdeki karşılamaları acımasızlıktan başka bir şey değildi ve ikisi de bunun hak ettiklerinden fazlası olmadığını kabul ediyordu. Georgia'dan ayrılmaya niyetleri vardı ama olmadı.

Anneleri evi havaya uçurduktan sonra üzerlerinde tek bir kıyafet bile kalmamıştı. Dağda yaşayan insanlar olmanın ötesinde bir iş becerileri olmadığından, Beulah'ın bankaya koyduğu parayla birlikte ellerinde kalan parayı bir araya getirip kendilerine kullanılmış bir karavan satın aldılar ve bir zamanlar evlerinin bulunduğu yere yerleştirdiler, Alice ise fırtına sırasında onlara sığınak sağlayan Dan Amos ile evlendi.

Bölgedeki insanlar için ufak tefek işler yapıyorlardı ve elektriklerini ve karınlarını doyuracak kadar para kazanıyorlardı ama zar zor geçiniyorlardı.

Sonra bir sabah yumurtlayan tavuklarını beslemek için dışarı çıktıklarında, ahırın yakınında otlayan bir inek gördüler.

"Şuraya bak!" Moses dedi ki. "Birinin ineği dışarı çıkmış. Sence kime aittir?"

J.B. durdu ve bir dakika boyunca ona baktı ve sonra omuz silkti.

"Şey, bizim ahırın aşağısında, otlarımızı yiyor. Sanırım o bize ait," dedi.

Moses kaşlarını çatı. "Hayır efendim. Biz hırsız değiliz. Git onu ağıla koy. Mutlaka birileri onu aramaya gelecektir."

J.B. ahıra gitti ve ağabeyinin dediğini yaptı ama aklında hâlâ ineği bir müzayedede satıp cebine biraz daha fazla para koyabilecekleri düşüncesi vardı.

Üç gün boyunca tek bir kişi bile ineği aramaya gelmeyince, J.B. ineği yükleyip başka bir ilçedeki sığır müzayedesine götürdü ve eve sekiz yüz doların üzerinde bir parayla döndü.

J.B. geri döndüğünde Moses evdeydi ve yüzündeki ifade J.B.'yi biraz tedirgin etti. Kamyoneti ahırın arkasına sürdü, hayvan römorkunu çözdü ve sonra eve geri döndü, cüzdanından parayı çıkardı ve dışarı çıktı.

"O ineğe ne yaptın?" Musa bağırdı.

J.B. parayı kardeşine verdi ve eve girdi.

Musa para tomarına baktı, sonra da inanamayarak saydı. Sekiz yüz yirmi üç dolar.

"Tanrım, Tanrım," diye mırıldandı Musa.

Önce eski iş ayakkabılarına, sonra da yaşadıkları yere baktı. Etraflarındaki her şey yıkılıyordu.

Tekrar paraya baktı ve J.B.'yi karavana kadar takip etti.

"Eee?" J.B. sordu.

Musa bir dolap açtı ve banka olarak kullandıkları yuvarlak yulaf ezmesi kutusunu çıkarıp parayı içine koydu, sonra da tek kelime etmeden dolaba geri koydu.

"Tavukları çoktan besledim ve Savannah yakınlarında yarın birkaç pencere asmak isteyen bir adamdan telefon aldım. Sabah 8:00'de orada olmamız gerekiyor."

"Pekâlâ," dedi J.B.. "Ne kadar ödüyor?"

"Ona üç yüz dolara yapabileceğimizi söyledim," dedi

Moses. "Kaç kişi asıyoruz?" J.B. sordu.

"Sanırım beş tane dedi. Normal büyüklükte pencereler ve hepsi de zemin katta."

J.B. başını

salladı. "Tamam

o zaman."

Bir dakika boyunca birbirlerine baktılar ve her ikisinin de annelerini utandıracak bir çizgiyi aştıklarını biliyorlardı. Ama ondan da pek memnun değillerdi. Eğer o olmasaydı, bu durumda olmazlardı, bu yüzden suçluluk duygusunu bir kenara bıraktılar.

Güneş battıktan sonra yatmaya gittiler, Moses kendi odasında, J.B. de koridorun karşısındaki kendi odasında. Ama ikisi de uyuyamadı. J.B. kendisine ait olmayan bir şeyi satmıştı ve Moses da satıştan elde ettiği parayı alarak suça ortak olmuştu.

İkisi için de sıkıntılı bir geceydi ve alarm sabah 5:00'te çaldığında hiç şikâyet etmeden kalktılar.

O akşam eve, zulalarına ekleyecekleri iki yüz elli bir dolarla döndüler. Öğle yemeklerini kendileri almak ve kamyonu benzin koymak zorunda kalmışlardı ama bu dürüstçe kazanılmış bir paraydı.

Kardeşlerin sınırı tekrar geçmeleri için bir ay daha geçmesi gerekti ama bu sefer daha kolaydı. Bir bar hendeğinde otlayan üç öküz gördüler ve arabayı üzerlerine sürdüklerinde öküzler dönüp pikabın önünden koşmaya başladılar.

"Durmanız gerekiyor, yoksa bizim eve kadar koşacaklar," dedi Moses.

"Evet, muhtemelen öyle olacak," dedi J.B. ve sürmeye devam etti ve öküzler evlerine giden çakıllı yolda koşmaya devam ettiler. Ama J.B. karavana park ettiğinde, öküzler sonunda koşmayı bıraktı.

İki kardeş de yorum yapmadı ama ikisi de ahıra doğru yürüdü. Biri ağılın kapısını açtı, diğeri de öküzleri içeri aldı. Ağıldaki otların üzerinde otlamaya başladılar.

"Sen tavukları besle. Ben de akşam yemeğini hazırlayayım," dedi Musa ve akşam böyle geçti.

Bitene kadar sosis köftesi ve kızarmış patates yediler, sonra da mutfağı birlikte temizlediler. "O sığırları ne kadar tutmamız gerektiğini düşünüyorsun?" J.B. sordu. Moses omuz silkti. "Yarın onları arayan biri çıkabilir." J.B. başını salladı. "Evet, bekleyip göreceğiz." "Doğru. Bekleyip göreceğiz," dedi Moses.

* * *

Onları dört gün tuttular, sonra farklı bir ilçedeki farklı bir müzayede evine götürdüler ve bir kerede sahip olduklarından daha fazla parayla eve döndüler.

Bundan sonra vicdanları artık onları eskisi gibi rahatsız etmedi ve kolay hedefler aramaya başladılar.

Talbot arazisinin Yaşlı Adam Bailey'nin evine bitişik olduğunu hatırlayan Moses'tı ve yaşlı adamın bir huzurevinde olduğunu bilen de Moses'tı.

Bir gün Talbot merasında sığır görüp göremeyeceklerini anlamak için etrafı kolaçan ettiler ve iyi fiyat getirecek güzel sığırlar gördüler.

Daha önce sadece başıboş dolaşan sığırlardan faydalanıyorlardı, yani bu düpedüz hırsızlığa ilk girişleriydi. Başkalarının arazilerine giriyor, çitleri kesiyor ve hayvanları çalıyorlardı.

"Eğer kendimize iyi bir yük bulursak, artık bunu yapmak zorunda kalmayız," dedi Musa.

"Ne demek istiyorsun?" J.B. sordu.

Moses, "Elimizdekilerle ve büyük bir taşımadan elde edeceğimiz gelirle, kış gelip de işler azaldığında çok iyi durumda olacağız," diye açıkladı.

"Evet, sanırım haklısın," dedi J.B.. "Ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Güneş doğmadan hemen önce buraya dönelim derim. Sığırlar yem için gelecek ve biz de istediğimizi alıp Talbot'lardan biri bile yataktan kalkmadan gitmiş olacağız."

J.B. sırttı. "İyi düşündün, Moses."

* * *

Birkaç çuval sığır küpü almak için yakındaki bir kasabaya hızlı bir koşu yaptılar ve sonra o gün için eve gittiler. Ertesi sabah gün doğmadan önce hazırıldılar.

Yaşadıkları yerden eski Bailey çiftliğine o kadar da uzak değildi ve on beş dakika içinde oradaydılar. Kendi izlerini takip ederek Talbot çiftliğinin arka tarafındaki otlaklardan geçtiler, sonra çiti kesip sürüyü aramak için otlığın içine doğru sürdüler.

Onları geldikleri tepenin hemen ardında, hâlâ yatar vaziyette buldular. Ancak inekler kamyonetin ve römorkun engebeli zeminde takırdadığını duyunca ayağa kalkmışlar.

Moses yarım daire çizerek hızlı bir çıkış için kesik çitlere doğru döndü, sonra inip karavanın arka kapısını açtı.

"Hadi yemleri alalım," dedi Musa, böylece her biri bir çuval aldı, onları bir çemberin içine boşalttı ve bekledi.

Sığırlar koşarak geldi, küplere ulaşmak için biraz itip kaktılar. Gatlin kardeşler biraz yemelerine izin verdi ve sonra J.B.'nin elinde bir sığır sopası, Moses'ın elinde de bir sırık vardı. Birkaç öküzün iki yanına geçtiler ve sırıkla onları durdukları yerden çevirdiler. Sonra bir dürtmeyle ilk sığır öne doğru römorka atladı, diğeri de onu takip etti. Römorkun ön yarısına üç baş sığdırdılar, sonra kapıyı kapattılar ve yemden biraz alıp iki tanesini daha içeri soktular. Yükledikleri ineklerden birinin buzağısı olduğunu, inek onu takip edip emmeye başlayana kadar bilmiyorlardı.

J.B. onu gördüğünde "Sayı," dedi.

Arka kapıyı kapatıp kilitlediler, sonra kamyonu atlayıp uzaklaştılar, kestikleri çitten geri döndüler, sonra Bailey arazisinden geçip yola çıktılar. Doğruca kendi evlerine gidip sığırların kulak küpelerini çıkardılar, sonra da J.B.'nin ilk ineği satarken kullandığı müzayede evine gittiler.

Müzayede evinden dört bin doların üzerinde bir parayla ayrıldılar ve parayı ikinci satışlarından sonra açtıkları hesaba yatırmak için doğruca Savannah'daki bankaya gittiler. Oradaki insanlar onları sığır jokeylerinden - geçimlerini sağlamak için sığır alıp satan adamlardan - başka bir şey olarak tanııyorlardı ve hiçbir şey düşünmediler ve hesap açıldıktan sonra, kardeşler ufak tefek işlerden kazandıkları tüm parayı da oraya yatırmaya özen gösterdiler.

Bir banka hesabına sahip olmak onları sıradan insanlar gibi hissettiriyordu ve hırsızlık işinden elde ettikleri küçük yasal kazançları da ekleyince kendilerini daha iyi hissediyorlardı. Yasal parayla para yatırmanın, çalıntı malları satarak kazandıkları parayı iptal ettiğine neredeyse kendilerini ikna etmişlerdi.

"Bu bizim son koşumuzdu," dedi

Moses. "Evet, hatırlıyorum," dedi

J.B..

"Ve bunu bir daha yapmayacağız," diye ekledi Moses.

J.B. omuz silkti. "Sen ne dersen o."

Eve vardıklarında römorktaki taze inek dışkısını yıkayıp ahıra götürdüler. İyi bir önlem olsun diye römorkun yatağına biraz kuru toprak serptiler, ardından yıllardır kullanılmamış gibi görünmesi için ahırın içindeki hurdalar ve eski tellerle doldurdular ve ahırın arkasındaki otların arasına sürükleyip bıraktılar. Ertesi sabah çok ihtiyaç duydukları bazı malzemeleri almak için Savannah'ya gittiler.

Jack Talbot'un kırık çiti çoktan bulduğunu bilmiyorlardı ama umurlarında da değildi. Onlara göre, görünmeden kaçmışlardı, sığırlar satılmıştı ve her şey sona ermişti.

* * *

Duke eve dönerken telefonu çaldı ve arayanın kimliğinde Jack'in adının çıktığını gördü,

kardeşinin onu kontrol ettiğini biliyordu. Telefonu açtı, sonra hoparlöre verdi ve sürmeye devam etti.

"Merhaba."

"Sen iyi misin?" Jack sordu.

"Ben iyiyim. Neredeyse eve geldim," dedi Duke.

"Peki, tamam o zaman. Endişelenmeye başlamıştım. Bu kadar uzun süre yok olacağını düşünmemiştim ve-"

"Evet. Blessings'te küçük bir olaya karıştım ve bir bayanı acil servise götürdüm." "Kahretsin, kaza mı geçirdin?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Sadece kötü bir şekilde düştüğüne şahit oldum, sonra Lon geldi ve bize acile kadar eşlik etti. Daha sonra saçımı kestirmeye gittim ve Hope Ruby'yi arayarak kadını eve götüreceğini birini aradı. Gitmeye hazırlanıyordum ve onu zaten acile götürmüştüm, bu yüzden onu eve götürmeyi teklif edebileceğimi düşündüm. İşte o zamandan beri buradayım."

"Vay canına! Kulağa ciddi geliyor. Düşen kimdi?" "Adı

Cathy Terry. Blessings'te yeni."

Uzun bir sessizlik oldu - Duke bağlantının kesildiğini düşünecek kadar uzun bir sessizlik.

"Jack? Hâlâ orada mısın?"

"Ah, evet... Ben sadece... Tanımadığın bir kadın için bu kadar zahmete girmene şaşırdım."

Duke afallamıştı. Nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu.

Jack bekledi. "Duke?"

"Ben buradayım."

"Sorun nedir?" Jack sordu.

Duke iç çekti. "Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz? İhtiyacı olan bir kadına yardım edemeyecek kadar bencil olduğumu mu? Herhangi bir kadına? Bir yabancıya bile mi?"

"Hayır, kardeşim, hayır... Özür dilerim. Öyle demek istemedim. Bak, özür dilerim. Duygularını incitmek istememişim."

Duke hâlâ şoktaydı ama gülüp geçti.

"Duygularımı incitmedin. Bu sabah sığırlara yem verdin mi?"

"Evet, ama arka otlakta çit vardı. Tamir etmek için tel gergisi ve bazı şeyler almak üzere eve geldim, ama tel kopmuş değil, kesilmiş görünüyordu."

Duke kaşlarını çatı. "Kayıp sığırımız var mı?"

"Kahretsin, kontrol etmek aklıma gelmedi," dedi Jack. "Ben giderim-"

"Eve gidip üstümü değiştirmemi bekle, ben de seninle geleyim," dedi Duke.

Kardeşlerin bağlantısı kesildi ve Duke eve geldiğinde sohbetin konusu çit olmuştu. Duke iş kıyafetlerini giydi, eski kot ceketini giydi ve kapıdan çıkmaya başladı, sonra durdu ve içeri geri döndü. Elinde bir tüfekte dışarı çıktığında Jack şok oldu.

"Bu ne için?" diye sordu.

"Eğer çit kesilmişse, birileri iyi bir şey yapmamış demektir. Eğer sığırları kaybediyorsak, o zaman

Hırsızlar. Sadece tedbirli davranıyorum."

Jack ağabeyine yenilenmiş bir saygıyla baktı.

"Bu benim de düşünmem gereken bir şeydi. Bu işte birlikte olmamız iyi bir şey. Biz çocukken annemle babam bu işi tek başlarına nasıl yapıyorlardı bilmiyorum. Burayı işletmek için ikimize, iki yetişkin adama ihtiyaç var."

Duke, "Beş yıl önce iki yüz dönüm arazi ve elli üç baş sığıra otuz baş daha eklediğimizi unutuyorsun," dedi. "Atla. Ben sürüyorum."

İkisi de eski çiftlik kamyonuna binerken Jack güldü. Tel kesicileri, çit sedyelerini ve kırığı onarmak için bir rulo teli çoktan yüklemişti.

"Bunu hep yapıyorsun, bu yüzden kapıları açmak için dışarı çıkmam gerekiyor."

Duke, "En yaşlı olmanın bir tür avantajı olmalı," dedi.

Kamyonu çalıştırdı ve birkaç çuval sığır küpü yüklemek için ahıra doğru sürdü, ardından bir sığır bekçisinin yanından geçerek çitlerle çevrili otlaklara doğru ilerledi.

"Önce nereye?" Jack sordu.

"Sanırım büyük sürünün olduğu batı sahası, sadece orada başka çit olmadığından emin olmak için. Kuzey tarafına gitmeden önce orada bir sayım yapabiliriz," dedi Duke.

"Kesildiğinden emin değilim. Sadece öyle görünüyordu," dedi Jack.

"Eğer orada herhangi bir sığırı kaçırsak, o zaman emin oluruz," dedi Duke, arabayı çekip dururken. "İlk kapı, küçük kardeşim."

Jack atlayıp kapıyı açtı ve Duke içeri girer girmez Jack kapıyı kapatıp kamyonu geri bindi.

Birkaç dakika sonra batı otlığının sınırlarına doğru ilerliyorlardı ve bekledikleri gibi, eski kamyonun sesi sürüyü koşturdu.

"Ben küpleri yayacağım. Sen sür," dedi Jack. Tekrar indi, ama bu sefer kamyonun kasasına çıktı ve ilk çuvalı açtı. "Hazır!" diye bağırdı ve sonra Duke hareket etmeye başlayıp sığır küplerini kamyonun yan tarafına dökerek çimenlerin üzerinde bir iz bırakırken kendini destekledi. Jack durmadan önce iki çuval daha açıp boşalttı ve o sırada bütün sığırlar sıraya dizilmiş, başları eğik, yemek yiyorlardı.

O sırada Duke, Jack'le birlikte kamyonun arkasına geçti ve ikisi de saymaya başladı. "Elli üç tane var," dedi Duke.

"Ben de öyle," dedi Jack. "Demek ki hepsi burada. Şimdi kuzeydeki otlığa gidelim."

Kamyonu geri döndüler, bir kapıdan daha geçtiler ve Jack'in daha önce tarlada bıraktığı lastik izlerini takip ettiler.

"Ne yapıyorsun?" Jack sordu. "Karşıya geçersen daha kısa-"

"Sadece hırsızların bırakmış olabileceği bir izi bozmadığımdan emin olmaya çalışıyorum," dedi Duke. "Bunu yapmayı neden düşündün ki?" Jack sordu.

Duke, "İzlediğim tüm o *North Woods Law* dizileri sanırım," dedi.

Jack sırtıttı. "Onlara karşı bir şeyler hissediyorsun," dedi. "Biliyor musun... biz çocukken kimse bize büyüyünce ne olmak istediğimizi sormazdı. Sadece aile çiftliğini devralacağımız anlaşılırdı."

"Biliyorum," dedi Duke. "Hiç başka bir şey yapmak istedin mi?"

"Hayır. Annem ve babam o kazada öldükten sonra, sen büyük bir adım attın ve üniversitedeki son yılımı geçirmemi sağladın. Eve dönüp babamla çalışmak istediğimi biliyordun ve senin sayende mezun olduğumda aile çiftliği hâlâ buradaydı. Diplomanı alıp Ulusal Park Hizmetleri'nde çalışmaktan bahsederdin."

Duke bir an sessiz kaldı ve sonra başını salladı. "Sadece konuşuyorduk. Çiftliği kaybetmeyi ben de senin kadar istemiyordum ve şu anda gayet iyiyiz."

Jack iç çekti. "Benim için çok şeyden vazgeçtin."

"Ben hiçbir şeyden vazgeçmedim. Sen ve Hope benim ailemsiniz."

"Çiftliği ve bizi, sahip olabileceğin tüm kişisel hayallerinin önüne koydun," dedi Jack.

Duke sırtıttı. "Hope'un kız kardeşi Mercy'nin benimle evlenip yanımıza taşınması gerektiğini ve böylece bekârlık sorunumun çözüleceğini düşündüğüm birkaç hafta oldu."

Jack güldü. "Evet, ikinizin bırakın aşık olmayı, zar zor anlaşıyor olmanız dışında her şeyi çözmüştünüz."

"Bir delilik anıydı," dedi Duke. "Aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum ama sürüye eklemek için daha fazla sığır almak gibi bir şeydi."

Jack bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım, Duke. Hâlâ bekâr olmana şaşmamalı. Bu zihniyet hakkında bir şeyler yapmalısın. Evlenmek ve bir aile kurmak için hâlâ yeterince gençsin."

"Bebekleri sana ve Hope'a bırakacağım," dedi Duke. "Geleceğimi düzenlemekten bahsettiğiniz yeter."

Araya girmek benim uzmanlık alanım, senin değil."

Jack ilerideki çitin bir bölümünü işaret etti. "Çitin düştüğü yer burası."

"Evet... Görüyorum. Kamyon ve römork izlerini izlemeye başlayın. Yakında sürüye yaklaşmış oluruz, sonra da burada sayım yaparız. İşin içinde hırsızlık olduğunu düşünerek aceleci davranmış olabilirim ama tedbirli olmak üzölmekten iyidir," dedi Duke ve yeni izler bulabilmek için daha da yavaşladı.

Birkaç dakika sonra Duke ileride bir şey fark etti ve frene bastı. "Ne görüyorsun?" Jack sordu.

"Birisi buraya yem koymuş gibi görünüyor ama biz yemi böyle tek bir noktaya dökmeyiz. Daha yakından bakmak istiyorum," dedi Duke.

Dışarı çıktıklarında tüfeği yanına aldı ve olay yerine doğru yürürken bile korkularının muhtemelen doğru olduğunu biliyordu. Geriye hırsızların kaç baş sığır çaldığı kalmıştı.

"Bakın! Arkalarında iki boş yem çuvalı bile bırakmışlar," dedi Jack.

"Bekle, fotoğraf çekiyorum," dedi Duke ve ilerlemeden önce ezilmiş otların ve yem çuvallarının fotoğraflarını çekti.

"Duke! Buraya bakın. Ayak izleri!"

Duke, Jack'in durduğu yere doğru koştu. "Çizme izleri ve sol ayağın topuğunda garip bir çizgi var. Sanırım deride büyük bir kesik var." Çömelip birkaç fotoğraf çekti, sonra aniden durdu, çizmelerinden birini çıkarıp ayak izinin yanına koydu.

Jack, "Sen 13 numarasın, yani bu da yaklaşık 11 numara bir bot," dedi.

"Topuğunda ciddi bir kesikle," diye ekledi Duke. "Burada bekle. Ben kamyonu almaya gidiyorum, sonra da sürüyü bulmaya gideceğiz. Şerif Ryman'ı aramadan önce kaçının gittiğini bilmemiz gerek."

"Kahretsin," dedi Jack. "Bu beni hasta ediyor. Kim böyle bir şey yapar ki?"

Duke, "Bailey'ler arka çitimize bitişik arazinin sahibi, ama Bay Bailey huzurevine gittiğinden beri orada kimse yaşamıyor ve bu bir yıldan fazla bir süre önce oldu," dedi ve sonra kamyonu almak için geri koştu.

Jack'i almak için sitenin etrafından dolaştı.

"Çoktan sığırları görmeye başladığımızı sanıyordum," dedi Jack arabaya binerken. "Genelde geldiğimizi duyarlar."

"Hepsi güney ucundaysa hayır," dedi Duke ve o tarafa yöneldi.

Küçük bir tepeyi aşır aşağıdaki ağaç korusuna doğru inmeye başladıklarında otlayan sığırları gördüler.

"Dur da arkaya geçeyim," dedi Jack. "Bizi gördüklerinde koşarak gelecekler."

Duke tekrar durdu ve kardeşi Jack bir çuval daha sığır küpüyle kamyonun kasasına döner dönmez tepeden aşağı sürmeye başladı.

Yaklaşıklarında Jack yemleri yan taraftan dökmeye başladı, giderken arkalarında bir iz bıraktılar, sonra durmadan önce bir yem çuvalı daha boşalttılar.

Duke yine saymak için onunla birlikte arkaya geçti.

"Vay canına. Ben sadece yirmi dört saydım, oysa otuz olmalıydı," dedi

Duke. Jack başıyla onayladı. "Ben de aynı şeyi saymışım."

"Yani altı baş eksikimiz var," dedi Duke ve telefonunu çıkardı. "Şerif Ryman'ı arıyorum. Eve dönmemiz biraz zaman alacak ve eğer şanslıysak bütün öğleden sonra birinin gelmesini beklemek zorunda kalmayacağız. Kırığı onarmak istiyorum, ama onun bunu olduğu gibi görmesi gerek. Belki de sürüyü doğudaki otlağaya taşımaları ve bu kolaylığı ortadan kaldırmalıyız."

"Orada çimler kısa," dedi Jack.

"Bu yüzden yuvarlak balyaları planladığımızdan biraz daha erken beslemeye başlayacağız. Daha fazla sığır kaybetmekten iyidir," dedi Duke.

"Anlaştık. Atla," dedi Jack. "Ben geri döneceğim, böylece sen konuşabilirsin." "Ve seni kapı görevinden kurtarayım mı?" Duke dedi ki.

"Adil olan budur, kardeşim," dedi Jack ve kamyonun kasasından atlayıp sürücü koltuğuna oturdu. Onlar uzaklaşırken Duke hırsızlığı rapor etmeye başlamıştı bile.

Duke sığır hırsızlarıyla uğraşırken, Cathy sonunda duşa girmeyi başarmıştı. Ona yapmamasını söyledikleri şeyi yapmış ve bileğini açmıştı ama kendini kirli ve pis hissediyordu ve tükürük banyosu yeterli olmayacaktı.

İşini bitirdiğinde yorgun ve acılıydı ama temizdi ve bileğini yeniden sarmıştı.

Kendini mutfığa geri yuvarladı, birkaç ağır kesici daha aldı, sonra oturma odasına geri döndü ve koltuğa yığıldı. Ayağını kaldırdı ve biri kapısını çaldığında neredeyse rahatlamak üzereydi.

İnledi. Tam da rahatlamaya başlamıştı. Ama daha kıpırdayamadan tanıdık bir ses duydu.

"Cathy, benim, Dan Amos. Orada mısın?"

"Buradayım. Bana bir saniye ver," dedi.

"Düşüğünü biliyorum. Eğer senin için de uygunsa kendimi içeri alabilirim," dedi.

Bir an şaşırды, sonra ev sahibi olarak tüm kiralarına erişebildiğini fark etti ve rahatladı.

"Evet, evet, içeri gel."

Kapıda bir anahtar sesi duydu ve ardından kapı içeri doğru açıldığında Dan ve karısı içeri girdi.

Dan, "Yaralandığınızı duyduk ve yardıma ihtiyacınız olup olmadığına bakmaya geldik," dedi. "Ve karım Alice ile tanıştığınızı sanmıyorum."

"Benim için bir zevk Alice. Lütfen ikiniz de oturun," dedi Cathy, kendi koltuğunun yanındaki kanepayı işaret ederek ve Dan'in elindeki bandaja bakarak. "Dük Talbot beni eve getirmek için beklerken acil servise geldiğinizi söyledi. Eline ne oldu?"

"Oh, çoğunlukla dikkatsizlik. Boş bir evin pencere camlarını değiştiriyordum ve camlardan biri elimde kırıldı. Kötü bir kesik değil ve avuç içinde olduğu için dikiş ya da zımba kullanmak yerine kesiği yapıştırdılar."

Alice, "Bu beni kesinlikle korkuttu," dedi. "Dan benim her şeyim."

"Aynen öyle tatlım," dedi Dan. Alice'e hızlı bir gülümseme verdikten sonra dikkatini Cathy'ye çevirdi. "Araban olmadan hâlâ ayakta olduğunu biliyorum. Sana nasıl yardımcı olabiliriz? Bakkala ya da reçeteye ihtiyacın var mı?"

"Sanırım bütün bunlar benim için sorun değil," dedi Cathy. "Bir araba kiralama fikriyle oynuyordum. Bu düşünceyi daha önce hayata geçirmeliydim."

"Bu akşam sana yemek getirebilir miyim?" Alice sordu.

"Teklifiniz için teşekkür ederim ama zaten yemeğim var. Duke gitmeden önce benim için biraz aldı, Lovey de kızarmış tavuk, patates ve sos gönderdi."

Alice gülümsedi. "Lovey en iyisi, ama seni burada yaralı ve yalnız düşünmek istemiyorum. Seni burada

telefon numaramı bırakabilirim. Eğer bırakırsam, bir şeye ihtiyacınız olduğunda arayacağınıza söz verir misiniz?"

"Çok nazıksın," dedi Cathy. "Mutfakta bir defter ve kalem var. Duke üzerine numarasını yazdı bile. İstersen sen de kendininkini bırakabilirsin."

"Evet, istiyorum. Bir süre önce iki çocuğum ve ben sırtımızdaki giysilerden başka hiçbir şeyimiz olmadan buraya, Bereket'e geldik. Blessings halkı olmasaydı bize ne olurdu bilmiyorum. Ve tabii ki Dan kasabaya geldi ve bizi kurtardı."

Dan kıkırdadı. "Önce onlara aşık oldum. Sonra da kahramanlık yaptım."

Alice onu kolundan dürttü ve sonra adını ve numarasını yazmak için mutfığa gitti.

Cathy nasıl bir mücevher gibi bir yere rastladığını yeni yeni anlamaya başlıyordu. Burası birden fazla açıdan iyileşebileceği bir yer gibi gelmeye başlamıştı.

Alice odaya geri döndüğünde, "Tamam, numaram sende var," dedi. "Herhangi bir kontrol için tekrar doktora gitmen gerekiyor mu?"

"Sorun yaşamadığım sürece hayır," dedi Cathy. "Kendimi iyi hissettiğim anda bileğimin üzerinde yürüyebilirim ama gördüğünüz gibi Duke iyileşene kadar etrafta dolaşabilmem için bu Rollator'ı kiraladı."

Dan, "Talbot ailesi bölgede iyi tanınan bir ailedir," dedi. "Sahip olunması gereken iyi bir arkadaş. Şimdi, senin için bir şey yapamayacağımızdan eminsen, buradan gidelim ve belki biraz dinlenebilirsin. Çıkarken kapıyı kilitleyeceğim."

"Beni kontrol etmeye geldiğin için teşekkür ederim," dedi Cathy. "Böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Yani... ben burada bir yabancıyım."

Alice sadece güldü. "Tatlım, Blessings'te kimse uzun süre yabancı kalmaz. Biraz dinlen. Kişisel telefon numaran kiralama başvurusunda var. Yarın bir ara seni arar, ayak işlerini halletmemi istemediğinden emin olmak için seni kontrol ederim, tamam mı?"

"Evet, tamam, geldiğiniz için teşekkür ederim"

dedi Cathy. Dan çıkarken kapıyı arkalarından kilitledi.

Ev şimdi sessizdi ama Cathy artık kendini o kadar da yalnız hissetmiyordu. Burada adını bilen ve onun iyiliğini düşünen insanlar vardı. Bu neredeyse bir yıldır sahip olduğundan daha fazlaydı ve içinden geçen duygular onu çok etkiliyordu. Sandalyeye tekrar yaslandı ve gözlerini kapattı, aniden kışa karşı verdiği tepkiyi burada da gösterdiği için minnettar oldu.

* * *

Blaine Wagner neredeyse bir aydır Vegas'tan kaçmış, bir arkadaşının yatıyla Kaliforniya kıyılarında ve ardından Meksika Riviera'sında geziniyordu. Bir hafta Cabo San Lucas'ta, ardından Puerto Vallarta'da demirlemişler ve geri dönmeden önce Acapulco'ya kadar gitmişlerdi.

Eski karısının artık Vegas'ta hiçbir yerde görünmediğini, eve dönüp dairesine göz kulak olması

için tuttuğu özel dedektif Rand Lawrence'a danışana kadar fark etmemişti. Gittiği süre boyunca, onu kendi haline mi bırakacağına yoksa tehdidini tamamen ortadan mı kaldıracağına karar vermeye çalışıyordu.

Erkenden uyandı, ofise dönmek ve normal rutinine dönmek için fazlasıyla endişeliydi ama aklının bir köşesinde eski sevgiliyle ilgili bir gelişme olmasını istiyordu.

Şoförüne saat dokuzda gelmesini söyledi ve kahvaltıya inmeden önce duş alıp giyindi. Haftalar süren zengin yemek ve düşünmek istemeyeceği kadar çok içkiden sonra, şefinden pastırma ve yumurta ile birkaç kızarmış İngiliz çöreği istedi, ardından bunları birkaç fincan sade kahveyle birlikte mideye indirdi ve ofise doğru yola koyuldu.

Gelir gelmez sekreterine talimatlar verdi, öğleden sonraki yönetim kurulu toplantısının hâlâ devam edip etmediğini kontrol etti ve ardından ofisine geçti.

Taze demlenmiş kahve kokusu onu kapıda karşıladı ve masasına oturmadan önce kahve barından kendine bir fincan doldurdu.

Bilgisayarı açtı ve kişisel e-postalarını gözden geçirmesini bekliyordu, bu yüzden Rand Lawrence'ı aramak için telefonuna uzanmadan önce orada ne olduğunu taramak için birkaç dakika harcadı, sonra PI cevap vermeden önce dört zil saydı.

"Merhaba, ben Rand."

"Günaydın, Rand. Ben Blaine Wagner. Eski karım hakkında bilgi almak için aramıştım."

"Anlatacak pek bir şeyim yok Bay Wagner. Siz gittiğinizden beri onun içeri girip çıktığını görmedim. Sonunda koridora doğrudan onun kapısına bakan bir güvenlik kamerası yerleştirdim ve kamerayı yerleştirdiğimden beri kapı bir kez bile açılmadı."

Blaine'in kalbi küt küt atmaya başladı. Onun umutsuzluğa kapılıp kendini öldürmesini umacak kadar şanslı olabilir miydi?

"Sence hâlâ orada mıdır?" Blaine sordu.

Rand, "Bunu bilmeme imkân yok," dedi. "Tek bildiğim onu haftalar önce içeri girerken gördüğüm ve arabasının hâlâ kapalı otoparkta olduğu."

Blaine kaşlarını çatı. Duymak istediği şey bu değildi.

"Takip edin ve herhangi bir seyahat rezervasyonu yapıp yapmadığına bakın. Yurtdışı uçuşları için havayollarını kontrol edin. Yolcu gemilerini kontrol edin. Bir yerlere tatile gitmiş olabilir ve bu konuda en kısa zamanda bana geri dönün."

"Evet, efendim," dedi Rand.

Hayal kırıklığına uğrayan Blaine bağlantıyı kesti. Rand'in tüm o izleri sürmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızdı ve apartman yöneticisiyle görüşüp bir sağlık kontrolü yaptırmayı düşündü. Sonra da bankasında FDIC kurallarını çiğneyebilecek ve yüklü miktarda para çekip çekmediğini öğrenebilecek tanıdıklarını düşünmeye çalıştı.

Öğleden sonra bir toplantısı vardı ama biri onu dairesinde ölü bulursa çok üzülecekti. Sitenin yöneticisini tanıyordu ve ofisi aradı. Onu kızdıracak kadar uzun süre bekletildi ve sonra telefon açıldı.

"Günaydın, Bay Wagner. Ben Eric. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Günaydın Eric. Senden bir iyilik isteyeceğim. Biraz alıslmışsın dışında olduğunu biliyorum ama

eski karım Cathy hakkında biraz endişeliyim. Bir süredir şehir dışındaydım ve döndüğümde bir sürü mesaj aldım.

eski arkadaşları beni ilgilendiriyor." İsteddiği cevapları aldığı sürece az önce yalan söylemiş olması onu zerre kadar rahatsız etmemişti. "Dairelerinizden birinde kalıyor ve bir süredir ortalıkta görünmüyor. Arkadaşları aradı ama cevap alamadılar. Arabası haftalardır hareket etmedi ve şimdi beni endişelendiriyorlar. Tatilde olabilir, sanırım. Ama düşmediğini ya da hastalanmadığını ve yardım çağıramadığını bilmek hepimizi rahatlatacaktır. Bir tür sağlık kontrolü yapabilmenizin bir yolu var mı? Dairelerin yedek anahtarları mutlaka sizde vardır, değil mi?"

Eric Mitchell hemen alarma geçti. İhtiyacı olan son şey, dairelerden birinde birinin cesedinin çürüyor olmasıydı. Böyle bir şeyden sonra burayı soymak ve onarmak bir servete mal olurdu.

"Evet, evet, bunu sizin için yapabilirim. Bina ve daire numarasını almak için kayıtlarımı kontrol edeceğim ve en kısa zamanda size geri döneceğim."

"Mümkün olduğunca çabuk, lütfen," dedi Blaine. "Öğleden sonra toplantılarım var ve o zaman rahatsız edilmemeliyim."

"Evet, bana otuz dakika verin, sizi arayacağım."

"Çok teşekkür ederim," dedi Blaine ve sonra bağlantıyı kesti. Başını kaldırıp saate baktı. Saat ona çeyrek vardı. Öğleden önce içki içme alışkanlığı yoktu ama kahvesini bir kenara bırakıp ıslak bara yönelirken, Vegas'ın diğer tarafında Eric Mitchell geçiş anahtarlarını bulmaya çalışıyordu.

* * *

Eric bunu dört gözle beklemiyordu. Bunu yapması için başka birini gönderebilirdi ama Blaine Wagner bunu bizzat istemişti ve o da sıkışıp kalmıştı.

Arabasına atlayıp binaya gitti, sonra içeri girdi, asansörle sekizinci kata çıktı ve 802 numaraya yürüdü. Kapının önünde durup içine çekti ama çürümüş bir cesede benzer bir koku alamayınca zili çaldı ve bekledi. Ve bekledi. Sonra tekrar çaldı ve bekledi. Ve biraz daha bekledi.

Cevap gelmeyeceğinden emin bir şekilde anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Ancak daha sonra bunun bir güvenlik alarmını çalıştırmış olabileceği aklına geldi ve sessizlikle karşılaştığında rahat bir nefes aldı.

Klima açıldı, bu yüzden seslendiğinde küf kokusu yoktu. "Cathy! Cathy

Wagner! Kimse yok mu?"

Sessizlik.

Bu noktada odaları dolaşmaya başladı, önce mutfakı seçti ve doğruca buzdolabına gitti. Buzdolabında birkaç karton küflü yiyecek ve tarihi neredeyse iki ay geçmiş, kısmen dolu bir şişe süt vardı. Kapıyı kapattı ve oturma odasından geçerek ofise girdi. Masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar vardı ama kontrol ettiğinde kapalı olduğunu ve pilinin bitmiş olduğunu gördü.

Yatak odasına girdi ve ilk gördüğü şey, ayakucundaki bankın üzerinde duran cüzdanı oldu.

yatağından. İçine baktı ve taşıdığı her şeyin hâlâ içinde olduğunu fark edince

-Cüzdanı, kimliği, kredi kartları, araba anahtarları, güneş gözlükleri, hatta makyaj malzemeleri... Kalbi küt küt atmaya başladı. Hiçbir kadın tüm bunları isteyerek geride bırakmazdı. Şimdi endişelenmeye başlamıştı.

Doğruca büyük gömme dolaba gitti. Giysilerini topladığını gösteren boş askıların olmadığını fark etmesi birkaç dakikasını almadı. Herhangi bir boğuşma ya da kaçırılma izi de yoktu. Sadece gitmişti.

Eric, Blaine'i aradığında hâlâ onun yatak odasındaydı. Aramayı bekliyor olmalıydı çünkü ilk çalışta cevap verdi.

"Bu Blaine."

"Benim, Eric. Onun dairesindeyim ve burada olmaması dışında sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Buzdolabında küflenmiş yiyecekler var. Sütün tarihi neredeyse iki ay geçmiş. Ofisindeki dizüstü bilgisayar kapalı ve açmaya çalıştığımda pili bitmişti. Şu anda yatak odasında duruyorum ve cüzdanı, parası, kredi kartları ve kimliği hala içinde. Arabasının anahtarları da içinde. Dolabını kontrol ettim. Kıyafetlerini paketlediğine dair hiçbir iz yok çünkü boş askı yok. Sanki ortadan kaybolmuş gibi. Polisi aramamı ister misin?"

Blaine'in kalbi küt küt atmaya başladı. Onun ne yaptığını çok iyi biliyordu. Orospu! Ondan uzaklaşmak için her şeyi bırakıp gitmişti ve bunun olacağını hiç tahmin etmemişti.

"Hayır. Önce biraz daha kontrol edeyim ve şimdilik bu aramızda kalsın."

"Evet, efendim," dedi Eric. "Öyleyse, sanki hiç burada olmamışım gibi onu tekrar kilitleyeceğim. Zaten gelecek yılın Mayıs ayına kadar kirası ödenmiş durumda."

"Tekrar teşekkür ederim," dedi Blaine, ama bağlantıyı kestiğinde mavi bir çizgiye küfrediyordu.

İhtiyacı olan son doğrulama, lanet olası banka hesabını kontrol etmek olacaktı. Ona parayı nereye taşıdıklarını söylemeyeceklerdi ama hesabın hâlâ aktif olup olmadığını öğrenebilirdi. Sadece doğru kişiyi bulması gerekiyordu. Bu hesapları görme yetkisi olan birinin mutlaka fazladan bir şeye ihtiyacı vardı. Kendisi de orada bankacılık yapıyordu ve yatırım yaptığı kumarhanelerde düzenli olarak birkaç banka çalışanı görmüştü. Kumar oynamayı seviyorlarsa, burnunu sokmak için parayı geri çevirmeyeceklerine dair bir his vardı içinde.

* * *

Cathy'nin çek hesabı hakkında istediği bilgiyi almak Blaine'e beş bin dolara mal olmuştu. Geriye iki yüz bin dolardan az para kalmıştı ki, bu da kira sözleşmesi bitene kadar faturaları için otomatik para çekme işlemlerine yeter de artardı bile. Ama bütün kredi kartlarını geride bıraktığı için, izini sürmeye çalışmak işe yaramazdı.

Şimdi onun eksik kışına veda öpücüğü verip onu şehirden kovarak kazandığını mı düşünecekti, yoksa o çok mu büyük bir tehditti, buna karar vermesi gerekiyordu. Ama bu başka bir zaman içindi. Şu anda bir iş ortağıyla öğle yemeği yiyor, oradan da Luxor'da yapılacak yönetim kurulu

toplantısına gidiyordu, bu yüzden limuzininin arka koltuğuna kaydı, şoförüyle arasındaki camı kapattı ve

Angel adında bir esmerle telefon görüşmesi yapmış.

Kız cevap verdiğinde gülümsedi. "Merhaba koca oğlan. Geri döndün. Seni ve ateşli vücudunu çok özledim," dedi ve ardından ensesindeki tüyleri diken diken eden küçük bir mırıltı sesi çıkardı.

"Bu akşam benimle yemeğe çıkacak kadar özledin mi beni?" diye sordu.

"Ooh, evet, bebeğim. Geceyi burada mı geçireceğim? Senin yanında uyanmayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun." "Kesinlikle," dedi Blaine. "Seni yedide alırım. Joel Robuchon'da akşam yemeği rezervasyonum var.

Grand'de saat yedi buçukta."

"Oh yum. Beni şımartıyorsun," dedi Angel.

Blaine güldü. "Görüşürüz o zaman," dedi ve bağlantıyı kesti.

* * *

Duke ve Jack, Şerif Yardımcısı Treat ve Butler ile birlikte olay yerine geri dönmüşlerdi. Butler lastik izlerinin fotoğraflarını çekiyor ve sol topuğunda kesik olan bot izinin alçı kalıbını çıkarıyordu. Jack ve Duke yıkılan çitleri onarıırken telin kesildiği yerin ve geride bırakılan yem çuvallarının fotoğraflarını çekmişlerdi.

"Yani, altı başımızın eksik olduğunu mu söylüyorsunuz?" Butler sordu.

Jack başıyla onayladı. "Üç büyük öküz ve biri buzağılı iki inek."

Treat, Butler sorular sorarken notlar alıyordu ama kısa süre sonra kendi sorularından biriyle çıkageldi. "Buranın arkasındaki yer kime ait?" diye sordu.

"Mylo Bailey, ama Blessings'teki hastanede hemşire olan kızı Rhonda Bailey, bir yıl önce onu bir huzurevine yatırmak zorunda kaldı. Bildiğimiz kadarıyla ev ve mekan o zamandan beri boş duruyor," dedi Duke.

"Kimsenin yaşamadığı bir mülk, fark edilmeden girip çıkmak için iyi bir yol. Karşıdan geldikleri belli çünkü izler diğer tarafta görülebiliyor," dedi Treat. "Evinizden çıkar çıkmaz o tarafa doğru gideceğiz. Bir şey daha var. Sığırlarınız damgalı mı?" "Hayır, ama hepsinde numaralandırılmış

kulak küpeleri ve numaraların altında DJT harfleri var... Duke ve

Jack Talbot," diye ekledi.

"Tamam. Yerel müzayede evlerini de kontrol edeceğiz," dedi Treat. "Sanırım şimdilik hepsi bu kadar. Eğer av kameralarınız varsa, bazılarını asmak iyi bir fikir olabilir. Eğer hırsızlar geri dönerse şansınız yaver gidebilir."

"İyi fikir," dedi Duke ve sonra Jack'le birlikte tarlalardan çıkıp evlerine doğru yol aldılar. Duke ve Jack içeri girerken polis memurları da oradan ayrıldı.

Jack elini yüzünü yıkamak için mutfak lavabosuna giderken, "Kahve yapıyorum," dedi.

"Ben de çalışmak için ofise gidiyorum. Kahve bittiğinde bana haber ver, gelip biraz alayım."

"Sana bir fincan getireyim," dedi Jack. "Git işini yap. Akşam yemeği için et çözdürmeye gidiyorum. Seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum. Akşam yemeğini kaçırdık. Sana bir sandviç

getirmemi ister misin?

Kahven?" diye sordu.

"Elbette. Elimizde ne varsa," dedi Duke, sonra iş ceketini arka kapının yanındaki askıya astı, elini yüzünü yıkadı ve koridordan geçerek ofise gitti.

Ama oturur oturmaz aklına bu sabah eve götürdüğü küçük kızıl saçlı kız geldi ve keşke onun telefon numarasını isteyecek cesareti olsaydı diye düşündü. Sadece sesini tekrar duymak için onu aramak istedi ama yapamadı. Sonra aklına hastanenin kayıtlarında olabileceği geldi ve bilgisayarını açtı. Bilgisayar açılırken Hope'a bir mesaj gönderdi, sonra da çiftlik hesabını açıp faturaları ve ödemeleri göndermeye başladı. Jack birkaç dakika sonra sandviç ve kahve getirdiğinde Duke bir ısırık alacak kadar durdu, sonra çalışmaya devam etti.

Sandviçin yarısını bitirmişti ve telefonundan bir mesaj geldiğinde son yarısıyla uğraşıyordu. Ellerini sildi ve kadının gönderdiklerini okumak için telefonu eline aldı.

Sevgili kayınbiraderim, hasta bilgilerini vermememiz gerekiyor. Yarın onu görmeye git ve kendin sor. Eğer sizin almanızı istiyorsa, size verecektir.

Not: Seni seviyorum ama kovulacak kadar değil. LOL

Duke iç çekti. Bunu hiç düşünmemişti ve mesajı geri gönderdi.

Benim hatam. Bunu hiç düşünmemiştim. Üzgünüm, Hope.

Sonra bir gülen yüz emojisi ekleyip Gönder'e bastı, sandviçini bitirdi ve kahvesini yeniden doldurmaya gitti.

* * *

Memur Treat ve Butler doğruca Bailey'nin arazisine gittiler. İki katlı boş ev biraz terk edilmiş görünüyordu. Bahçe yıllardır biçilmemişti ve pencerelerin üzerinde bir toz tabakası vardı. Bu utanç vericiydi. Evin kendisi bir zamanlar bölgenin en gözde yapılarından biriydi.

Evin orta kısmı iki katlı kırmızı tuğlaydı, iki yanında beyaz fıçı tahtası, tek katlı kanatlar vardı. Boyaya ihtiyacı olan beyaz panjurları ve birkaç eksik kiremidi vardı.

Evin arkasındaki eski ahır iki katlıydı, çatısı gambreldi ve aşağıdaki kapının üzerinde bir çatı katı açıklığı vardı. Bir zamanlar beyaza boyanmıştı ama şimdi çoğunlukla griydi ve ahırın arkasına inşa edilmiş ağıl, pasla kırmızılaşmış kaynaklı borudan yapılmış gibi görünüyordu.

Toprak garaj yolunda gidip gelen belirgin izler bulmaları uzun sürmedi ve daha fazla fotoğraf çektikten sonra, Bailey'nin yerindeki lastik izlerini Talbot'larda gördükleriyle eşleştirdiler. Asıl önemli olan, topuğunda kesik olan aynı çizme izini bulmaktı. Fotoğrafını çektiler ve arabalarına geri döndüler.

Treat, "Boş mülkü kesinlikle giriş olarak kullanmışlar," dedi. "Sanırım şimdi kızı Rhonda Bailey'i bu mülkü herhangi birine kiralayıp kiralamadığını öğrenmek için sorgulamamız gerekiyor."

"Talbot'lar onun Blessings hastanesinin acil servisinde çalıştığını söylediler. Neden arayıp

Eğer hala görevdeyse, kişisel telefon numarasını alın."

"Yaparım," dedi Butler. Treat geri geri gidip araziden ayrılırken o çoktan telefona sarılmıştı.

* * *

Rhonda Bailey acil servisteki bir muayene odasından çıkmak üzereydi ki masadaki hemşirelerden biri ona el salladı.

"Üçüncü hatta telefonunuz var."

Rhonda telefona cevap vermek için hemşire odasının arkasına geçti, üçüncü hatta bastı ve telefonu açtı. "Ben Rhonda."

"Bayan Bailey, ben Şerif Yardımcısı Butler. Babanızın mülkü hakkında size birkaç soru sormamız gerekiyor."

Rhonda hemen endişelendi. Babası artık kendi kararlarını verebilecek durumda olmadığından, bundan kendisi ve kardeşleri sorumluydu.

"Olamaz! Bir şey mi oldu?"

"Hayır, öyle bir şey yok. Burayı herhangi birine kiraladınız mı ya da mülkte bulunması için herhangi birine izin verdiniz mi?"

"Hayır. Kesinlikle olmaz. Sorun nedir? Mala zarar mı verildi?"

"Hayır hanımefendi, ama görünüşe göre bazı sığır hırsızları Talbot arazisinin arka tarafına geçmek için burayı kullanmış ve yarım düzine sığırı alıp kaçmışlar."

Rhonda'nın nefesi kesildi. "Çok üzgünüm! Bu korkunç bir şey! İnsanların hâlâ böyle şeyler yaptığını bilmiyordum."

"Evet hanımefendi, ne yazık ki hırsızlık sağlıklı bir iş ve sığır yetiştiren insanlar için hırsızlık gerçek bir tehdit."

"Babamın evinin yakınında başka komşu yok, bu da onların görünmeden gelip gitmelerini kolaylaştırdı," dedi.

"Evet, hanımefendi. Biz de bunu fark ettik. Tamam, sizi iş yerinde rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama aklımızdaki bazı soruları açıklığa kavuşturdunuz. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz."

"Evet, elbette," dedi Rhonda ve sonra telefonu kapattı.

Diğer iki hemşire Rhonda'nın konuşmalarına kulak misafiri olmaktan kendilerini alamadılar ama onlar daha Rhonda'yı sorgulayamadan Hope Talbot yanlarına geldi. Yüzlerine bakınca bir şey olduğunu anladı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Rhonda iç çekti. "Bu öğleden sonra Jack'le konuştun mu?"

"Hayır, ama Duke'u günün erken saatlerinde Cathy Terry'yi tedavi için bırakırken gördüm."

"Kötü haberi veren kişi olduğum için üzgünüm ama telefondaki İlçe Şerif departmanından bir yardımcıydı. Birileri Talbot arazisinin arka tarafına geçmek için babamın eski evini kullanmış.

Sığırlarınızdan bazılarını çalmışlar. Şerif yardımcısı burayı kiralayıp kiralamadığımızı öğrenmek istedi.

Kimseye söylemedik ve tabii ki söylemedik, bu yüzden kimin yaptığını söylemenin bir yolu yok." Hope inledi.

"Aman Tanrım! Evi aramam lazım," dedi ve dinlenme odasına yöneldi.

Duke ve Jack'in üzüleceğini zaten biliyordu ve bu kayıp onu hasta ediyordu. Sakin bir yer bulur bulmaz kocasını aradı.

"Merhaba tatlım. Ben de tam seni aramak üzereydim," dedi Jack. "Bugün burada biraz sorun yaşadık."

"Yeni duydum," dedi Hope. "İlçeden bazı polis memurları Rhonda Bailey'i arayıp babasının arazisini sormuşlar. Sığırları çalan kişilerin babasının arazisine girdiklerini söylemiş."

"Yani bizim düşündüğümüzü doğruladılar bile. Duke durumun böyle olabileceğini düşünmüştü," dedi Jack. "Çok üzgünüm," dedi Hope. "Sence onları geri alma şansımız var mı?"

"Bence yok denecek kadar az. Eğer onları doğrudan bir açık artırmaya götürdülerse, muhtemelen çoktan gitmişlerdir." "Ama hepsine kulak küpesi takmıştık," dedi Hope.

"Evet, ama o etiketler çıkarılabilir. Olan oldu. Değiştiremeyiz. Ama o meradaki tüm sığırları evin yakınına taşıdık. Hırsızların kapılardan geçmesi ve evin bu kadar yakınına gelip daha fazlasını denemek için gerçekten cesur olmaları gerekir. Beni şaşırtan şey, sığırların o arka merada olduğunu nasıl bildikleri ve Bailey arazisinden oraya ulaşabileceklerini nasıl bildikleri."

"Buralı birine benziyor, değil mi?" Hope öyle dedi.

"Evet, öyle, ama kim olabileceğini hayal bile edemiyorum. Umarım şerif yardımcıları bunu çözer ve olay kapanır," dedi Jack.

"Herhangi bir ipucu var mı?" Hope sordu.

"Pek sayılmaz... Arkalarında bıraktıkları ilginç bir bot izi bulduk. Sol botun topuğunda uzun bir kesik var. Yeterince derin olduğu için toprakta bu şekilde görünüyordu."

"Fotoğraf çektin mi?" Hope sordu.

"Evet, polisler de öyle. Bu akşam kaçta çıkıyorsunuz?"

"Altıya kadar olmaz. Altı buçuktan sonra, belki yediye kadar evde olamayacağım ve acil serviste bir şey olursa ve ekstra yardıma ihtiyaç duyarlarsa, kalmam gerekeceğini biliyorsun. Eğer gecikeceksem sana haber veririm," dedi.

"Akşam yemeğini senin için sıcak tutacağız. Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum," dedi Hope ve bağlantıyı kesti, sonra telefonunu cebine geri koydu ve tekrar yere indi.

* * *

Uzaktan gelen gök gürültüsü ve çatıya vuran yağmurun sesi Cathy'yi uyandırdı ve nerede olduğunu anlamadan önce bir an şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Ayak bileğindeki buz torbası sıcaktı, ev karanlıktı ve sokak lambaları ön pencereden içeri giriyordu. Sandalyesinin yanındaki lambayı yaktı, sonra televizyonu açtı ve ayağa kalktı

perdeleri çekmek için, yürüteç için minnettarım.

Perdelerin arkasında kendini güvende hissettiğinde ışıkları açtı ve banyoya doğru ilerledi. Dışarı çıktığında mutfığa yöneldi. Saat neredeyse akşamın sekiziydi ve Lovey'nin gönderdiği soğuk kızarmış tavuk, patates ve sos için minnettardı. Kapları buzdolabından çıkarıp tezgâha götürdü, bir tabağa biraz yemek koydu ve mikrodalgaya attı, sonra da yemek için oturma odasına götürmek için yürüteç kullandı.

Televizyon sessizdeydi, bu yüzden çatıya vuran yağmur kolayca duyulabiliyordu ve yükselen rüzgâr pencerelere çarpan yağmurdan anlaşıyordu.

Tavuktan bir ısırık alırken sesi açtı ve yerken yiyecek ve barınak için ne kadar minnettar olduğunu düşündü. Yolda geçirdiği birkaç fırtınalı gecede su geçirmez çadırından başka sığınacak bir şey bulamamıştı ve bunu geride bıraktığı için mutluydu.

Cathy küçük eve, sade mobilyalara ve pek de şık olmayan ortama baktı, eskiden sahip olduğu zengin yaşam tarzını, mücevherleri, özel tasarım giysileri, hizmetkârlarla dolu bir malikâneyi hatırladı. Ama tavuktan bir ısırık daha aldığında, buranın sadeliğinin kendisine daha uygun olduğunu kalbinde hissetti.

Daha sonra, mutfakta temizlenip yatağa girdikten sonra, bugün yalnızlıktan bir ev dolusu yeni arkadaşına ne kadar çabuk dönüştüğünü ve tüm bunların bir düşüş yüzünden olduğunu düşündü.

Vegas'ta sert bir düşüş yaşamış ve bu yüzden dışlanmıştı. Ama burada, Blessings'te, bir tökezlemeyle hiç tanımadığı insanlar onu kurtarmaya gelmişti.

Blessings'in olasılıkları vardı. Burası bir durak noktası yerine onun sonsuza dek yaşayacağı evi olabilirdi.

İç geçirdi, sonra ayağını daha rahat bir pozisyona kaydırды ve çatıdaki yağmurun sesiyle uykuya daldı.

Bölüm 4

Cathy sert ve ağırlı bir şekilde uyandı. Düşüşünün etkileri etkisini göstermeye başlamıştı ve her yeri ağrıyordu. Mutfağa gidip kahveye başladı, sonra yatak odasına gidip duş aldı ve ayak bileğindeki sargıyı tekrar takmadan önce saçlarını yıkadı. Pantolonunu ve tişörtünü giyerken saçlarının kurummasını bekledi ve mutfağa gitmeden önce bileğini tekrar sardı.

Kahvesinden birkaç yudum aldıktan sonra son kalan bisküvileri ve sosis sosunu ısıttı ve her lokmada Duke Talbot'u düşündü. Bu kadar yakışıklı birinin neden bekâr olduğunu anlayamıyordu ama örümcek hisleri onun kötü biri olduğuna dair herhangi bir uyarıda bulunmamıştı. Yine de kendine onunla daha yeni tanıştığını hatırlattı. Bekâr olmasının pek çok nedeni olabilirdi ve bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu.

Yemeğini yedikten sonra birkaç ağrı kesici hap aldı, sonra bir buz torbası alıp oturma odasına gitti, üzerini bir battaniyeyle örttü ve soğuk torbayı ayak bileğine koyarak koltuğa yerleşti, ağrı kesicilerin etkisini göstermesini bekledi.

* * *

Duke gün ağardıktan hemen sonra uyandı ama çatıda yağan yağmurun sesini duyunca sabah işlerinin berbat olacağını anladı. Sırt üstü yuvarlandı ve zihinsel olarak o günkü görevlerini gözden geçirmeye başladı.

Hope dün gece eve geldiğinde hâlâ ayaktaydı ve bugün onun izin günü olduğunu biliyordu, yani muhtemelen biraz uyuyacaktı.

Jack Hope'u korumaya çalıştı ama o da en az kız kardeşi Mercy kadar iradeli ve bağımsızdı ve bir şekilde Hope'un en özel yanı da bu oldu. Tanrı biliyor ya, Jack ona sonsuza dek vurulmuştu.

Duke iç çekti. Gerçekten de yalnız yaşlanmak istemiyordu. O da aşık olmak istiyordu, ama nedense o kişiyi bir türlü bulamamıştı. Ve aklından geçen ilk düşünce Cathy Terry oldu.

Dün gece fazla uyuyup uyumadığını ve herhangi bir konuda yardıma ihtiyacı olup olmadığını merak etti. Numarasını ona bırakmıştı ama aramayacağını biliyordu. Bu yüzden kalktı, duş aldı, tıraş oldu ve giyindi, sonra da yatağını hazırlayıp kahvaltıya başlamak için aşağı indi. Hope'un çalışma programı nedeniyle yemek pişirme ve temizlik işlerinin çoğunu Jack'le birlikte o yapıyor, Hope da

Neredeyse her gün Blessings'te olduğu için market alışverişinin çoğuna yetişebiliyordu.

Duke işe kahve demlemekle başladı, sonra bir miktar damla bisküviyi karıştırdı ve birkaç sosis köftesini kızartmadan önce pişirmeye koydu. Köfteler pişince eti tavadan aldı ve damlayan et suyuyla sos yaptı.

O sırada bisküviler ve kahve hazırdu ve Jack'in üst katta dolaştığını duyabiliyordu. Muhtemelen kızarmış sosis ve taze kahve kokularını duymamak mümkün değildi. Duke yarım düzine yumurtayı çırpma için bir kâseye kırdı, sonra da pişirmek için tavaya döktü. Jack ve Hope mutfağa girdiğinde onları bir kâseye koyuyordu.

"İkinize de günaydın," dedi Duke ve sonra Hope'a göz kırptı. "Bu sabah biraz uyursunuz diye düşünmüştüm."

"Kahvaltı kokusunu alana kadar planlamıştım," dedi ve kendine bir fincan kahve koymaya giderken onu kolundan dürttü.

Ocaktaki kâse ve tavalardan tabaklarını doldurdular, sonra da dostça bir sessizlik içinde yemeğe oturdular. Birkaç dakika sonra Umut buzdolabından biraz jöle almak için kalktı.

"Şerifin ofisinden çalınan sığırlarla ilgili bir haber alan oldu mu?" diye sordu.

Jack başını salladı. "Sanırım haberleri olursa arayacaklar. Aksi takdirde biz işimize bakarız."

"Bugün oyun kameralarını yerleştireceğim. Bildiğim kadarıyla üç tane var ama pillerini değiştirmem gerekecek. Onları en son ne zaman kullandığımızı hatırlamıyorum," dedi Duke.

Jack tabağındaki sosu bitirmek için bir bisküviye daha uzandı. "Biliyorum," dedi. "Yaklaşık üç yıl önce, Gray Goose Gölü'nde puma görüldüğü zaman. Hatırladın mı?"

"Bunu hatırlıyorum," dedi Hope. "Uzun bir süre müştemilata girmekten çekindim... saldırmak için bekleyen birine rastlamaktan korktum."

"Bu onların doğal davranışı değil," dedi Jack. "İnsanların onların etrafında olmaktan hoşlandıkları kadar onlar da insanların etrafında olmaktan hoşlanmazlar."

Omuz silkti. "Biliyorum ama tavuklarımız var ve o sırada ahırda biberonla beslediğimiz üç küçük buzağımız vardı, hatırladın mı?"

Duke başını salladı. "Haklısın. Eğer bir puma bir şekilde yaralanmış ya da sakatlanmışsa ve avlanamayacak durumdaysa, kolay avlara yönelecektir. Ama bu sefer pumalara değil, hırsızlara karşı tetikte olacağım ve üç av kamerasını doldurmaya yetecek kadar pilimiz olmadığından eminim. İnekleri kontrol etmeden önce tavukları besleyeceğim, sonra da pil almak için Blessings'e gideceğim. Başka bir şeye ihtiyacı olan varsa liste yapsın."

"Sen pişirdin. Ben temizlerim," dedi Jack. "Yardıma ihtiyacın olursa ara. Kendi başına aptalca bir şey yapma."

Duke Jack'e bir bakış attı. "Ben aptalca şeyler yapmam."

Duke hizmet odasındaki askıdan bir yağmur pançosu alıp arka kapıdan çıkmadan önce kapüşonunu yukarı çekerken Hope yüksek sesle güldü.

İlk önce tavuk kümesine yöneldiğinde yağmur gerçekten yağıyordu ve şimdiden su birikintileri oluşturmaya başlamıştı. Bir kova yem almak için kümesin hemen dışındaki yem odasına girdi, ardından üstü kapalı geçitten geçip kümese girdi.

Yuvalarda olmayan tavuklar ya tüneklere tünemiş ya da yerde geziniyorlardı. Ama içeri girip yemliklere tavuk yemi dökmeye başladığında, onu nazik küçük gıdaklamalarla selamladılar.

"Size de günaydın," dedikten sonra duvardaki askıdan bir yumurta sepeti aldı ve yuvalardan iki düzineden fazla yumurta topladı. Sepeti havalandırma yoluna koydu ve tavukların suyunu doldurmaya gitti. Takviye olarak biraz kum ve ezilmiş istiridye kabuğu serpti, sonra yumurtaları topladı ve eve geri döndü, tüm yağmurluklarını verandada bıraktı ve yumurtalarla birlikte içeri girdi.

"Vay canına, artık her gün birkaç yumurta alıyoruz, değil mi?" Hope sepeti tezgâhın üzerine koyarken konuştu.

"Bu sabah iki düzineden biraz fazla. Gidip üstümü değiştireceğim ve yağmurluğumu alacağım," dedi Duke. "Cathy Terry'yi görmeye mi gidiyorsun?" Hope sordu.

"Olabilirim, neden?" Duke sordu.

"Eğer öyleysen bir düzine taze yumurta göndermeyi düşündüm," dedi Hope.

"Tamam, tabii. Onları hazırla. Ben onları götürürüm," dedi Duke ve mutfaktan çıktı.

Kısa bir süre sonra temiz ve kuruydu, iyi yağmurluğu ve Stetson'ının üzerindeki su geçirmez kılıfıyla yumurtaları ve alışveriş listesini aldı.

Jack ve Hope ortalıkta görünmüyorlardı ve Duke, o yokken evin tamamen kendilerine ait olmasının avantajını kullanacaklarını tahmin ediyordu. Hope, Talbot kardeşlerin yaşam düzenleri konusunda gerçekten iyi huyluydu ama Duke, onun ve Jack'in kendilerine ait bir ev istedikleri günün gelebileceğini biliyordu.

Yumurtaları pikabın tabanına yerleştirdi ve arabadan dışarı çıktı, kendisini Blessings'e giden otoyola götürecek olan asfalt yol boyunca uzanan yoğun çakıl tabakasından memnundu.

* * *

Mercy Pittman, Granny's Country Kitchen'da dirseklerine kadar una batmış, fırının pişirebildiği kadar hızlı bir şekilde meşhur bisküvilerini hazırlıyordu. Normal bir günde Granny's, evlerinde yemek yemiş olsalar bile yerel halkın kahvaltı saatinde toplandığı bir yerdi. Her zaman bir ya da iki fincan kahve daha içebilir ve biraz bisküvi ve jöle yiyebilirlerdi. Ancak yağmur yağdığında, normalde dışarıda çalışan herkes Granny's'e gelirdi.

Mercy tam fırına iki büyük tepsi bisküvi daha koyuyordu ki elektrikler kesildi.

Mutfaktaki herkesin nefesi kesildi. Fırınlar ve düz ızgara gazlıydı ama lokantanın diğer her şey için elektriğe ihtiyacı vardı. Ama onlar paniğe kapılmadan önce, Lovey'nin kafeyi işletmesine yardım etmeye başlayan oğlu Sully Raines mutfığa geldi.

"Her şey yolunda! Jeneratörü geçen hafta buraya bağlatmışım, hatırladın mı? Elektrik kesilirse jeneratör devreye girecek."

Mercy rahatlayarak iç çekti. "Oh, doğru ya! Şükürler olsun."

Ona bir başparmak işareti yaptı ve sonra işiyle ilgilenmek için geri döndü.

Granny's elektrik kesintilerine karşı güvende olsa da, Curl Up and Dye için aynı şeyi söylemek mümkün değildi.

Kuaför salonunun sahibi Ruby Buttermann biraz gergindi. Vesta ilk müşterisinin saçını boyamaya başlamıştı bile ve ikiz kardeşi Vera da müşterisinin saçına perma çubukları yerleştiriyordu. Ruby'nin ilk müşterisi her an gelebilirdi ve elektrikler kesilirse trajik boyutlarda bir saç felaketi yaşanabilirdi.

Güç kesildiğinde Vesta'nın nefesi kesildi. "Tanrım, Tanrım! Lütfen gücümüzü kaybetmemize izin verme!"

Manikürcü Mabel Jean, Baptist vaizin karısı Clara Jordan'a manikür-pedikür yapıyordu ve Vesta Rab'be yakardığında, vaizin karısı O'na biraz daha yalvarma görevini üstlendi.

"Dua edelim!" Clara söyledi.

Mabel Jean, Clara'nın tırnaklarından birine indirdiği darbenin tam ortasında dondu kaldı.

Vera'nın müşterisi hemen sarsıldı ve başını eğdi, bu da Vera'nın kağıdı ve kıvırdığı bukleyi kaybetmesine neden oldu. Küçük beyaz perma çubuğu bir tarafa, kağıt da diğer tarafa uçtu.

Vera iç çekti. Onu takip etmekten başka seçeneği yoktu.

Ruby de görev yerindeki sandalyeye oturdu ve başını öne eğdi. Vaizin karısının kutsama yaptığı öğle yemeklerinde bulunmuştu ve bunun biraz zaman alacağını biliyordu. Clara'nın vaaz uzunluğundaki dualara karşı bir eğilimi vardı.

Neyse ki herkes için, ön kapının zili çaldığında Clara birkaç dakikadan fazla dua etmemişti. Ruby'nin müşterisi gelmişti ve kaderin cilvesine bakın ki, Ruby sandalyesinden fırlayıp, "Amin, bunun için teşekkürler, Clara" dediğinde Clara tam nefes almanın ortasındaydı. Hanımlar, devam edin."

Vera, Ruby'ye gözlerini devirerek başka bir perma kâğıdı ve yeni bir perma çubuğuna uzandı ve Vesta müşterisinin köklerine renk sürmeye geri döndü.

Blessings Yatak ve Kahvaltı'yı işleten Rachel Goodhope, ön tezgâhın yanında durmuş, biraz şaşkın görünüyordu.

Ruby onu karşılamaya geldiğinde, "Bir şeyi mi böldüm?" diye fısıldadı. Ruby,

"Clara burada elektriğin kesilmemesi için Tanrı'ya dua etmeye çağrıldığını

hissetti," dedi. Rachel sırtıttı.

Ruby'nin kabul etme lüksü yoktu, bu yüzden konuyu değiştirdi.

"Geri gelin de başlayalım. Vesta ve Clara burada elektriğin kesilmemesi için Tanrı'ya dua ettiklerine göre artık gitmeye hazır olmalıyız."

Melissa Raines, Sully'nin karısı, kasabadaki tek kuru temizlemecinin sahibiydi ve orada elektriğin kesilmesi her şeyi durduracaktı. Bu sabah maaş çeklerini dağıtmak için oraya gitmişti ve elektrikler kesildiğinde hala oradaydı.

Yanıp söndüğünde çalışanlar durakladı ve açık kalıp kalmayacağını görmek için bekledi. Melissa arka tarafta envanteri kontrol ediyordu ve ışık yandığında hangi malzemelerin yeniden sipariş edilmesi gerektiğini görmek için dükkândaki herkes gibi o da nefesini tutarak durakladı. Ancak ışıklar açık kaldığında, işini bitirmek için acele etti.

"Pekâlâ millet, siparişleri teslim etmek üzere ofisime dönüyorum. Sorun yaşarsanız bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz," dedikten sonra tentenin altından dışarı çıkıp şemsiyesini açtı ve arabasına doğru koşmaya başladı.

Cathy'yi uyandıran güç titreşimi değildi. Onu sıçratan, şimşeğin gürültülü çatırtısı ve ardından gelen gök gürültüsünün belirgin homurtusuydu. Ani hareket sadece ayak bileğini incitmekle kalmadı, aynı zamanda üzerindeki soğuk jel paketinin yere kaymasına ve battaniyesinin bir kısmını da beraberinde götürmesine neden oldu.

"Kahretsin, canım yandı!" diye inledi ve yavaşça yattığı koltuğun ayaklığını indirdi.

Saatlerdir uyuyormuş gibi hissediyordu ama saat daha on buçuktu. Ayağa kalkmayı başardı, jel paketini aldı ve dondurucuya geri koymak için mutfığa gitmeden önce yürüteçinin koltuğuna koydu.

Kahve makinesi kendi kendine kapanmıştı ve kapının çalındığını duyduğunda birazını mikrodalgada yeniden ısıtmak konusunda kendi kendine tartışıyordu.

"Bu havada kim dışarıda olabilir ki?" diye mırıldandı, yürüteçi çevirip cevap vermeye giderken.

Duke Talbot'un verandanın çatısı altında durması ve giysilerini çoktan çıkarmış olması kalp atışlarını hızlandırmıştı ama anlaşıldığı kadarıyla çıkarıp verandadaki salıncağa bıraktığı tek şey yağmurluğu, çizmeleri ve kendi yağmurluğu olan kovboy şapkasıydı.

Ona belli belirsiz bir gülümseme verdi ve sonra yumurta kartonunu kaldırdı.

"Kimsenin evine habersiz gitmek adetim değildir ama numaranız bende yoktu ve bir hediye getirdim. Hope size bir düzine taze yumurta gönderdi. Bu beni kapıdan içeri sokmak için yeterli mi?"

Cathy sırtıttı. "Yeter de artar bile."

Duke içeri girip kapıyı arkasından kapatırken büyülenmişti. Kadının bir gamzesi vardı. Sadece bir tane ve sadece gülümsediğinde görünüyordu.

"Bunları senin için buzdolabına koymamın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

"Tabii ki. Sıcak kahvem olmadığı için üzgünüm ama uyuyakalmışım ve kahve makinesi kendini

kapatmış." Duke kaşlarını çattı. "Umarım seni uyandırmamışımdır."

"Hayır. Birkaç dakika önce şimşek ve gök gürültüsü oldu. Sen kapıyı çaldığında mutfaktaydım."

"Tamam o zaman," dedi Duke ve çoraplı ayaklarıyla mutfığa yöneldi. Cathy salona gidip evin serinliğini gidermek için kaloriferi yaktı, sonra onu izleyerek masaya oturdu.

"Yeniden ısıtılmış kahveye aldırılmazsan, kendine bir fincan doldur ve mikrodalgaya at," dedi. Duke ona baktı. "Sen de ister misin?"

"Elbette," dedi.

İki fincan doldurdu, mikrodalgaya attı, sonra masaya getirdi ve onunla birlikte oturdu.

"Bileğin nasıl?" diye sordu.

"Hâlâ şiş ve ağrılı ama sayenizde gayet iyi idare ediyorum."

Duke onun gözlerindeki parıltıya baktı ve ne düşündüğünü merak etti. Ama sormak yerine, acı verici derecede sıkıcı bir yorum yaptı.

"İyi kahve yapıyorsun."

Övgü çok basitti, ama eski sevgilisinden görünüşü dışında nadiren iltifat almış olan Cathy için bu onu memnun etti.

"Teşekkür ederim."

Duke, cep telefonu çaldığında bir konuşma başlatabilecek esprili bir yorum düşünmeye çalışıyordu. Arayanın İlçe Şerifinin ofisinden olduğunu görünce içini çekti.

"Özür dilerim. Kaba bir davranış olduğunu biliyorum ama gerçekten bu telefona cevap vermem gerekiyor." "Yalnız kalmak ister misin? Gidebilirim."

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi ve sonra cevap verdi. "Merhaba, ben Duke."

"Günaydın, Duke. Ben Şerif Yardımcısı Treat. Soruşturma hakkında sizi bilgilendirmek istedik. Hırsızların doğrudan Bailey arazisinden geçtiklerini doğruladık. Arkalarında bıraktıkları yem çuvallarını satın almış olabilecekleri bir yer bulmaya çalıştık, ancak bu marka eyaletin her yerinde satılıyor ve sığırı olan herkes satın almış olabilir."

Duke iç geçirdi. "Sığır müzayedelerinden herhangi birine gittiniz mi?"

"Henüz değil. Bu gündemde, ama bildiğiniz gibi, sadece satış günlerinde açıklar, bu yüzden dün açık olanlar bugün açık değil. Bugün açık artırma yapanlara hızlıca bir göz atacağız ve belki şansımız yaver gider de altı baş sığır satmaya çalışan, çizmesinin topuğunda kesik olan birini buluruz."

Duke, "Yapabileceğiniz her şey için minnettarız," dedi.

Treat, "Elbette, sizinle irtibat halinde olacağız," dedi ve bağlantıyı kesti.

Duke telefonu cebine geri koydu. "Özür dilerim. Arayan davamızı soruşturan şerif yardımcılarından biriydi. Dün Blessings'ten eve döndükten sonra altı baş sığırımızın kayıp olduğunu fark ettik. Çit telleri kesilmişti ve hırsızların sığırları yükleyip bir komşunun arazisinden geçerek gittikleri yeri bulduk. Arazinin sahibi olan adam şu anda huzurevinde, bu yüzden hiç görünmeden aramızın arka tarafına gelmeleri çok kolay oldu."

Cathy'nin nefesi kesildi. "Hırsızlar mı? Bunun çiftçiler ve çiftlik sahipleri için hâlâ devam eden bir

şey olduğunu bilmiyordum!"

Duke omuz silkti. "Evet, sığır sürüleri olan insanlar için oldukça büyük bir sorun. Yıllar geçtikçe alaycı biri haline geldim. Neye sahip olursanız olun, birileri onu çalmaya çalışacaktır."

"Çok üzgünüm. Onları geri alma şansımız var mı?"

"Yok denecek kadar az," dedi Duke. "Kasabaya, hırsızların tekrar ziyaret etme ihtimaline karşı av kameralarını yerleştirmek için pil almaya geldim."

Cathy düşünmeden masanın öbür ucuna uzandı ve elini onun koluna koydu.

"Tehlikede misin?"

"Hiç sanmıyorum. Ama sığırları kontrol ederken her zaman bir tüfek taşıyım. Ne zaman bir yırtıcıya rastlayacağımı asla bilemem. Ama sorunlarımızdan bahsettiğimiz yeter. Dün gece hiç uyuyabildin mi?"

Cathy kaşlarını çatı. Bunun olduğunu bilmek hoşuna gitmiyordu... ve onun tehlikede olabileceğini. Küçük bir kasabada böyle bir şey olmasını beklemiyordu. Bu ona büyük şehir belası gibi gelmişti. Sonra onun cevap vermesini beklediğini hatırladı.

"Uh...oh...çok değil. Ama bu sabah neredeyse iki saat kestirdim."

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı? Ya da yapmamı istediğiniz ayak işleri? Hemen hemen her konuda yardım edebilecek yetkinlikteyim. Ailemiz Jack henüz üniversitedeyken öldü ve ben çiftliği ayakta tutup onu üniversiteye tek başıma gönderdim."

Cathy hemen empati kurmakla kalmamış, bekârlığıyla ailevi sorumluluklarının bir ilgisi olup olmadığını da merak etmişti.

"Babamı on iki yaşımdayken kaybettim. Annem de birkaç yıl önce öldü. Kısa süre sonra da boşandım." Bir an sessiz kaldı ve sonra ekledi: "Uzun zaman önce yapmam gereken bir şeydi."

Duke tereddüt etti. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu ama burnunu sokmayacaktı.

"Buraya geldiğinde sırt çantalı gezgin olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bunu nasıl öğrendiniz? Kocanızla birlikte yaptığınız bir şey miydi?"

"Hayır. O Las Vegas'ın yerlisi. Hayatı para, kadınlar ve kumarhanelerden ibaret." "Kumar oynar mıydı?"

"Hayır. Kumarhaneleri var ve diğerleriyle de ilgileniyor. Kadınlarla oynadı, bahislerle değil." Kadının sesindeki acılık çok açıktı ve Duke sorduğu için üzgündü.

"Burnumu sokmak istememiştim ve sana daha önce de söylediğim gibi, kadınların yanında hep yanlış şeyler söylüyorum. Özür dilerim. Bana sırt çantanla yaptığın gezilerden bahset. Çok yere gittin mi? En sevdiğin yer neresi?"

Cathy'nin gözleri birden parladı. Öne doğru eğildi, dirseklerini masaya dayadı, çenesini ellerinin arasına aldı.

"Alaska! Ben orada büyüdüm! Annem ve ben babam ölene kadar ayrılmadık. Ama kara aldırılmazsan orası çok güzeldir. Çiftliğinizde büyüdüğünüzden bahsediyordunuz. Bahçe yetiştirirdik, yiyecek kuruturduk, kış için et kurutur ve tuzlardık... bu tür şeyler. Oradaki topraklar çok verimli ama büyüme mevsimi kısa. Hayatımın ilk on iki yılında şebekeden uzakta yaşadık. Vahşi doğada

hayatta kalmakla ilgili çok şey öğrendim. Ancak insanların medeniyet dediği yere taşındıktan sonra

sorunlar başladı."

Duke'un gözleri büyüdü, kar kıyafetleri içinde Alaska'nın vahşi doğasında dolaşan küçük bir kızıl saçlı hayal etmeye çalışıyordu.

"Birinin bana nerede ve nasıl büyüdüğü hakkında söylediği en şaşırtıcı şey bu" dedi.

Cathy gülümsedi. Bu adamın etrafında olmak gittikçe kolaylaşıyordu.

Sonra Duke saate baktı. "Yumurtaları kaldırırken buzdolabında akşam yemeği için hiçbir şey olmadığını fark ettim... yumurta dışında. Mümkün olsaydı seni dışarıda yemeğe götürürdüm ama bence en önemlisi senin rahatın. Dışarıdan bir şeyler alıp buraya getirmeme ne dersin? Ben ismarlıyorum."

"Bu çok makbule geçerdi" dedi Cathy. "Ama bana yeterince davrandın. Param var-" "Hayır. Sadece ne için aç olduğunu söyle. Granny's'de menüdeki her şey için paket servis var. Ayrıca Broyles Dairy Freeze var, harika acılı sosisleri ve patates kızartmaları var ve bir de barbekü mekanımız var. Jack

ve Hope size her şeyi sevdiğimi söyleyecek, peki size ne iyi geliyor?"

"Acılı sosis mi? En son ne zaman acılı sosisli yediğimi hatırlamıyorum. Kulağa çok hoş geliyor. Belki bu ve patates kızartması."

Duke, "Gerçekten iyi maltları ve shake'leri de var," diye ekledi.

"Şimdi beni baştan çıkarıyorsun. Şu çikolatalı maltı da eklersen günün geri kalanında kızarmış ekmek gibi olacağım." Duke sandalyeden fırlatılmış gibi masadan kalktı.

"Harika. Bir sosisli mi, iki mi?"

Güldü. "Sadece bir tane, kesinlikle."

İçinden kahkahalar yükselirken içini çekti. "Ön kapıyı kilitlemeyeceğim ve uzun sürmeyecek."

Cathy'nin veda etmesine fırsat kalmadan gitmişti. Hâlâ yağmur yağıyordu ve Cathy kahve fincanlarını kaldırmaya başlarken onun ön verandada botlarını ve yağmurluklarını giydiğini duyabiliyordu.

Adamın gittiğini duyduğunda dondurucudan donmuş bir jel paketi alıyordu ama bu onu yıldırmadı. Ayak bileğine buz koymak için oturma odasına geri döndü. Ne kadar çabuk ayağa kalkarsa o kadar mutlu olacaktı.

Bölüm 5

Şerif Yardımcısı Ralph Herman, Ana Cadde'nin güney ucunda bir arabanın yanına çömelmiş, Peanut Buttermann'ın patlak lastiğini değiştirmesine yardım ediyordu. Yağmurluklarına rağmen, lastik değiştirildiğinde ikisi de sıırıslıklam olmuştu. Peanut patlak lastiği bagaja attı ve dönüp Ralph'in elini sıktı.

"Yardım etmek için durduğunuz için teşekkür ederim."

Şerif yardımcısı yüzüne doğru esen yağmura karşı hafifçe döndü.

"Sorun değil. Lastiğin patlaması için çok kötü bir gündü. Yardım edebildiğime sevindim. Kendinize iyi bakın," dedi ve tekrar aracına binerek caddede bir U dönüşü yaptı ve şehir merkezine geri döndü.

Peanut lastiği tamir ettirmek için doğruca kasabanın diğer ucundaki servis istasyonuna gitti ve yolda Ruby'yi aradı, cevap verdiğinde kendi kendine gülümsedi. Onun sesini duymak bile dünyasında her şeyin yoluna girmesini sağlıyordu - sağanak yağmurda lastiği patlasa bile.

"Merhaba tatlım. Savannah'daki mahkemeden eve dönmeye başladın mı?" Ruby sordu.

"Çoktan Blessings'e geri döndüm, ama şehir sınırlarının hemen içinde bir daire vardı. Şerif yardımcısı Ralph bana yardım etmek için durdu, yoksa hala onunla uğraşıyor olacaktım. Tamir edilmesi için arabayı bırakmak üzereyim, sonra da ofise dönmeden önce kuru kıyafetler giymek için eve gideceğim. Senin ve kızlar için öğle yemeği almamı ister misin?"

"Oh, bu harika olurdu. Dükkanda zaten elektrikler kesik, bu yüzden kimse öğle yemeği için zaman ayırmak istemiyor. Müşterilerimizi ıslak kafayla bırakmadan işlerini bitirmeye çalışıyoruz. Kızların ne istediğini öğrenip seni arayacağım, tamam mı?"

"Yaptığın her şey benim için sorun değil," dedi Peanut. "Seni seviyorum." Ruby, "Ben de seni seviyorum," dedi ve telefonu kapatırken içini çekti.

Vesta Vera'ya baktı ve kıkırdadı. "Ruby'nin az önce kiminle konuştuğunu merak ediyorum."

Ruby ona baktı ve sırıttı. "Sen sadece sus. Peanut bizim için öğle yemeği alıp buraya bırakmayı teklif etti, o yüzden ne istediğine karar ver. Onu hemen arayacağımı söyledim."

İkizlerin odak noktası herhangi bir tür yemeğe kayınca, tüm şakalar bir kenara bırakıldı. Vesta bir öneri sunmadan önce bir an düşündü.

"Hepimiz Broyles Dairy Freeze'den bir şeyler sipariş etsek? Böylece defalarca arabaya binip inmek zorunda kalmaz. Sadece arabaya servis bölümünden geçebilir ve eğer arka kapıya getirip korna çalarsa, biz de gidip alabiliriz."

"Çok tatlısın," dedi Ruby. "Az önce kasabaya gelirken lastiği patladı ve eve gidip önce kuru giysiler giyeceğini söyledi. Düşünceliliğinizi takdir edecektir."

Vera başını salladı. "Tanrı onun kalbini korusun. Böyle bir havada bir daire." "Sanırım ben hamburger, patates kızartması ve vanilyalı malt istiyorum," dedi Vesta.

"Ben de aynısını istiyorum ama malt çikolatam olsun," diye ekledi Vera ve müşterisinin omzuna vurdu. "Zaman doldu şekerim. Gidip perma solüsyonunu durulayalım ki nötrleştiriciyi sana sürebileyim."

Mabel Jean, Clara'nın manikür pedikürünü çoktan bitirmiş ve onu arabasına kadar geçirmiş, ikisinin de üzerine bir şemsiye tutmuştu. Ama şimdi üşümüştü ve bir fincan kahve içiyordu.

"Acılı sosislerinden bir tane ve bir paket patates cipsi alacağım. Havalar sağ olsun, malt içemeyecek kadar üşüdüm, o yüzden kahveye devam edeceğim."

"Not edildi," dedi Ruby. Rachel Goodhope'un şampuan ve saç şekillendirmesini yeni bitirmişti, o yüzden saç spreyine uzandı ve Rachel'ın saçına hızlıca bir göz attı, sonra pelerini çıkarıp ona bir ayna uzattı. "Ne düşünüyorsun?"

Rachel birkaç dakika saçının arkasını kontrol ettikten sonra başını salladı.

"Bayıldım, ama her zaman bayılırım. Teşekkürler, Ruby. Eve gitsem iyi olacak. Saat 13:00 civarında pansiyona giriş yapacak biri var, o yüzden Bud'ın misafir odasına kurabiye koymayı unutmadığından emin olmalıyım."

Rachel gider gitmez Ruby öğle yemeği siparişlerini Peanut'a mesaj attı ve ardından istasyonunu temizlemeye gitti.

* * *

Peanut siparişlerini içeren mesajı aldı ve Dairy Freeze'i seçtikleri için minnettar oldu. Arabaya servis bölümünde sıraya girdiğinde, arkasından birkaç arabanın geldiğini gördü. Bu berbat havada herkesin aynı fikirde olduğu anlaşıyordu.

Main'den aşağı inerken siparişi çoktan vermişti ve pencereye yanaştığında çalışan kadın onu gördü ve gülümsedi.

"Hey, Peanut! Siparişini hazırladık. İçine bir şey eklemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Peanut ve kredi kartını uzattı.

Kartını ve siparişini geri aldı ve arabayla uzaklaşırken el salladı.

Tam Ana Cadde'ye geri dönmek üzereydi ki, yağmurdan sıırıslıklam olmuş küçük bir köpek cadde boyunca koşarak önüne çıktı.

"Kahretsın!" diye mırıldandı, köpek yoldan geçen bir arabanın çarpmasından kıl payı kurtulunca yüzünü buruşturdu. Sonra o küçük köpeği tanıdığını fark etti. Blessings'teki herkes o küçük kırmızı King Charles spaniel'i tanıyordu. Camını indirdi ve ıslık çaldı.

"Bayım! Hey, Bayım! Buraya gel oğlum!" diye seslendi.

Küçük köpek durdu, sonra dönüp arkasına baktı.

Peanut tekrar ıslık çaldı ve sonra sağanak yağmurda dışarı çıkıp arabasının arka kapısını açtı.

"Buraya gelin bayım. Buraya gel, evlat. Eve gitmek ister misin? Hadi eve gidelim."

Küçük köpek Peanut'a doğru koşmaya başladı ve Peanut bir kez daha sıırıslıklam oldu ama bu sefer iyi bir nedeni vardı. Çok kısa bacaklarına rağmen, Mister tek denemede sıçramayı başardı ve titreyerek döşeme tahtasının üzerine çöktü.

"Aferin oğlum!" Peanut dedi ki. "Aferin, bayım. Otur oğlum. Eve gidiyoruz."

Küçük spaniel titriyordu ama kocaman siyah gözleri minnettar ve güven dolu bir şekilde Peanut'a sabitlenmişti.

Peanut tekrar arabaya atladı ve salona gitmek için sola dönmek yerine sağa döndü ve doğruca Bayan Earline Woody'nin evine gitti. Arabayı 1980 model Chrysler'in park edildiği portikonun altına çekti ve indi. Sonra arka kapıyı açtı ve Mister'ı arabanın zemininden alıp merdivenlerden yukarı taşıdı.

Tıpkı Bayan Earline gibi, eski büyük ev de daha iyi günler görmüştü, ama sağlam kemiklere sahipti ve Bayan Earline iyi bir soydan geliyordu, bu yüzden ikisi de hâlâ ayaktaıydı.

Ayak sesleri duydu ve sonra kapı içeri doğru sallandı. Yaşlı kadının ağladığını görebiliyordu ve Peanut'ın kucağında kayıp yavrusuyla eşikte durduğunu görünce ellerini havaya kaldırdı.

"Hallelujah! Teşekkürler İsa! Dualarım kabul oldu." Sonra kollarını uzattı. "Bayım. Benim zavallı küçük bayım. Annene gel."

Peanut onu teslim ederken küçük köpek sızlandı.

"Oh, Peanut, teşekkür ederim, teşekkür ederim. Büyük bir gök gürültüsü koptuğunda şemsiyenin altında işini yapıyordu ve ben daha ne olduğunu anlamadan koşmaya başladı. Onu yakalamaya çalıştım ama kapı aralıktı ve ben artık o kadar çevik değilim ve o gitmişti. Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Neredeyse yapmıyordun," dedi Peanut. "Onu Broyles Dairy Freeze'in önündeki caddede koşarken gördüm. Trafik onu kıl payı kaçırdı ama durup ona seslendiğimde yanıma geldi ve hemen arabaya atladı. Sanırım eve dönmeye hazırdı."

"Tanrı seni seviyor evlat. Bu küçük karmaşanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Şimdi ikimizi de temizlemem ve kurulamam gerekiyor. Tekrar teşekkür ederim."

Peanut sıırttı. "Bir şey değil. Kapınızın mandalına baktırmak isteyebilirsiniz."

"Evet, evet, kesinlikle yapacağım," dedi Bayan Earline. "Dikkatli ol ve güzel elbiseni ıslattığın için üzgünüm."

Peanut güldü. "Bugün ikinci oldu. Temizlikçiler için daha çok iş var. Kendine iyi bak," dedi ve kapıyı arkasından kapatıp arabasına koştu.

Arabayı salonun arkasına sürdü, yiyecek çuvallarını aldı ve içeri girdi.

Ruby başını kaldırdı, onu ıslak, çamurlu ve üstü başı perişan bir halde gördü ve çığlık attı.

"Ne oldu sana böyle? Yemek almaya gitmeden önce kuru giysiler giyeceğini sanıyordum."

Çuvalları ona uzattı ve yanağından öptü.

"Giydim. Bu, günün ikinci ıslak kıyafet takımı." "Ne oldu?" Ruby sordu.

"Bayan Earline'in küçük köpeği Mister kaçtı. Onu Dairy Freeze'in önündeki caddede koşarken gördüm ve onu arabaya bindirip evine götürdüğümde sonuç bu oldu."

Ruby güldü. "Oh, tatlım. Sen iyi, çok iyi bir adamsın. O küçük köpek onun için dünyalara bedel."

"Biliyorum. Kasabadaki herkes Mister'ı tanır. Ama o kadar ıslaktı ki neredeyse onu tanıyamayacaktım. Yemeğinizin iyi olduğuna emin olabilirsiniz. Ön koltuktaydı. Mister arka koltukta yerdeydi. Köpek ve acılı sosisler birbirine karışmadı."

Ruby güldü. "Bildiğim iyi oldu. Şimdi eve git ve daha kuru giysiler giy. Bütün ıslak giysileri hizmet odasında bırak. Ben onları temizleyiciye götürürüm."

"Teşekkürler bebeğim," dedi Peanut ve kızlara göz kırptı. Onlara "Afiyet olsun," dedi ve arka kapıdan yağmurun içine doğru koşarak çıktı.

* * *

Blessings'teki herkes kötü hava koşullarından yakınırken Cathy oturma odasındaki perdeleri çekerek yağmuru seyretmeye başlamıştı. Las Vegas'ta yaşadığı onca yıldan sonra, yağmurun şaşırtıcı derecede az olduğu bir eyalette, sağanak yağmur keyifli bir deneyimdi.

Ayrıca Duke'ün dönüşünü izleyebilmek için caddeyi ve araba yolunu iyi görebiliyordu.

Yirmi dört saat önce onun varlığından bile haberi yoktu ve şimdi evine iki kez gelmişti.

Böylece küçük evin sessizliğinde oturdu, çatıdaki yağmurun sükunetini sağladı ve verandadan akıp giderken yağmurun kendisiyle dünya arasında bir perdeye dönüşmesini izledi.

Birdenbire, elinde siyah bir çöp torbasına benzeyen bir şeyi sürükleyen küçük, üstü başı perişan bir figür görüş alanına girdi. Öne doğru eğilmiş, yağmurun altında odaklanmaya çalışıyordu ki sonunda bunun bir çocuk olduğunu fark etti.

Ayak bileğindeki acıyı görmezden gelerek ayağa kalktı ve şaşkınlıkla bakarak hızla verandaya çıktı. Sokağın aşağısına ve yukarısına baktı, böyle küçük bir adamın bu havada tek başına dışarıda olabileceğine inanamıyordu.

Seslendi: "Hey!"

Adımlarını bozmadan ona baktı ve yürümeye devam etti.

Cathy bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı. Ve bu fırtınada tek başına olamayacak kadar küçüktü. Merdivenlerden aşağıya, sonra da yağmura doğru topallayarak inerken iki kez düşünmedi, acısının izin verdiği kadar hızlı hareket ederek sokağın yarısında ona yetişti. Onun önüne geldiğinde durdu ve tek dizinin üzerine çöktü.

Onun ağladığından emindi çünkü gözleri kızarmıştı ama yağmur yüzünden bunu anlamak zordu. Kahverengi saçları başına ve ensesine yapışmış, giysileri sıırılsıklam olmuş ve küçük bedenine yapışmıştı.

"Hey, benim adım Cathy. Senin adın ne?"

"Melvin Lee."

"Ee, Melvin Lee, kayıp mı oldun?" Cathy sordu. "Hayır, hanımefendi. Büyükanne gidiyorum."

Cathy kaşlarını çatı. "Annen nerede olduğunu biliyor mu?" Ve işte böyle, çenesini dikleştirip ters ters baktı.

"Eve gitmiyorum ve beni buna zorlayamazsınız."

Cathy sırlıklam olmuş ve donmak üzereydi, onun ne kadar üşümüş olabileceğini ancak tahmin edebilirdi. "Evden mi kaçıyorsun?"

"Evet, hanımefendi."

Cathy ayağa kalktı. "Çok üşüdüm. Yağmurdan korunmak için verandamda oturup biraz daha konuşmaya ne dersin?"

Melvin Lee, "Yabancılarla konuşmamam gerekiyor," dedi.

"Anlıyorum ama muhtemelen senin de kaçmaman gerekiyordu, değil mi? Bileğime bak.

Her şeyin nasıl paketlenildiğini görüyor musun?" Başını salladı.

"Dün incittim ve uzun süre ayakta duramıyorum ve kesinlikle koşamıyorum, yani kötü olsaydım beni bir saniyede geçebilirdin, değil mi?"

Ayak bileğindeki sargıyı gördü ve sonra doğrudan gözlerinin içine baktı. "Sanırım verandanızda biraz oturabilirim."

"Güzel. Benim de oturmam gerek" dedi Cathy, sonra elini uzattı.

Kadın çöp torbasını alırken, adam tereddüt etmeden aldı. Birlikte eve doğru yürüdüler, sonra verandaya çıktılar. Yağmurdan kurtuldukları anda Cathy onun küçük bedenindeki gerginliğin azaldığını gördü. Verandadaki salıncağa binmesine yardım etti ve taşıdığı çantayı duvara dayadı.

"İçeri girip bize bir battaniye getireceğim, tamam mı?"

Titremeye başlamıştı ve başını sallayarak onayladı.

Kaçacağından korkan Cathy, polisi aramak için topallayarak hızla eve girdi. Çağrıya gündüz memuru Avery cevap verdi.

"Blessings PD. Ben Avery."

"Ben Cathy Terry, 311 West Cherry Caddesi. Evimde adının Melvin Lee olduğunu söyleyen küçük bir çocuk var. Neler olduğunu bilmiyorum ama onu bu sağanak yağmurda bir çöp torbasını sürükleyerek evimin önünden geçerken gördüm. Kaybolduğunu sandım ama evden kaçtığını ve sırlıklam olduğunu söylüyor."

"Aman Tanrım! Evet, hanımefendi. Hemen birini gönderiyoruz," dedi Avery ve bağlantıyı kesti, ancak bir kruvazör göndermeden 911 hattı çaldı.

"Blessings 911. Acil durumunuz nedir?" diye sordu ve ardından ağlayan bir sürü çocuk ve

histerinin eşiğinde gibi görünen bir kadın sesi duydu.

"Ben Junie Wilson. Oğlum Melvin Lee kayıp. Öğle yemeğine gelmesi için onu aradım ama cevap vermedi. Evde de değil. Her yere baktım ve aman Tanrım, ona ne olduğunu bilmiyorum," diye feryat etti. "Onu tek başıma arayamam çünkü bir sürü bebeğim var ve yağmur yağıyor."

"Birisi onu bulmuş ve ihbar etmiş. Onu alması için bir araç göndermek üzereyim," dedi Avery.

Junie yine feryat etti. "Tanrı'ya şükür... Tanrı'ya şükür. O iyi mi? Neredeydi? Onu kim buldu?"

"Hanımefendi, tüm sorularınız zamanla cevaplanacak. Sadece sakın olun. O güvende ve birileri onu eve getireceğim."

"Evet, evet, tamam. Tekrar teşekkürler," dedi Junie ve bağlantıyı kesti.

Avery içini çekti ve tam çağrıyı göndermek üzereydi ki Şef Pittman resepsiyona geldi. "Şef!

Cathy Terry adında bir bayan aradı ve kaçak bir çocuk bulunduğunu söyledi. Çocuk onun evinde.

ve alınması gerekiyor. Ve... az önce kaybolduğunu fark eden çılgın bir anneden telefon aldım."

Lon kaşlarını çattı. "Sanırım aynı çocuk?"

"Evet, efendim. Melvin Lee Wilson. Danny ve Junie'nin çocuklarının en

büyüğü." "Onu Cathy Terry'nin bulunduğunu mu söylediniz?" Lon sordu.

"Evet, efendim. Onu tanıyor musunuz?"

Lon başını salladı. "Evet, nerede yaşadığını da biliyorum.

Telefona ben bakarım." "Tamam," dedi Avery. "Kaydını

tutacağım."

Lon az önce yağmurluğunu çıkarmıştı ama tekrar giymek için geri döndü.

* * *

Cathy polise haber verdiğiğine göre, koltuğundan battaniyeyi kaptığı gibi aceleyle dışarı çıktı.

"Eminim donuyorsundur," dedi ve Melvin Lee'yi yumuşak, kalın yorganın içine sardı. "Birbirimizi

biraz sıcak tutabiliriz, tamam mı?" dedi ve Melvin Lee'yi kucağına çekip sarıldı.

Melvin Lee başını salladı.

"Kaç yaşındasın tatlım?" Cathy sordu.

"Neredeyse sekiz."

"O zaman ikinci sınıf öğrencisi olmalısın. Okuldan mı kaçtın?"

Ağlamaya başladı. "İkinci sınıfa gitmem gerekiyordu ama iyi okuyamadığım için beni birinci

sınıftan geri aldılar. Annem bebeklere yardım etmem için beni okula göndermiyor."

Cathy ona biraz daha sarıldı, ikisini de sallamaya başlarken omzunu okşadı. "En

büyükleri sen misin?" diye sordu.

"Evet. Sonra Willy, sonra Arnie, sonra Lucy."

Cathy sekiz yaşından küçük dört çocuğa sahip olmayı hayal etmeye çalışıyor ama yapamıyordu. Daha önce hiç çocuğu olmamıştı.

"Neden kaçırıyorsun?" diye sordu.

"Annem bugün bize bir bebek daha doğuracağını söyledi ve ben bakacak başka kardeş istemiyorum," dedi ve ağlamaya başladı. "Sınıftaki aptal çocuk olmak istemiyorum. Kendi kendime okumayı, para saymayı falan öğrenmem lazım."

"Ah, tatlım," dedi Cathy ve sonra ona daha sıkı sarıldı.

Duke'un kamyonetini gördüğünde hâlâ onu kucağında tutuyordu ve sonra arabayı durdurup elinde yiyecek çuvalıyla indiğinde yüzündeki endişeli ifadeyi gördü.

"Cathy! Ne oldu? İkiniz de sırlıslıkla olmuştunuz."

"Bu Melvin Lee," dedi. "Melvin Lee, bu benim arkadaşım Duke Talbot." Duke kaşlarını çatı. "Sen Danny Wilson'ın çocuklarından biri misin?"

"Evet, efendim," dedi Melvin.

"Babanla aynı okula gittim. Aç mısın?" Küçük çocuk gözyaşlarını yüzünden sildi.

"Evet, efendim."

"Sosisli sandviç ve patates kızartması sever misin?" Duke sordu. Melvin Lee'nin gözleri büyüdü. "Evet, efendim."

"Bende çok var. İçeri gelin, daha sıcak olur. İkiniz de," dedi.

Melvin Lee battaniyeyi bırakıp Cathy'nin kucağından indi, ama Duke Cathy'ye bakıyordu. Cathy sırlıslıklamdı ve ayak bileği zonklamaya başlamıştı. Bukleleri daha da sıkışmış, başına ve ensesine yapışmıştı. Ama endişesinin yalnızca küçük çocuğa odaklandığı belliydi.

Duke çuvalı Melvin Lee'ye verdi ve onu kucağına alıp önce evin içine, sonra da mutfığa taşıdı.

"Sen başka bir şeysin," dedi usulca. Onu bir sandalyeye oturttu, ardından tabakları ve bardakları çıkarıp yiyecekleri bölüştürmeye başladı.

Çikolatalı maltının yarısını küçük çocuk için bir bardağa doldurdu, ardından acılı sosislerden birini ve biraz patates kızartmasını bir tabağa koydu ve ona doğru kaydır.ı.

"Yumulun," dedi Duke.

Melvin Lee'ye ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Çenesi acılı sosislisine gömülmüştü ve mavi bir çizgi konuşuyordu.

Bir nefes alıp bir ısırık daha almak için duraklar durmaz Cathy, "Patates kızartmasına ketçap ister misin?" diye sordu. Melvin Lee çiğnediği lokmanın etrafında konuşarak, "Hayır, hanımefendi," dedi.

"Peki baban bugünlerde nerede çalışıyor?" Duke sordu ve kızartmasını tabağındaki ketçap kuyusuna daldır.ı.

"Pennavanna'da bir yerde."

"Pennsylvania'da mı?" Duke sordu.

Melvin Lee başını salladı. "Evet. Evet. Evde uzun süre kalmıyor. Hepimizi doyurmak için çalışmaya devam etmesi gerektiğini söylüyor. Keşke eve daha yakın bir iş bulabilse de annem kötü günlerinden birini geçirdiğinde o evde kalıp çocuklara bakabilse, ben de okulda kalabilsem."

Cathy Duke'e baktı. "Annesi bu sabah dünyasını sarsan bir duyuru yaptı," dedi usulca.

Melvin Lee başını salladı. "Evet. Babamla telefonda konuşurken duydum. Ona yine hamile olduğunu söyledi ve ben de taşınma zamanının geldiğine karar verdim. Artık bebek bakmayacağım. İyi okumayı ve hesap yapmayı öğrenmeliyim. Artık sınıftaki aptal çocuk olmak istemiyorum." Sonra acılı sosisliden bir ısırık daha aldı. "Bu acılı sosis kesinlikle güzel."

Duke gülümsedi. "Katılıyorum," dedi ve ardından Melvin Lee'nin bardağına çikolatalı maltından biraz daha doldurdu.

Cathy ikisine de vurulmuştu. Ufaklığın dünyaya bakışı yaşının çok ötesindeydi ve Duke'ün küçük çocukların nelerden hoşlandığına dair sakın kabullenışı sevimliydi.

Ve sonra kapının çalındığını duydu.

"Ben bakarım," dedi ve Duke onun yerine bakamadan ayağa fırlayıp odadan çıktı.

* * *

Kadın kapıyı açtığı anda Şef Pittman eşikte duruyordu. "Merhaba, Şef.

Melvin Lee sizi aradığımı bilmiyor, o yüzden..."

"Anlıyorum. Arabadaki Duke'un kamyonu, değil mi?"

Başıyla onayladı.

"Güzel. Sen yolu göster, ben konuşayım," dedi Lon, yağmurluğunu verandadaki salıncağın üzerine bırakarak.

Cathy mutfağa geri döndü, Lon da hemen arkasındaydı.

Lon içeri girerken, "Güzel kokular geliyor," dedi. "Hey, Duke. Benim için de bir tane aldın mı?" Duke sırttı. "Yedim," dedi.

"Mercy bir dahaki sefere hepinizi yemeğe davet ettiğinde bunu hatırlayacağım," dedi Lon ve Melvin Lee'nin yanındaki sandalyeye oturdu. "Merhaba evlat. Çok ıslaksın. Eminim sen de üşümüşsündür, ha?"

"Biraz," dedi Melvin Lee ve ağzına bir patates kızartması tıktırdı.

"Ben Şef Pittman. Sen Melvin Lee Wilson'sın, değil mi? Anneni ve babanı tanıyorum."

Melvin başını salladı ve çiğnemeye devam etti.

"Annen az önce panik içinde karakolu aradı. Ağlıyordu. Nerede olduğunu bilmiyor ve senin güvenliğinden endişe ediyor," dedi Lon.

Melvin Lee, "Benden sadece bebeklere göz kulak olmamı istiyor," dedi.

Lon biraz irkilmiş görünüyordu, sonra Duke ve Cathy'ye baktı. "Melvin

Lee hayattan biraz bunalmış," dedi Duke.

"Annesi bir bebek daha doğuruyor," diye ekledi Cathy.

"Beni okuldan eve gönderip bebek bakıcılığı yaptırıyor. Şimdiden bir yıl geri kaldım. Çocuklar bana aptal diyor. Ben aptal değilim. Sadece biraz gerideyim," dedi Melvin Lee ve sonra gözlerini tabağına dikti.

Cathy'nin kalbi ona bakarken bile acıyordu. Bu kadar büyük bir yükü taşımak için o kadar küçüktü ki.

Lon elini küçük çocuğun omzuna koydu. "Eğer seni eve götürmeme izin verirsen, annenle okul hakkında konuşacağım."

Melvin Lee başını kaldırdı. "Söyleyecek misin? Ona artık beni evde bebek bakıcılığı için tutamayacağını söyleyecek misin?" "Evet, söyleyeceğim," dedi Lon.

"Sanırım eve gideceğim o zaman," dedi.

"Bana sarılmadan olmaz," dedi Cathy.

Küçük çocuk iç geçirerek kalktı ve Cathy'nin oturduğu yere gitti.

"Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim," dedi.

Cathy peçetesini alıp Melvin Lee'nin önce çenesindeki, sonra da ağzının kenarlarındaki acı biberi sildi.

"Benim için zevkti," dedi ama ona sarıldığında, kolları boynuna dolandığında ya da yüzünü omzuna gömdüğünde hissettiği duygu dalgalanmasına hazırlıklı değildi.

"Babana selamımı söyle, tamam mı?" Duke söyledi.

"Evet, efendim. Bir dahaki sefere onu göreceğim," dedi Melvin Lee. "Çantam hâlâ verandada mı?" "Evet, öyle," dedi Cathy.

"Bunu yanımda götürmem gerekecek," dedi ve sanki evine değil de hapishaneye gidiyormuş gibi polis şefiyle birlikte dışarı çıktı.

Onlar gittikten sonra Cathy masayı toplamaya başlamak için ayağa kalktı ve gözyaşlarına boğuldu. "O kadar yenilmiş hissetmek için çok küçük."

Duke inledi. "Şimdi gittin ve yaptın işte. Bir kadının ağladığını görmeye dayanamıyorum," dedi ve kollarını ona doladı.

"Giysilerini ıslatacağım," diye hıçkırdı.

"Sorun yok. Ağlama tatlım. Lon onu halledecek. Göreceksin. Şimdi benim için bir şey yapar mısın?" Duke sordu.

"Ne?" diye sordu Cathy. Cathy kendini geri çekip mendil aramaya başlarken sordu.

"Sıcak bir duş alın, kuru giysiler giyin ve bir süre uzanın. Kendinizi ve bileğinizi de dinlendirin."

Cathy gözlerini sildi ve sonra dönüp ona baktı.

"Evet, öyle yapacağım ve ilgilendiğin, Melvin Lee konusunda bana yardım ettiğin ve düşünceli bir adam olduğun için teşekkür ederim."

Duke onu kollarına alıp öpmemek için kendini zor tutuyordu ama ihtiyacı olan şey bu değildi. Evet, Cathy Terry'nin ayak bileği ağrıyordu ama o zaten yürüyen yaralılardan biriydi.

Blessings'te ortaya çıktı ve Duke daha fazlasını isteme konusunu açmaya cesaret etmeden önce bir adamın hayatına verdiği zararı iyileştirmesi gerekiyordu.

"Bir ricam var," dedi. "Telefon numaranız bende olsaydı, önceden haber vermeden hayatınıza girmezdim."

"Bu, ayak bileğim iyileştikten sonra bile ziyaretlerinizin sona ermeyeceği anlamına mı geliyor?" Sırıttı. "Planım bu, tabii benim için değiştirmezsen."

"O zaman numaramı kesinlikle alabilirsin," dedi Cathy.

"Bir saniye bekle," dedi Duke ve onun adını eklemek için kişi listesini açtı. "Tamam, hazırım," dedi. Cathy ona numarayı verdi ve Kaydet tuşuna bastığında yakın bir şey olduğunu hissetti. Artık birbirlerine bağlıydılar. Telefonunda onun numarası vardı, ama sadece yardıma ihtiyacı olduğunda kullanma özgürlüğünü hissetmişti, çünkü o bıraktığında teklif buydu.

"Anladım," dedi Duke ve sonra telefonu cebine geri koydu. "Sanırım oyun kameraları için pilleri alıp çiftliğe dönsem iyi olacak. Bugün Hope'un izin günü ve genellikle evde birlikte vakit geçirebilmeleri için yapacak bir şeyler bulurum."

"Demek hep birlikte yaşadınız," dedi Cathy.

"Evet, ama her zaman bir aile kurmaya karar verirlerse taşınacağımı düşünmüşümdür. Muhtemelen bunu şimdi yapmalıyım, ama Jack ve benim aynı yerde çiftlikle ilgileniyor olmamızın rahatlığından vazgeçmek çok kolay. Belki de arazinin bir yerinde kendime bir ev inşa ederim... ya da yeni evi isteyebilirler, bu durumda aile eviyle mutlu bir şekilde kalırım. Bir kişi için çok büyük olsa bile, yine de evdir."

"Eminim dışarı çok güzeldir," dedi Cathy.

Duke ona baktı, o derin mavi gözlerde boğulmamaya çalışıyordu.

"Bir ara sana göstermeyi çok isterim... tabii gezmeye ve biraz yürümeye hazır olduğunda." "Ah, çok isterim" dedi Cathy.

"Harika," dedi Duke. "Şükran Günü biz farkına bile varmadan gelmiş olacak. Eğer başka bir planınız yoksa, sizi resmen ailece akşam yemeğine davet ediyorum ve bilin ki bu yemeğe Mercy ve Lon ile Hope ve Jack'in davet edebileceği başka kimler varsa onlar da katılacak."

"Daha iyi bir şey düşünmüyorum," dedi Cathy. "Memnuniyetle kabul ediyorum."

Duke gülümsedi ve düşünmeden önce onu omuzlarından tutup yanağından öpmek üzereyken kendini tutup durdu. Onun yerine omuzlarını hızlıca sıktı. "Seninle yakında konuşacağım. Bana ihtiyacın olursa ara," dedi ve sonra kendini dışarı bıraktı.

Cathy içini çekti. Bir an için onun kendisini öpeceğini sanmıştı. Bunun gerçekleşmemiş olmasına mı üzülün, yoksa işlerin çok hızlı ilerlememesine mi sevinsin, bilemiyordu.

Duke yağmurluklarını tekrar giydi ve kamyonetine doğru koşmaya başladı. İçeri girer girmez eve baktı ve onun pencerede durduğunu gördü.

El salladı.

Gülümsedi ve el salladı.

Eve dönüş yolculuğunun tek bir dakikasını bile hatırlamıyordu.

Bölüm 6

Lon küçük çocuğun yüzündeki kederli ifadenin farkındaydı. Daha önce hiç böyle bir kaçakla karşılaşmamıştı.

"Annenizin sizi okuldan çok uzak tuttuğunu söylemiştiniz?"

Melvin Lee başını salladı. "Evet, efendim. İyi okuyamadığım için beni birinci sınıftan geri bıraktılar. Sanırım okulu çok fazla kaçırdım."

"Peki, geride tutulmak zor mu?" Lon kırmızı ışıktaki fren yaparken sordu, sonra küçük çocuğun gözlerinin dolduğunu gördü.

"Çocuklar güldü. Aptal olduğumu söylediler."

"Okulunuz annenize okulu çok fazla kaçıramayacağınızı söylemedi mi?"

"Bilmiyorum," dedi Melvin Lee. "Tek bildiğim her gün gidemediğim. Onunla konuşacağından emin misin?"

Lon başını salladı. "Kesinlikle eminim. Merak etmeyin. Hayatın iyi yönde değişmek üzere. Buna söz verebilirim."

Melvin Lee gülümsedi.

"Teşekkürler, Şef!"

"Sorun değil," dedi Lon.

Işık yeşile döndü ve kavşaktan hızla geçti, sonra bir sonraki sokaktan sağa döndü ve kahverengi süslemeli güzel sarı bir evin garaj yoluna girdi.

"İşte geldik," dedi Lon.

Melvin Lee, annesi koşarak verandaya çıkarken başını kaldırdı. İçini çekti, sonra emniyet kemerini çözdü ve içinde giysileri olan çantayı kaptı.

"Bekle, Melvin Lee. Senin için kapıyı açacağım," dedi Lon. Yağmur altında arabadan indi ve yolcusunu almak için arabanın etrafında bir tur attı, ardından küçük çocuğun giysilerinin bulunduğu çantayı taşıyarak eve doğru merdivenlerden çıkarken elini Melvin Lee'nin omzundan ayırmadı.

Junie dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını onun omuzlarına doladı.

"Melvin Lee... beni ölümüne korkuttun. Ne oldu? Neden kaçtın?" Lon'un eli hâlâ

çocuğun omzundaydı. "Annene anlat, sonra da eve gir."

"Artık bebek bakmayacağım," dedi Melvin Lee ve sonra omuz silkerek onun kollarından kurtuldu

ve

çantasını evin içine sürükledi.

Junie aniden ayağa kalktı ve kaşlarını çatı. "Burada neler oluyor?"

Lon doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Bunu kendim de kontrol edebileceğimi unutmayın, ama bana dürüstçe cevap vermenizi bekliyorum. Okul size Melvin Lee'nin devamsızlıkları hakkında mektuplar gönderiyor mu?"

Junie'nin çenesi dışarı çıktı. "Anlamıyorsunuz. Kocam uzaktayken evde yardıma ihtiyacım var."

"Hayır, hanımefendi. Anlamadığınız şey, çocuğunuzu ücretsiz yardım olarak kullanmanıza izin verilmediği.

okulda olması gerekirken. Bu yasalara aykırı. Sosyal hizmetlerin işinize karışmasını istemezsiniz ve olacak olan da bu. Yardım tutarsınız. Yardıma ihtiyacınız olursa yetişkin aile üyelerinizi çağırırsınız, ancak bunu şimdi çözersiniz, çünkü küçük oğlunuz ona yüklediğiniz sorumluluklardan ve okulda geri kaldığı için aptal olarak adlandırılmaktan o kadar bunalmıştır ki, tekrar hamile olduğunuzu öğrendiğinde fırtınaya kapılıp gitmiştir ve geri dönmeye hiç niyeti yoktur."

Junie Wilson'ın yüzündeki meydan okuma ifadesi yaşadığı şokla birlikte kayboldu. "Çocukların onunla dalga geçtiğini bilmiyordum," dedi. "Onunla konuşmam gerek."

"Evet, istiyorsun. Ve onu bir daha asla bebeklerinize bakması için okuldan alıkoymayacağınıza dair temin edeceksiniz. Onlar onun kardeşleri, onun sorumluluğu değil. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Junie'nin omuzları çöktü. "Evet, efendim."

"Şimdi... içeri gir ve onu kurularyıp okul için giydir. Ben bekleyeceğim. Bu öğleden sonra onu okula ben götüreceğim ve tekrar devamsızlık yapmadığından emin olmak için her gün okulu kontrol edeceğim."

Junie içeri kaçtı. Lon çocukların çığlıklarını ve yeni yürümeye başlayan bir çocuğun ağlamasını duydu ve irkildi. Zavallı Melvin Lee.

Birkaç dakika içinde, küçük çocuk kuru giysiler içinde, küçük yeşil bir yağmurluk giyerek evden uçarak çıktı.

"Annem beni okula götüreceğini söyledi!"

"Evet, öyle. Kapüşonunu yukarı çek," dedi Lon ve birkaç dakika sonra Blessings İlkokulu'nun önüne geldiler. "Seni içeri götüreceğim," dedi Lon.

Melvin Lee sürekli yağın sağanağa bakarak, "Evet, efendim," dedi. "Kaçmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?" Lon sırtı. "Sanırım kaçmalıyız."

Ve öyle de yaptılar.

* * *

Duke arabayı evin arka tarafına çekip indiğinde hâlâ kendi kendine gülümsüyordu. Cathy'nin Şükran Günü'nde evlerinde misafir olması tatilin havasını tamamen değiştirmişti. Koşarak dışarı çıktı ve yağmurun altında arka verandaya doğru koştu, sonra da içeri girmeden önce tüm

yağmurluklarını kapının önüne bıraktı.

Evin önünden gelen kahkahaları duyabiliyor ve limon yağı kokusunu alabiliyordu. Ev temizliği devam ediyordu.

"Ben geldim!" diye seslendi.

"Oturma odasındayız," diye bağırdı Jack. "Bir toz bezi kap. Hope gözyaşı döküyor."

Duke iç çekti. Hope'un evi temizleme tutkusundan daha önce de nasibini almıştı. Mutfakta temizlik bezleri alacak kadar durakladı ve çorap ayaklarıyla evin önüne doğru yöneldi.

Elektrikli süpürge zeminin ortasındaydı ve Jack elinde uzun saplı bir tüy silgiyle bir merdivenin üzerinde durmuş, tavan vantilatörünün kanatlarını siliyordu. Hope şöminenin yanındaydı, şöminenin üzerindeki eski ahşabı parlatıyordu, bu da limon yağı kokusunu açıklıyordu.

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Duke sordu.

"Bugün izin günüm olduğu için tatil temizliği için kullanıyorum," dedi Hope. "Önce kitapların ve kitap raflarının tozunu alabilirsin, sonra da yemek odası masası ve sandalyelerini temizleriz. Tüm ahşapların tozu alınıp temizlenene kadar süpürgeyi çalıştırmayacağım."

"Tatil demişken, Cathy Terry'yi Şükran Günü'ne davet ettim ve o da kabul etti," dedi Duke.

Jack durdu ve merdivenden aşağı baktı.

Hope durakladı ve arkasını döndü.

"Aferin Duke. Bu bir ilk," dedi Jack.

Duke imayı duymazdan geldi ve kitap raflarına yöneldi.

"Bu harika," dedi Hope. "Tatil yemekleri hakkında ne düşündüğümü biliyorsun. Ne kadar çok, o kadar neşeli.

Kendini nasıl hissediyor?"

"Sanırım iyi," dedi Duke. "Fırtınada gördüğü küçük bir çocuğu kurtarmak için yalınayak ve topallayarak evden çıkacak kadar idare ediyor."

Bir hikâye olduğunu hisseden Hope durakladı ve büyük taş ocağın üzerine oturdu. "Aman Tanrım! Yeni yürümeye başlayan bir çocuk muydu? Kaybolmuş muydu?"

"Hayır. Öyle bir şey değil. Danny ve Junie Wilson'ın en büyük oğluydu. Yedi, neredeyse sekiz yaşında olduğunu ve evden kaçtığını söyledi."

Jack merdivenden indi. "Bir keresinde kaçtığımı hatırlıyorum. Ama o da camı kırdığım içindi."

Duke sırtıttı. "Hatırlıyorum, babam seni bulmam için beni gönderdi." "Cathy onun peşinden mi gitti yani?" diye sordu Hope.

"Evet. Öğle yemeği almaya gittim ve geri döndüğümde ikisi de sırlısklamdı ve kadın onu kucağına almış, battaniyeye sarmış, verandadaki salıncağa oturtmuştu."

"Tanrı kalbini korusun," dedi Hope. "Neden kaçtı?"

Duke arkasını döndü ve hikâyeyi bitirmek için kitap raflarına yaslandı.

"Görünüşe göre annesi üç küçük çocuğuna yardım etmek için onu okuldan o kadar uzak tutuyor ki, küçük adam birinci sınıfı tekrar etmek zorunda kalıyor. Çocuklar onunla dalga geçiyor ve ona aptal diyorlar ve sanırım bu sabah annesinin babasına telefonda yeniden hamile olduğunu söylediğini duyunca kırılma noktası geldi. Cathy'ye daha fazla bebeğe bakmayacağını söyledi. Plastik bir çöp

torbasına birkaç giysi koyup gitti."

Hope yüzünü buruşturdu. "Bunu ona yapmış olması çok korkunç. Ebeveynlerin çocuklarını okula göndermedikleri için başlarının derde girmesiyle ilgili yasalar olduğunu sanıyordum."

"Var. Tabii Cathy onu bulduğunu bildirmek için çoktan polisi aramıştı ve Junie'den çocuğun kaybolduğuna dair çılgınca bir telefon almışlardı, Lon da gelip onu aldı. Duyduğum son şey, Lon'un küçük çocuğa annesinin sırf bakıcılık yapmak için bir daha okula gitmemesini sağlayacağına dair söz verdiği ve sonra da çocuğu eve götürdüğü."

Jack sırtıttı. "Cathy Terry'yi kurtardığından beri hayatın kesinlikle daha heyecanlı hale geldi."

"Sanırım, ama sığırlarımızın çalınmasını daha büyük bir sorun olarak görüyorum," dedi Duke. İkisine de sırtını döndü ve toz almaya devam etti.

Olanları hatırlatmak odak noktalarını yeterince değiştirdi ve onunla dalga geçmeyi bıraktılar. Öğleden sonra ev ıslıl ıslıldı, hepsi limon yağı gibi kokuyordu ve yağmur dinmeye başlamıştı.

* * *

Blaine Wagner, yağmurdan ıslanmış Georgia'nın iki bin mil batısında, cep telefonu çaldığında Las Vegas'taki Venetian'da bir iş yemeğine gitmek üzere limuzinindeydi. Şarabını bir kenara bıraktı ve arayanın kimliğini görünce şoförüyle arasındaki camı kapatıp cevap verdi.

"Merhaba Rand. Gelişmeleri bekliyorum."

Rand Lawrence hiçbir şeyi unutmadığından emin olmak için notlarını iPad'ine kaydetmişti.

"Evet efendim, birkaç tane var, hem de ilginç olanlardan. Cathy Wagner kızlık soyadını yasal adı olarak geri almak için evrak doldurdu."

"Yani yine Cathy Terry mi?" Blaine söyledi.

"Evet efendim, bu da neden tüm kredi kartlarını ve kimliğini geride bıraktığını açıklıyor. Zaten tüm hesapları iptal etmişti, bu yüzden kartlar ve kimlik bilgileri değersiz."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Blaine sordu.

"Hayır, efendim. Ama Vegas'tan Denver, Colorado'ya tek yön bilet alarak otobüsle ayrıldı. Oraya vardı ama o zamandan beri kayıp. Parasını bankadan çektiğine dair mesajınızı aldım, ama hiçbir yerde kredi kartı izi yok ve bazı bilgisayar korsanlığı becerilerim olsa da, parasını nereye taşıdığını bulmaya çalışmak konusunda rahat değilim. Bu FDIC ve federal bankacılık yasalarına aykırı."

"Anlaşıldı," dedi Blaine ama düşünceleri serbest düşüşteydi. "Dinle, senden yapmanı istediğim şey şu.

Dosyayı açık tutun ve aramalarınızda herhangi bir şey çıkarsa bana haber verin. Tamam mı?" "Peki efendim. Tamamdır. Ofisinize mi fatura keseyim, yoksa size mi?"

"Özel olarak ve sorduğunuz için teşekkür ederim." Rand, "Evet efendim," dedi ve bağlantıyı kesti.

Limuzin kırmızı ışıktaki durduğunda Blaine telefonunu cebine geri koydu ve şarabına uzandı. Limuzinin arka tarafındaki camların siyah renkte olması ona tam bir gizlilik sağlıyordu.

aynı zamanda ona bir güvenlik hissi de veriyordu. Bu şehirde onun konumunda olan bir adam her zaman dikkatli olmalıydı.

Yürüyüş yolundan geçen bir grup turiste baktı, hepsini cebindeki para olarak görüyordu. Hangilerinin sadece gezmeye, hangilerinin oynamaya geldiğini anlayabiliyordu.

Slot ve masa oyunlarını oynayanlar Vegas'ın kan dolaşımının bir parçası olsa da, özel oyunlara gelen balinalar Blaine'in hitap ettiği kişilerdi. Bunlar, sık sık kaldıkları süre boyunca büyük miktarlarda para yatırdıkları için cömert tazminatlar alan yüksek bahisçilerdi.

Vegas'ta her şey bir oyun ve kumardı, gelip giden insanlar da dahil ve bugün Blaine eski karısının gittiği gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Ama o ne yapıyordu? Nereye gitmişti? Çenesini kapalı tutması ve onu tehdit etmemesi gerektiğini anlamaya başlamıştı. İhtiyacı olan tek uyarı buydu.

Ve sonra bağırsakları düğümlendi.

Ya inadına federallere gittiyse? Ya federaller onu tanık koruma programına aldıysa? Bazı duyumlar almalıyım ve bana geri dönebilecek bir şey olup olmadığına bakmalıyım.

Bir kadeh daha içtikten sonra kadehi bir kenara bıraktı ve şoförle arasındaki pencereyi açtı.

"Paddy, bu şarabı değiştir. Bunu sevmedim. Alman pinot noir'larından bir şey tercih ederim sanırım." "Peki efendim," dedi şoför ve yeşil ışıkta hızlandı.

Birkaç dakika sonra Venetian Resort otel ve kumarhanesine vardılar. Paddy atladı ve patronuna kapıyı açmak için limuzinin etrafında döndü.

Blaine arabadan iner inmez bir çalışan tarafından karşılandı ve ona özel öğle yemeğinin verileceği yere kadar eşlik etti. Blaine odaya girer girmez tansiyonu düştü ve eski sevgiliyle ilgili düşünceleri kayboldu. Kendi ortamındaydı ve tanıdık bir zemindeydi.

* * *

Dan Amos, yağmur nihayet dindikten sonra Cathy'nin evine gelerek Meksika güveci ve tres leches keki getirdi.

"Alice yemek gönderdi ve itiraf etmeliyim ki gelirken yememek için aşırı derecede irade göstermem gerekti. Onu kurtaran şey, bu akşamki yemekte de aynı şeyi bizim için yapmış olması, yani yemeğiniz bozulmamış."

Cathy, onun için mutfığa taşırken içine çekti. "Vay canına, çok güzel kokuyor," dedi.

"Pastayı buzdolabına koydum. Sana soğuk kalması gerektiğini söylememi istedi. Güveç, siz akşam yemeğini bitirene kadar dışarıda kalsa da olur."

"İkinize de çok teşekkür ederim... ve lütfen Alice'e ne kadar minnettar olduğumu söyleyin."

"Olur," dedi Dan. "Gitmeden önce tavan arasına çıkıp çatıda sızıntı olup olmadığını kontrol etmemin bir sakıncası var mı? Kasırgadan bu yana burada yaşayan ilk kiracı sensin ve ben

çatı onarımının tuttuğundan emin olun."

"Tabii, ne yapman gerekiyorsa yap," dedi Cathy.

"Teşekkürler," dedi Dan.

Tekrar verandaya çıktı, sonra bir merdiven getirdi, koridordan tavan arasına kadar taşıdı, sonra tırmandı ve sürünerek içeri girdi.

Onun yukarıda dolaştığını duyabiliyordu ve işinin ehli ve dürüst bir ev sahibine sahip olduğu için minnettar hissediyordu. Birkaç dakika sonra adam aşağı indi.

"Yukarıda her şey yolunda ve kupkuru," dedi Dan. "Şimdi yolunuzdan çekileceğim. Bugünlük ayrılmadan önce kontrol etmem gereken birkaç ev daha var."

"Umarım hepsi güzel ve kurudur," dedi Cathy. Dan

ona bir başparmak işareti yaptı ve merdiveniyle birlikte oradan ayrıldı.

Cathy onun eşyalarını yükleyip uzaklaşmasını izlerken, hayatında ne olmuştu da tanınmış bir ceza avukatının güçlü yaşam tarzını bırakıp bu küçük kasabaya yerleşmiş, kiralık mülklerinin onarımını kendi başına yapmaya başlamıştı diye merak etti. Sonra omuz silkti. Herkesin anlatacak bir hikayesi vardı, onun bile, her ne kadar Blessings'te kimse onunki hakkında bir şey bilmese de - Dan hariç.

Kısa bir süre sonra kapısı bir kez daha çalındı ve verandada elinde bir çuval poşetle duran kadın hemen kendini tanıttı.

"Merhaba şekerim! Ben Ruby Buttermen. Curl Up and Dye salonunu işletiyorum ve dedikodu çemberi olarak da bilinen Blessings grapevine'den şu anda biraz rahatsız olduğunuzu duydum. O yüzden bu güzellikler benden ve dükkanımdaki kızlardan. Kendini iyi hissettiğinde, ücretsiz şampuan ve şekillendirme için uğrayabilirsin."

Cathy büyülenmişti. "Çok teşekkür ederim. Neredeyse her sabah dükkânınıza uğrarım... ya da en azından ayak bileğimi incitmeden önce uğradım. Teklifiniz ve hediyeleriniz için çok teşekkür ederim. Lütfen teşekkürlerimi kızlara da iletin."

Ruby yiyecekleri Cathy'nin yürütecinin koltuğuna yerleştirdikten sonra ona dükkânından aldığı bir kartı uzattı. "Bunun üzerinde tüm iletişim bilgilerim var. Bir şeye ihtiyacın olursa ara, tamam mı? Benim eve dönmem gerekiyor.

Dükkan. Yakında bir müşterim gelecek."

El salladı, sonra döndü ve hızla verandadan çıkıp uzaklaştı.

Cathy yiyecek çuvalını mutfığa götürdü ve bir litre süt, bir somun taze ekmek, sandviçler için biraz et ve peynir ve birkaç dondurulmuş akşam yemeği koydu.

"Yemin ederim, bunlar gelmiş geçmiş en iyi insanlar," diye mırıldandı ve sonra çuvalın dibinde bir Snickers şeker buldu ve sırttı. "Sayı. İşte benim gönlüme göre bir kadın."

Çikolatayı bir bardak buzlu çayla birlikte oturma odasına götürdü ve bu beklenmedik ikramın tadını çıkardı.

Melvin Lee okuldaki en güzel gününü geçirdi - sadece öğleden sonra için bile olsa - çünkü

Polis Şefi anneme onu bir daha bebek bakıcılığı için evde tutmayacağına dair söz verirdi. Eski sınıfındaki çocuklardan biri koridorda ona gülüp *aptal* dediğinde *aldırış* bile etmedi. Sonsuza kadar aptal kalmayacaktı.

Şehir içi çocuklar için olan okul servisine binip mahallesinin köşesine kadar gittiğinde yağmur dinmek üzereydi. Yağmur damlaları küçük yeşil yağmurluğunun kapüşonuna sıcıyor, sanki bir çatıya yağmur yağıyormuş gibi ses çıkarıyordu. O ve diğer iki çocuk aynı durakta indi, ancak sokakta yaşayan tek çocuk oydu, bu yüzden eve doğru yola çıktı.

Melvin Lee ilk başta mutluydu ama eve yaklaştıkça adımları daha da yavaşlıyordu. Çocukları doyurmaya ve yatmaya hazırlamaya yardım etmekten korkuyordu ki, büyükannesinin küçük mavi arabasının yolda olduğunu fark etti. Büyükannesini sevdi ve su birikintilerinden sıçrayarak koşmaya başladı.

Merdivenlerden koşarak çıkıyordu ki ön kapı açıldı ve annesi göründü. "Orada dur," dedi. "Islak ayakkabılarını ve yağmurluğunu burada çıkar." Annesinin sesi gıcırtilıydı, bu da çok stresli olduğu anlamına geliyordu.

İçini çekti, "Peki hanımefendi," dedi ve kadının dediğini yaptı.

Her şeyi topladı ve içeri girdi. Melvin Lee kapıyı arkasından kapatmaya özen göstererek onu takip etti.

Birkaç dakika içinde büyükannesinin sesini ve ardından koridorda hızla ilerleyen ayak seslerini duydu. Büyükanne annesinin daha yaşlı bir versiyonuydu, ama daha mutlu ve çok daha eğlenceliydi. "İşte benim tatlı oğlum!" dedi Minna. Onu kollarının arasına aldı ve kocaman bir öpücük verdi.

Melvin Lee o kadar büyük sırtıyordu ki dudakları gerildi.

"Merhaba büyükanne! Akşam yemeğine kalacak mısın? Yanıma oturur musun?"

Minna Atkins onunla yüz yüze gelene kadar eğildi ve yüzünü kavradı.

"Akşam yemeğine ve çok uzun bir süre kalacağım, Melvin Lee. Sissy'nin odasına taşındım ve o da annenin odasında onunla birlikte uyuyacak."

Melvin Lee'nin nefesi kesildi. "Öyle mi?"

Minna başını salladı, sonra sesini alçalttı. "Olanlar için çok üzgünüm tatlım. Bilmiyordum, yoksa uzun zaman önce burada olurdum. Bundan sonra annenin yardımcısı ben olacağım. Sen de Melvin Lee Wilson olacaksın, her kim olursa olsun."

Melvin Lee'nin gözleri doldu ve kollarını onun boynuna doladı.

Minna onu tekrar kucağına aldı ama bu kez kanepeye taşıdı ve göğsüne bastırıp yüzünü boynuna gömecek şekilde oturttu. Yüksek sesle ağlamıyordu ama titriyordu ve kızından aldığı telefonda sonra, emeklilik topluluğunu terk etme kararının doğru olduğunu biliyordu.

Junie dinliyordu. Polis Őefinin kendisiyle sadece sert bir şekilde konuşmakla kalmayıp aynı zamanda üstü kapalı bir şekilde tehdit etmesinden dolayı hala dehşete düşmüş ve aşağılanmıştı. Hayal edebileceği en kötü şey çocuklarını kaybetmektir ve en son isteyeceği şey de Sosyal Hizmetler'in hayatına karışmasıydı.

Annesini arayıp yardım istemek zordu ama kocası Danny'yi arayıp Melvin Lee'nin kaçtığını ve neden kaçtığını söylemek daha da zordu.

Danny'nin şaşkın sessizliği kısa sürede yerini öfkeye bıraktı. Junie'nin güvenilir bir doğum kontrol yöntemi kullanması gerekirken yeniden hamile kalması onu zaten üzmüştü. Ama birinci sınıfı tekrar etmek zorunda kalmasına neden olan şeyin zekası değil de Melvin Lee'nin devamsızlıkları olduğunu öğrenmek kalbini kırdı.

Junie, Danny'nin ona kızgın olduğunu ve onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu. Ama bu karmaşayı o yaratmıştı ve düzeltmek de ona kalmıştı.

İç çekti. Sissy oyun parkında oynuyordu ama Junie'nin çocukları kontrol etmesi gerekiyordu. Ne zaman sessizleşseler endişelenmesi gerekiyordu, bu yüzden ne yaptıklarına bakmak için koridora çıktı ve Minna ile Melvin Lee'yi kendi başlarına bıraktı.

* * *

Akşam yemeği bitmişti ve Melvin Lee çoktan banyo yapmış, pijamalarını giymiş yatmaya hazırlanıyordu. Yarın okulu vardı ve geç kalmak istemiyordu.

Büyükannesi gelip onu yatıracağına ve ona bir hikâye okuyacağına söz vermişti, o da rafındaki kitapları karıştırıyor, ne okumasını istediğine karar vermeye çalışıyordu ki telefonun çaldığını duydu. Birkaç dakika sonra annesi elinde telefonuyla odasına geldi.

"Baban telefonda. Seninle konuşmak istiyor."

Melvin Lee gülümsedi ve telefona uzandı.

"Merhaba baba! Büyükannem geldi. Yatmadan önce bana bir hikaye okuyacak."

"Bu harika. Şimdi iyi misin?" Danny sordu. "Annem bana kaçtığını söyledi."

Melvin Lee içini çekti. "Evet, ama artık bunu yapmak zorunda kalmayacağım. Şef Pittman öyle söyledi."

Danny Wilson, oğlunun sorunlarıyla ilgilenmesi gereken kişinin polis şefi olmasından dolayı dehşete düşmüştü. O olmalıydı. Evde olmalıydı.

"Annem söyledi. Sadece çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Bilmiyordum oğlum. Bilmiyordum ama bir daha asla olmayacak, tamam mı?"

"Tamam, baba. Yakında eve gelecek misin?"

"Evet ve bu kez eve döndüğümde kalmak için döneceğim." Melvin Lee'nin nefesi kesildi. "Sonsuza dek mi?"

"Evet, sonsuza dek. Şimdi büyükannene selamımı söyle ve bu gece iyi uyu. Hafta sonuna kadar evde olacağım. Seni seviyorum, Melvin Lee. Sen çok iyi bir çocuksun. Seninle gurur duyuyorum."

"Ben de seni seviyorum baba. Yakında görüşürüz," dedi ve telefonu annesine geri verdi.

Junie arkasını dönüp Melvin Lee'nin hikâyesini okumaya giden annesinin yanından geçerken ağlıyordu.

Minna kızına pek sempati duymuyordu, bu yüzden gözyaşları onu etkilemedi. Onun yerine torununa odaklandı.

"Hey, tatlım, bir hikaye seçtin mi?" diye sordu.

"*Meraklı George!* George çok komik, büyükanne." Minna kitabı aldı.

"Harika bir seçim! Sen şimdi uzan, ben de seni yatırayım. Sonra hikayeyi dinleyebilirsin, tamam mı?"

Melvin Lee yorganın altına girdi, büyükannesi üzerini örtüp saçlarını alnından uzaklaştırırken iç çekti. Kendini güvende hissetmenin ve nihayet birilerinin kendisinden başka annesine ve çocuklara da bakacağını bilmenin verdiği mutlulukla ürperdi.

Büyükannesinin kitabı açmasını izledi, sonra göz kırpmasını bekledi. Bir hikâyeye başlamadan önce hep göz kırpardı. Kadın okumaya başladığında, o da hikâyenin içinde kayboldu.

Melvin Lee çoktan uykuya dalmış olmasına rağmen Minna kitabı sonuna kadar okudu. Çok büyük bir gün geçirmişti. Çok zor bir gün. Kitabı bir kenara bıraktı ve eğilip onun alnına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler, küçük adamım. Büyükannen seni sonsuza dek seviyor," diye fısıldadı ve ardından ışığı söndürerek yatağının yanında yanan küçük bir Thomas the Tank Engine gece lambası bıraktı.

* * *

Cep telefonu çaldığında Cathy geceliğini giymiş, yatmaya hazırlanıyordu. Arayanın kimliğine baktı ve cevap verirken gülümsedi.

"Merhaba."

"Hey, benim," dedi Duke. "Umarım çok geç aramamışımdır." "Hayır, hiç de değil," dedi.

"İyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Bugün sıırılsıklam olmuşsun. Bileğini tekrar incitmedin, değil mi?" "Ben iyiyim. Dağınık olan tek şey saçlarım. Doğal kıvrıcık saçlar nemli havalarda patlıyor.
hava."

Kıkırdadı. "Saçların harika... tıpkı senin gibi."

Cathy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Teşekkür ederim Dük Talbot. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şeylerden biri."

"Benim de bazı anlarım oluyor," dedi Duke. "Sadece yarın burada çok meşgul olacağımızı bilmeni istedim. Büyükbaş hayvanlarla çalışmamız gerekiyor ve muhtemelen uzun, çamurlu bir gün olacak, ama sorun olmazsa yarın akşam seni tekrar arayacağım."

"Dört gözle beklenecek bir şey olacak," dedi.

"Crown Grocers'ın teslimat hizmeti var. Kontrol ettim. Piggly Wiggly'nin kapanmasından sonra eklenen yeni bir şey. Tek yapmanız gereken siparişinizi bildirmek, onlar da siparişinizi kapınıza kadar getiriyorlar."

"Bunu bilmiyordum!" dedi Cathy. "Yarın kesinlikle bir sipariş vereceğim, ama bileğim biraz iyileşir iyileşmez bir araba kiralamaya karar verdim. Böylece hareket kabiliyetimden yoksunluğum

da sona erecek."

"Blessings'te kiralayacak arabaları olduğundan emin değilim," dedi.

"Hayır, yok. Bunu Savannah'da yapacağım. Benim için endişelenmeyin. Ben her şeyi bilirim."

"Tamam ama Savannah'ya gitmek için bir araca ya da buna benzer bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli."

"Ben hallederim," dedi Cathy. "Umarım yarın sizin için her şey yolunda gider ve sığırları çalıştırırken dikkatli olun."

"Teşekkürler," dedi Duke. "Yakında görüşürüz."

Cathy onun bağlantıyı kestiğini duyduktan sonra telefonunu tekrar şarja taktı ve ışıkları söndürdü.

Ama uyumak yerine karanlıkta uzanıp hayatını düşünmeye başladı.

Las Vegas'tan o otobüsle ilk ayrıldığında, aklında eski kocasının erişiminden kaçmak dışında bir hedefi yoktu. Ve Blessings'i bulana kadar amaçsızca dolaşıp durmuştu. Burayı seçmişti çünkü geldiği yerden çok uzaktaydı ve burada kimse onu tanımadığı için hiçbir tehdit hissetmemişti.

Ama şimdi burada arkadaş edinmeye başladığına göre, Blessings'in beklemediği başka bir yönünü keşfetmişti. Burası ona evi gibi gelmeye başlamıştı ve Dük Talbot'un aniden hayatına girmesi de bir başka artıydı. Daha yeni tanışmış olmalarına ve adamın ilgi çekici olmasına rağmen, kalbini de yerini koruduğu kadar sıkı koruyordu.

Bölüm 7

Blessings'te geçen günler pek çok insan için değişiyordu.

Melvin Lee'nin zorunlu bebek bakıcılığı hayatı sona ermişti ve babası eve döndükten sonra birinci sınıfı tekrar etmekle barışmıştı. Danny Wilson hala ne tür bir iş arayacağına karar vermemişti ama yerel bir iş olacaktı ve önemli olan da buydu.

Minna Atkins odasına ve Wilson ailesinin rutin yaşamına hayal ettiğinden daha iyi uyum sağlamıştı ve Junie kocasının temelli eve dönmesinden dolayı çok mutluydu ama sabah bulantılarını, yaptığı tüm kötülükler için evrenin verdiği bir ceza olarak görüyordu.

Duke ve Jack'in sığır kaybı çiftlik hesabına çok pahalı bir kayıp olarak yazıldı ve Hope hamile olduğunu öğrendi. Tam olarak planlanmış bir şey değildi ama Hope bu konuda mutsuz değildi ve Jack de mutluluktan havalara uçuyordu.

Duke onları uygun bir şekilde tebrik ettikten sonra, sonunda ya onlar ya da kendisi için ayrı bir konutun gerçeğe dönüşeceği günün geldiği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldı. O akşam hep birlikte akşam yemeği tabaklarını temizlerken, Duke bir duyuru yaptı.

"Yaklaşan kutsanmış olay ışığında, bir aile toplantısı düzenliyorum."

Jack kullandığı bulaşık havlusunu astı, Hope da kalan son yemekleri buzdolabına koydu ve sonra hep birlikte az önce temizledikleri mutfak masasının etrafında toplandılar.

"Ee, ne var ne yok?" Jack sordu ve Hope'un eline uzandı.

Hope, Duke'un yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade gördü ve bu onu korkuttu. "Bir sorun mu var tatlım?"

Duke gülümsedi. "Hayır, hayır, öyle bir şey yok. Aslında her şey yolunda, hatta mükemmel ve büyüyen ailemizle ilgili bir teklifte bulunacağım. Bunu birkaç yıldır düşünüyordum ve siz ikinizle bu konuda konuşmadan zamanın benden uzaklaşmasına izin verdim. Sanırım artık kendime ait bir yer bulmamın zamanı geldi."

Hope'un nefesi kesildi ve Jack o kadar şaşırmıştı ki konuşamadı.

"Oh, öyle düşünmeyin," dedi Duke. "Tanrı aşkına, bunun yıllar önce, siz ikiniz ilk evlendiğinizde olması gerekirdi. Hope, Tanrı onu korusun, sadece bir adamla birlikte yaşamadı. İki kişiyle birlikte oldu ve açıkçası tatlım, bana nasıl dayandığını bilmiyorum."

Hope'un gözleri doldu. "Çiftliğin ve senin anlaşmanın bir parçası olduğunu hep biliyordum ve

kendimi şanslı hissediyorum. Ayrılmanın nedeni ben olmak istemiyorum." Duke samimiyetini vurgulamak için Jack'in sırtını sıvazladı.

"Asıl noktayı kaçıırıyorsunuz. Ayrılmıyoruz. Büyüyoruz! Neredeyse hiç kullanmadığımız büyük kütüphanenin ve annemin dikiş odası dediği eski odanın harika bir ebeveyn yatak odası ve çocuk odası olacağını düşünüyorum."

"Ama bu durumda üst katın tamamı sana kalıyor," dedi Jack.

"Hayır, asıl noktayı kaçıırıyorsun," dedi Duke. "Bu ikiniz için de özel bir zaman ve eve girip girmeyeceğimi merak etmeden kendiniz olma ve bu zamanı birlikte paylaşma özgürlüğünü hak ediyorsunuz. O yatak odaları önümüzdeki yıllarda dolup taşacak."

"Kendin için ne planlıyorsun?" Jack söyledi. "Çiftlikte inşa edilecek pek çok harika yer var. Seni kaybetmek istemiyoruz Duke."

"Beni kaybetmiyorsun. Şimdi olduğu gibi her gün burada olacağım, çiftlikte birlikte çalışmaya devam edeceğiz ve hayat devam edecek. Yine de bir ev inşa etmek konusunda emin değilim. Bay Bailey'nin evini düşünüyordum. Satılık mı bilmiyorum ama gidip bir bakacağım. Üzerinde zaten bir ev var ve arazi bizimkine sırtını dayıyor. Çiftliğimize iyi bir ekleme olur ve tüm bu ekstra arazi sürüyü büyütmek için bir fırsat olur."

"Bu ev çok eski," dedi Jack.

Duke sırtıttı. "Hayır, bir karakteri var ve benim hoşuma giden de bu." "Bunu düşünüyordun, değil mi?" Jack söyledi.

Duke başıyla onayladı. "Evet, hem de bebek Talbot doğmadan çok önce."

Hope içini çekti. "Tamam, bu mantığı kabul edebilirim ama burayı hâlâ evin olarak gördüğüne söz verirsen. Her zaman yaptığın gibi gelip gitmekte kendini özgür hissetmezsen, duygularımı inciteceksin."

"Ve benimki," dedi Jack.

"Her şey yolunda çocuklar. Sadece şimdiden bilmenizi istedim, böylece alt kattaki tadilata başlayabilir ve bebek gelmeden çok önce bitirebilirsiniz."

"İyi ama tatil bitene kadar evin içinde hiçbir şeyle uğraşmayacağız," dedi Hope. "Planlarım var ve Cathy Terry de dahil olmak üzere hepimizi ve misafirlerimizi kapsıyor, unuttun mu?"

"Hiçbir şey unutmuyorum," dedi Duke. "Bir de şu açıdan bakın. Ben gittikten sonra evi siz ikiniz yöneteceksiniz. İstedığınız zaman çıplak koşabilirsiniz."

Hope gözlerini devirdi. "Çıırılçıplak koşan vücudumu kaybetmek ve kendimi koca bir bebek kuvvözüne dönüştürmek üzereyim."

Duke sırtıttı. "Her zaman yanlış şeyler söylememle ünlü olduğumu biliyorum ama şu anda elimde hiçbir şey yok." Bu hem Jack'i hem de Hope'u güldürdü ve nihayet yatma vakti geldiğinde haberin şoku atlatılmıştı ve Duke ertesi sabah Rhonda Bailey'i arayıp babasının satılık olduğunu söyledi.

Duke ve Cathy arasındaki telefon görüşmeleri sonraki birkaç gün boyunca devam etti ve Cathy'nin evine birkaç kez hızlıca gidildi. Bir keresinde yine taze yumurta, bir keresinde de çiçek götürmek için, çünkü

Duke onun gülümsediğinde gamzesinin gelip gitmesini seyretmeyi severdi.

* * *

Sonunda Cathy'nin ayak bileğindeki şişlik inmişti. Çok fazla bastırıldığında hâlâ biraz hassaslaşıyordu ama ayaklarını yeniden altına almak iyi geldi ve yürüteçle Phillips Eczanesi'ne kendi başına döndü.

LilyAnn onun geldiğini gördü ve içeri girerken kapıyı onun için açık tuttu. "Alışverişe mi çıktın?" diye sordu.

"Evet, ama bunu da iade ediyorum," dedi Cathy.

"Bu ayın parasının ödendiğini biliyorsun, değil mi?" LilyAnn sordu. "Evet, ama artık gerçekten ihtiyacım yok ve başka birinin olabilir."

"Tamam, iade edilmiş olarak kaydedeceğim. Dük Talbot'u sizin için kiralamaya ilk geldiğinde görmeliydiniz. Çok tatlı biriydi. Senin iyiliğin için ve yalnız yaşadığın için çok endişeliydi."

"Gerçekten mi?" dedi Cathy.

"Ah evet! Hepsini denemek için Bay Phillips'le birlikte depoya geri döndü ve sonra sizin için buz torbalarını ve ağrı kesicileri de düşünmesinin çok tatlı olduğunu düşündüm. İnsanlarla ilgilenmeye alışkın olduğu belli oluyor, değil mi? Yani... çiftlikte kaldı ve Jack'in ebeveynleri öldükten sonra üniversiteyi bitirmesini sağladı. Bir adım öne çıkıp sorumluluğu üstlenmesi gerekiyordu ve bence onu evlenmekten alıkoyan da buydu. Sorumluluklarından uzaklaşıp bir ilişki kurmaya zaman ayıramadı."

Cathy hâlâ onu dinlediğini belirtmek için başını salladı ve bir sepet alıp şampuan almak için koridora doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada LilyAnn da hâlâ konuşarak onu takip ediyordu.

Kaza geçirdiği gün, hiç tanımadığı birinin ona kendi kocasından bile daha düşünceli davrandığını ve adamın yakışıklı olduğunu zaten biliyordu. Adam onu her sabah arıyor, sonra da her akşam yatmadan önce tekrar arıyordu. Bu dünyada yaşayan birinin ona ne olduğunu gerçekten önemsediyiğini bilmek inanılmaz bir duyguuydu.

LilyAnn'ın da onunla övündüğünü duymak bambaşka bir şekilde güven vericiydi. Cathy, Blessings'te herkesin herkesi tanıdığını, sakinlerin karakterleri ve dürüstlükleri hakkında her şeyi bildiklerini kendine sürekli hatırlatmak zorundaydı. O bir yabancıydı. Ama Cathy'nin hepsine güvensizlik duymaya meyilli olduğu gibi ona da güvensizlik duymak yerine, onu Blessings'in yakın çevresine davet ederek hoş karşıladıklarını hissettirmişlerdi. Bu şekilde kabul edilmek bir hediyeydi ve o bunu hafife almıyordu.

Sonunda alışverişini bitirdi ve ödeme yapmak için ön tarafa gitti. Cathy sonunda onun sözünü kesmek zorunda kaldığında LilyAnn hâlâ sohbet ediyordu.

"Sanırım eve dönsem iyi olacak. Fırında rostom var," dedi.

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi LilyAnn. "Kocam Mike rosto ve sebzelere bayılır. Bu arada,

Şükran Günü için plan yaptınız mı?"

Cathy başıyla onayladı. "Duke beni ailesiyle birlikte geçirmem için çiftliğe davet etti."

"Gerçekten mi?" dedi LilyAnn ve sonra sırtıttı. "Peki, bu düşüşün başka türlü bir düşüşe dönüşme ihtimali var mı... yani bizim gözde bekarlarımızdan birine aşık olma gibi?"

"Çok aceleci davranıyorsun," dedi Cathy ve güldü. "O sadece bana çok iyi davranan bir arkadaşım. Sanırım ailem olmadığı için bana acıdı."

LilyAnn başını salladı. "Hayır. Duke hiçbir zaman sosyal bir insan olmadı. Sanırım senden biraz etkilendi ve bu bir ilk."

Cathy ne diyeceğini bilemediği için yorum yapmadı ama davetinin sonradan düşünülmüş bir şey olmadığını bilmenin geçerliliği hoşuna gitmişti.

"Dediğim gibi, eve gidip rostoyu kontrol etmem gerekiyor. İyi günler," dedi Cathy.

"Sana da," dedi LilyAnn ve Cathy giderken el salladı.

Cathy bir ara sokaktan kestirmeden eve girdi ve verandanın merdivenlerinden çıkarken kızartmanın kokusunu aldı. Kontrol etmek için aceleyle içeri girdi.

"Beş dakika sonra dışarı çıkıyorsun," dedi kapağı yerine koyarken ve eczaneden aldıklarını odasına götürdükten sonra yemeği bitirmek için mutfığa geri döndü.

Patateslerin zamanlayıcısı çaldığında rosto dışarıdaydı ve dinleniyordu. Patatesleri ocaktan aldı ve ezmek için suyunu süzüyordu ki cep telefonu çaldı. Tencereyi bir kenara bırakıp cevap vermeye gitti ve arayanın Duke olduğunu görünce sevindi.

"Sana da merhaba," dedi, Duke'un yüzüne kondurduğu kocaman gülümsemeden habersiz. "Sana da merhaba. Sesin iyi bir ruh hali içindeymişsin gibi geliyor."

"Her zaman iyi bir ruh halindeyim," dedi.

"Bir ziyaretçi için yeterince iyi bir ruh halinde misin?" Duke sordu. "Biraz tavuk yemi almam gerekiyordu ve senin güzel yüzünü görmeden Blessings'ten ayrılmak istemedim."

"Bu dalkavukluk sizi kesinlikle kapıdan içeri sokacaktır. Yolda mısınız?" diye sordu. "Zaten kasabada yem dükkanında yükleme yapıyorum."

"O zaman, eğer başka bir planın yoksa, gel benimle yemek ye. Rosto ve sebze var ve neredeyse pişmek üzere."

"Senden başka bir planım yok ve seninle yemek yemeyi çok isterim. Bir şey getirebilir miyim?"

Duke sordu. "Sadece kendini," dedi Cathy.

"O zaman yakında görüşürüz," dedi Duke ve bağlantıyı kesti.

Acele etmesi gerektiğini fark ettiğinde hâlâ "*Senden başka planım yok*" un tadını çıkarıyordu. Birdenbire, yalnız başına yediği yemek bambaşka bir havaya bürünmüştü.

Patateslerin içine biraz tereyağı atıp ezmeye başladı, baharat ve krema ekledi, ardından yeşil fasulye tenceresinin altındaki ateşi söndürdü ve salata için gerekli malzemeleri almak üzere buzdolabına koştu.

Cathy bütün bunları planlamamıştı ama her şeyin güzel olmasını istiyordu. Kendisi için

yaptıklarına teşekkür etmek için yapabildiği ilk şey buydu.

Ön verandada onun ayak seslerini duyduğunda salatanın sosu dışında her şeyi hazırды. Kalbi beklentiyle çarptı ve görünüşüne bakmak için salondaki küçük aynanın önünde durdu.

Birkaç buklesi uçuşmuştu ve burnunun üzerindeki çiller biraz pudra kullanabilirdi ama giydiği uzun kollu mavi tişört gözlerinin rengiyle uyumluydu ve yanakları heyecandan kızarmıştı.

Sonra aynaya doğru uzandı ve yansımasına dokundu.

"Sakin olkızım," diye fısıldadı. "Kalbinin sağduyunun önüne geçmesine izin verme."

Sonra adam kapıyı çaldı ve kadın dilini çıkararak aceleyle kapıya yöneldi. "Her zamanki gibi zamanlaman mükemmel," dedi. "İçeri gel, içeri gel."

Duke ona bir kez baktı ve onu kollarına alıp anlamsızca öpmekten başka bir şey istemedi. Bunun yerine eşiği geçti ve kadının kapıyı arkasından kapatmasına izin verdi. Ama kadın ceketini almak için arkasını döndüğünde, Duke ellerini onun omuzlarına koydu.

"Buklelerinizden mi, çillerinizden mi yoksa yüzünüzdeki gülümsemeden mi emin değilim ama sizi uyarıyorum hanımefendi.

Sana merhaba öpücüğü vermek üzereyim."

Dudakları dudaklarındaydı ve bunun yeniliği kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Kendini oyalamasına izin vermedi, ancak öpücük, uzaklaşmadan ve ceketini çıkarıp kanepenin arkasına koymadan önce özür dilemeyen bir hararetle yapıldı.

Cathy'nin yanakları kızarmıştı ama yüzündeki gülümseme tamamen reflekti. "Hâlâ yemeğe davetli miyim?" diye sordu.

Cathy, "Sanırım burada kesinlikle hoş karşılanacağını söylemek yanlış olmaz... ne zaman istersen," dedi. "Her şey hâlâ sıcakken benimle gel."

Duke sırtıttı.

"Burada yemekten mi bahsediyoruz?"

İşte o zaman az önce ne söylediğini fark etti ve kahkahalarla güldü.

"Sadece çenenı kapa ve beni takip et," dedi ve mutfağa doğru ilerledi.

"Hey, topallamıyorsun," dedi Duke mutfak lavabosunda ellerini yıkamak için durakladığında. "Biliyorum. Yürütecı de bu sabah eczaneye iade ettim."

Kaşlarını çattı. "Bunu yapmana gerek yoktu. Senin yerine ben alırdım."

Kadın adamın yüzündeki çatık kaşlara baktı ve başını salladı.

"Herkes için her şeyi yapıyorsunuz, değil mi Dük Talbot? Akşam yemeği hazır, oturun ve bırakın biri sizin için bir şey yapsın."

Duke onun söylediklerinden o kadar etkilenmişti ki, başka bir şey söylemeden oturdu ve kadının yemeği hazırlayıp masaya taşımalarını izledi.

"Kahve mi istersin, tatlı çay mı?" Cathy sordu. "İkisi de var, sen seç."

"Burası Georgia. Kahvaltı olmadığı sürece her zaman çayı seçerim ve öğleden sonraki içeceğim buz gibi koladır," dedi.

Cathy buzdolabından sürahiye çıkarıp masaya koyarken bu bilgiyi not etti, sonra iki bardağı buzlayıp yerlerine koyduktan sonra ona katıldı.

"Bu çok heyecan verici," dedi. "Buraya geldiğimden beri ağırladığım ilk misafir sizsiniz. Mutfağıma hoş geldiniz ve lütfen buyurun."

Tabaktaki sulu dana rosto dilimlerine baktı ve iki dilim aldı, sonra patates püresini ekledi ve her ikisinin üzerine de tavadaki yağdan yaptığı et suyunu döktü. Tabağı ve kaseleri ona yaklaştırdı, sonra tabağına yeşil fasulye ve küçük kaseye salata ekledi.

"Sadece iki çeşit salata sosum var," dedi Cathy. "İtalyan ve burada, Güney'de çok sevdiğim geleneksel çiftlik sosu."

"Ve ben ikisini de seviyorum," dedi Duke ve o diğerini seçerken İtalyan sosuna uzandı.

Hiç tereddüt etmeden bir lokma rosto kesti, kahverengi sosun içinden geçirdi ve ağzına atıp çiğnedi. Saniyeler sonra zevkten gözlerini deviriyordu.

"Mmmm, Tanrım beni kurtar. Bayan çok sevimli ve yemek de yapabiliyor."

Cathy iç çekti. Başarmıştı. Artık kendi yemeğinin tadını çıkarabilirdi, o da yemeye başladı.

İlk birkaç dakika oldukça sessiz geçti ve sonra Duke nihayet bir çay içmek için durakladı. "Birkaç gün önce çiftlikte heyecan verici bir haber aldık. Amca olacağım," dedi. Cathy'nin nefesi kesildi.

"Hope hamile mi? Oh, bu harika!"

"Evet, o ve Jack çok heyecanlılar. Ben sadece bir izleyiciyim ama ailemizin büyüyeceğini bilmek yine de harika." Sonra bir ısırık daha aldı ve onu izlerken düşünceli bir şekilde çiğnedi.

"Kendini iyi hissediyor mu, yoksa sabah bulantıları mı başladı?" Cathy sordu.

"Şu ana kadar harika gidiyor ve hiçbir şey değişmemiş gibi çalışmaya devam ediyor. Ve tatil için büyük planları olduğunu bize bildirdi, bu yüzden Talbot tarzı büyük bir Şükran Günü yemeğine hazırlıklı olun."

"Yardım edebilirim," diye önerdi Cathy.

"Ona haber veririm," dedi Duke. "Ama destek için Mercy var ve bu iki kız kardeş arasında, hiçbir şey için endişelenmiyorum."

Cathy Alaska'daki yalnız hayatını düşündü. Hep bir kardeşi olsun istemişti ama olmamıştı. Ve şimdi boşandığına göre, yeryüzünün hiçbir yerinde gerçek bir ailesi kalmamıştı. Blaine'in öfkesinden kaçmaya o kadar odaklanmıştı ki, dünyada gerçekten ne kadar yalnız olduğunu fark etmemişti.

"Ne düşünüyorsun?" Duke sordu.

Gözlerini kırıştırdı. "Ah... tam da söylediğin gibi, sanırım. Neden?" "Üzgün görünmüyordun ama biraz hüzünlü gibiydin."

"Oh. Sanırım düşüncelerimi oldukça net okuyorsun o zaman. Annem her zaman düşündüğüm her şeyin yüzümden okunabileceğini söylerdi, bu yüzden sanırım duygularım açık bir kitap. Büyürken hep birlikte oynayabileceğim bir kız ya da erkek kardeş istediğimi ama bunun hiç gerçekleşmediğini

düşünüyordum."

Duke başını salladı. "Bunu anlıyorum. Benim de küçük bir erkek kardeşim var ama o benden yeterince küçüktü.

ikimiz de büyüyene kadar pek ortak noktamız olmadı. Küçükken onun bakıcısıyım ve tüm ağabeylik görevlerini ben üstlenirdim."

Cathy gülümsedi. "O benim için babamdı. Alaska'da büyümek bambaşka bir yaşam biçimiydi." Duke'ün gözleri büyüdü. "Senin çocukluğun böyle miydi?"

Başını salladı. "İlk başta evde eğitim aldım, bu yüzden tüm dünyam annem, babam ve onun kızak köpekleriydi. Pek çok şeyi erken yaşta öğrendim, en önemlisi de silah kullanmayı. Orada ölümle yaşam arasındaki fark buydu. Her zaman yemek için avlanırdık ya da kendimizi tüylü bir dört ayaklıya yem olmaktan korurduk."

"Hayranlık içindeyim," dedi Duke. "Sırt çantasıyla ülkeyi baştan başa dolaşmanın seni ürkütmemesine şaşmamalı." Omuz silkti, kendi isteğiyle terk ettiği özenli yaşam tarzını düşündü.

"İhtiyacım olduğunda her şey aklıma geldi," dedi ve sonra durakladı. "Sana sadece Dan Amos'un bildiği bir şeyi söylemem gerekiyor. Kredi kontrolü yapmadan evi bana kiralaması için ona söylemem gerekiyordu."

Duke'un midesi aniden düğümlendi. Başından beri onun sırları olduğunu tahmin etmişti. "Dinliyorum."

"Babam öldüğünde on iki yaşındaydım ve annemle Alaska'yı terk ettik. Bizi Las Vegas'a taşıdı. Bizi ormanı ya da nehri olmayan bir çöle taşıdı ve çöl hayatının şoku benim için zor oldu ama onu kurtardı. Şimdi geriye dönüp baktığımda gitmesi gerektiğini biliyorum çünkü Alaska'da onsuz yapamazdı. Oradaki her şey onu hatırlatıyordu. Böylece ben devlet okuluna başladım, ki bu da evde eğitim gördükten sonra üstesinden gelmem gereken bambaşka bir şeydi ve o da bir kumarhanede hostes olarak çalışmaya gitti. Orada büyümeyi tamamladım."

"Bu başka bir dünya gibi hissettirmiş olmalı," dedi.

Başını salladı. "Pek çok açıdan. Ama yeterince büyüdüğümde aynı kumarhanede çalışmaya başladım ve evlendiğim adamla da orada tanıştım."

"Orada çalışan biri miydi, yoksa müşteri mi?" Duke sordu.

Cathy tereddüt etti, ama bu arkadaşlığı bir ilişkiye dönüştürme şansları varsa, bunun gerçekleşmesi için sır saklamayacaktı.

"Hayır. Sahibi oydu... ve iki tanesinde daha hissesi vardı. Ailesi dört nesil öncesine, Nevada tarihine uzanıyor. Gümüş madenlerinden Las Vegas'ın kumar dünyasına kadar. Bir malikanede yaşadım. Hizmetçilerim vardı. Ve dünyayı gezdik... o istediği zaman. İlk başta, para ve yaşam tarzı beni baştan çıkardı ve annemi kumarbazlar için içki satmaktan uzaklaştırıp malikanedeki kendi evine götürdü, ancak parıltının geçmesi uzun sürmedi. Bir şey onu rahatsız ettiğinde sık sık sözlü tacizde bulunurdu, bu yüzden ben de onu rahatsız etmedim."

Duke masanın öbür ucuna uzanıp elini tutana kadar gözlerinde yaşlar olduğunu bilmiyordu. Nefes aldı ve konuşmaya devam etti.

"Bu hayatı uzun yıllar yaşadım... çok uzun yıllar. Sonra annem öldü. Ve artık onun öfkesi

normalmiş gibi davranmak zorunda değildim. Ve artık onun diğer kadınlarını bilmiyormuş gibi davranmak zorunda değildim. Bu bir zaman aldı.

Cesaretimi toplamam birkaç yılımı aldı ama sonunda boşanma davası açtım ve ona söylediğimde çılgına döndü. O hiçbir şeyde kaybeden bir adam değildi. Artık beni istemiyordu. Beni sevmiyordu. Ama ben ona aittim ve eğer biri hayatını değiştirecek kararlar alacaksa, bu o olmalıydı."

"Sana zarar verdi mi?" Duke sordu.

"Denedi. Kendimi banyoya kilitledim ve polisi aradım. Beni ve hazırladığım çantayı evden dışarı çıkardılar ve kendi dairemi tuttum. Bana nafaka vermek istemediği için boşanmaya her adımda karşı çıktı. Onu terk ettiğimi söyleyip durdu. Ama ben onun yaşam tarzı hakkında kamuoyuna açıklanmasını istemediği şeyler biliyordum ve Nevada boşanma yasaları benim lehimeydi. Evlilik öncesi bir anlaşma imzalamamıştık ve yargıç benim lehime büyük bir anlaşmaya hükmetti. Onun sahip olduklarına kıyasla çok küçük bir meblağdı ama milyonlarcaydı -kelimenin tam anlamıyla milyonlar- beklediğimden çok daha fazlaydı.

"Boşanmanın kesinleştiği gün hayatımı tehdit etti -iş yaptığı insanlar hakkında çok fazla şey bildiğimi söyledi- ve arkamı kollamam gerektiğini ve günlerimin sayılı olduğunu ima etti. Boşanma onu bir çeşit sapığa dönüştürdü. Yaptığım her şeyi izleyen biri olduğunu biliyordum, bu yüzden yasal olarak kızlık soyadıma döndüm, onun ülke dışında olduğunu bilene kadar bekledim, boşanma anlaşmamdaki tüm parayı ülke çapında üç farklı bankaya taşıdım, sonra kendimi gizledim ve Denver, Colorado'ya giden bir otobüse bindim. Tüm kredi kartlarımı, ehliyetimi, üzerinde onun adı olan her şeyimi kiraladığım dairede bıraktım, ayrıca tüm giysilerimi, mücevherlerimi ve ortadan kayboldum. Şimdiye kadar kaçtığımı ve tüm paranın artık o hesapta olmadığını bildiğinden eminim ve gitmeme izin verecek mi yoksa beni bulmaya çalışacak mı bilmiyorum.

"Blessings'e tesadüfen girdiğimde hayatımı kurtarmak için kaçıyordum. Burada kışlamaktan başka bir şey yapmayı beklemiyordum ama bir zamanlar ailemle yaşadığım ev gibi hissetmeye başladım. Kendim gibi hissettiğim bir yer. Ait olabileceğimi hissettiğim bir yer. Şu anda gözlerden uzak yaşıyorum, bu yüzden tüm bunlar sizin için korkunçsa ve benimle daha fazla bir şey yapmak istemiyorsanız, anlarım. Bunu sana asla söylemeyebilirdim ama sonra beni öptün ve seni hiçbir şekilde aldatmayacağım."

Duke yeterince dinlemişti. Ayağa kalktı, masanın etrafında döndü ve onu kollarına alıp öylece sarıldı. Onun adına o kadar öfkeliydi ki konuşamıyordu ama az önce kalbini kırmıştı.

Cathy onun gücüne yaslanırken ilk gözyaşlarının nihayet yüzünden aşağı yuvarlandığını hissetti. Adam çok büyük ve çok güçlüydü ve onu sımsıkı, çok sıkı tutuyordu.

Tanrı yardımcım olsun. Zaten bu adama bırakamayacak kadar bağlıyım.

"Bu merhaba mı yoksa hoşça kal mı?" diye sordu sonunda.

Duke onu tekrar öptü ve bu kez hiçbir şey saklamadı. Tutkuyu yanlış anlamak mümkün değildi ve kendini durdurana kadar o anın onları nereye götüreceğini söylemenin bir yolu yoktu. Kadının yanaklarındaki gözyaşlarını silerken ve sonra yüzünü avuçlarken sesi duygusallıktan pürüzlüydü.

"Sana bir daha asla hoşça kal demeyeceğim. Zengin bir kadınla ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum ama fakir bir kadınla da ne yapacağımı bilmediğim gerçeği var. Ailem öldüğünde biten

ciddi bir ilişkim vardı. Onu Oregon'a kadar takip etmemi planlamıştı. Onun işi

Ulusal Park Servisi.

"Ama Jack'i belirsizlik içinde bırakamazdım. Hâlâ üniversitedeydi. Ve çiftliği satmayacaktım, çünkü Jack'in tek istediği buydu... eve gelmek ve ailemiz emekli olduğunda işleri devralmak. Sanırım onu yeterince sevseydim gitmesine izin vermezdim ama ben ailemi ve çiftliği seçtim ve hayatımı akışına bıraktım." Başparmağını onun yanağına, ağzını da dudaklarına götürdü. "Artık kenarda durmak istemiyorum. Bana sahip olduğun sürece hayatında olacağım ve oradan devam edeceğiz. Eğer senin için de uygunsa?"

Cathy'nin nefesi bir hıçkırıkla kesildi.

"Her şeyin ötesinde ve umduğumdan da fazlası," dedi ve sonra kollarını boynuna dolayıp onu öptü, ama onun inlediğini ve sonra kollarını ona doladığını duyana kadar artık kaçmaya devam etmesine gerek olmadığını anladı.

* * *

Cathy, Duke eve gittikten çok sonra bile hâlâ havada yürüyordu. Mutfak temizdi ve artan yemekler kaldırılmıştı ama Cathy huzursuzdu. Yapacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Hâlâ bir araba kiralamayı düşünüyordu ki, burada bu hizmet olmasa da araba kiralamanın mümkün olabileceği aklına geldi. Telefonunu kaptı ve ev sahibini hızlıca aradı.

"Merhaba, ben Dan."

"Dan, ben Cathy Terry. Evde bir sorun yok. Sadece bir sorum var." "Ne oldu?" diye sordu.

"Burada araba kiralayacak bir yer olmadığını zaten biliyorum ve bunun için Savannah'ya gitmem gerekecek, ama acaba burada araba kiralayan bir yer var mı?"

"Evet, var. Şehir merkezinde, sigorta acentesiyle aynı ofiste. Size adını ve numarasını vereyim, siz de ellerinde ne varmış bir bakın. Sizin için bakmam için bana bir saniye verin."

Cathy, "Teşekkür ederim," dedikten sonra bilgileri not etti.

"Bir şey değil. Eğer seni oraya bırakmamı istersen, beni ara. Yaklaşık otuz dakika içinde Bloomer's Hardware'e gideceğim. Yolda uğrayıp seni alabilirim."

Cathy içini çekti. "Dünyadaki en iyi ev sahibi sen olmalısın" dedi. "Bir şey bulurlarsa seni ararım." Sonra onun kıkırdadığını duydu.

"En iyi ev sahibini bilmem ama gerçekten sahip olduğum en iyi iş bu. Mahkeme davalarını tartışmaktan çok daha iyi."

Adam telefonu kapattı ve o da hemen aradı. Kısa bir konuşmadan sonra, üç farklı araba arasından seçim yapabileceğini fark etti, ancak artık kendi sigortası olmadığından, bununla birlikte sigorta yaptırması gerekecekti. Yeniden hareket edebilmek için ne gerekiyorsa yapmalıydı ve Dan'i hemen geri aradı.

"O araca ihtiyacım olacak," dedi.

"On dakika içinde seni alırım."

"Seni izliyor olacağım, bu yüzden dışarı çıkma. Sadece korna çal." "Bileğin ne olacak?" diye sordu.

"Oh, her şey daha iyi. Sorun yok."

"Tamam, o zaman yakında görüşürüz."

Cathy bağlantıyı kestikten sonra çantasını almaya ve hemen üstünü değiştirmeye gitti. Arabayı aldıktan sonra yapacağı ilk şey Savannah'da alışverişe çıkmak olacaktı. Şu anda sahip olduğu bütün giysiler o sırt çantasındakilerdi.

Dan arabasına yanaştığında temiz bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve kot ceketle verandadaki salıncakta oturuyordu. Çantasını aldı ve merdivenlerden inerek iş kamyonuna yöneldi ve bindi.

"Bu kamyonu daha önce de binmiştim," dedi Cathy.

Dan sırttı. "Evet, hatırlıyorum. Seni Crown Grocers'ın önünden almış ve evlere bakmaya götürmüştüm."

Sırttı. "Ev. Bana gösterdiğin ilk evi seçmiştim, hatırladın mı?" "Öyle yaptın. Blessings'e iyi yerleştin mi?" diye sordu.

Aklına Duke geldi ve gülümsedi.

"Evet, gayet iyi yerleşiyorum."

Bölüm 8

Dan onu sigorta acentesinin önüne bırakırken Cathy, "Bıraktığın için teşekkürler," dedi.

Dan sırtıttı ve baş parmağıyla onu onayladı, sonra o içeri girerken arabayı sürdü. Resepsiyonda oturan kadına gülümsedi.

"Merhaba. Ben Cathy Terry. Araba kiralamak için aramıştım."

"Oh. Evet. Üç arabamız var. Beyaz bir Ford Focus, siyah bir Jeep Cherokee ve ten rengi bir Hyundai... ekonomik modelimiz."

"Sanırım Jeep Cherokee," dedi Cathy. "Ve dediğim gibi, bir süredir kendime ait bir arabam olmadı, bu yüzden sigortam yok. Bunu kira sözleşmesiyle halletmemiz gerekecek."

"Evet, hanımefendi," dedi tezgâhtar. "Ehliyetinize ve kredi kartınıza ihtiyacım var."

Cathy'nin birkaç kredi kartı vardı ama onları henüz kullanmamıştı. "Bunun için banka kartı kullanacağım," dedi.

"Sorun değil," dedi tezgâhtar. "Ben evrak işlerini hallederken oturun."

Cathy masanın yanına oturdu. Bunu yapmasının bir şekilde yerini açığa çıkarabileceği aklından geçti ama Blaine'in vazgeçmiş olmasına güveniyordu. Bir tür gözden irak, gönülden irak tepkisi. Bu konuda evrene güvenmenin zamanı gelmişti, çünkü kaçmaktan yorulmuştu.

Birkaç dakika sonra memur evrak işlerini bitirdi ve Cathy kira sözleşmesini imzaladı. "İki haftalığına kiraladınız, daha uzun süre ihtiyacınız olacağını düşünüyorsanız bize haber verin," Katip dedi ki.

Cathy başını salladı. "Evet, yapacağım ama yapmayacağımdan eminim. En kısa zamanda Savannah'ya gidip bir araba kiralayacağım ya da satın alacağım."

"Eğer bununla ilgili bir sorunuz olursa, numaramız sizde var. Jeep'i kaldırıma getiriyorlar ve size tüm özelliklerini açıklayacaklar."

"Teşekkür ederim," dedi Cathy, sonra evraklarını alıp ön kapıdan çıktı.

Birkaç dakika sonra arabanın geldiğini gördü ve gülümsedi. Vegas'ta kullandığı beyaz Lexus'tan çok farklıydı ama ona yakışıyordu.

Şoför arabayı kaldırıma çekip indi. Birlikte cipin durumunu kontrol ettikten sonra Cathy içeri girip çalıştırdı. Şoför birkaç ayrıntı daha anlattı, sonra Cathy geri çekildi ve doğruca Crown'a gidip alışveriş yaptı. Başkalarına bağımlı olmamak harikaydı.

artık.

Alışveriş listesi olmadan içeri girdi. Geldiğinden beri ilk kez alışverişlerini eve taşıyabileceklerine göre seçmek zorunda kalmamıştı ve bugün stok yapıyordu.

Yığından bir alışveriş arabası aldı ve Alice Amos kasadan ona el salladığında fırın reyonuna doğru ilerliyordu.

"Selam, Cathy! Seni dışarıda görmek güzel."

Cathy gülümsedi. "Teşekkür ederim. Yeniden hareket halinde olmak iyi hissettiriyor."

Bu selamlaşma tanıdıklar arasında basit bir merhabadan başka bir şey değildi, ama Cathy'ye ait olduğunu hissettirdi. Birileri onu tanıyordu. Ve burada ne kadar uzun süre kalırsa, o kadar çok insanla tanışacaktı. Başka birinin adını bildiği bir dünyada olmak bile iyi hissettiriyordu.

Daha sonra ciddi bir alışverişe girişti ve çıkış yapıp eve gitmek üzere eşyalarını yüklediğinde arabasının arkasında yedi çuval yiyecek vardı. Konserveler. Pişirme ürünleri. Dondurucu için fazladan et parçaları. Taze sebzeler ve yumurtalar. Ekstra süt ürünleri. Ve Duke en sevdiği meşrubatın kola olduğunu söylediği için altı paket kolası vardı. Şimdi tek yapması gereken eve gitmek, her şeyi boşaltmak ve bir kenara koymaktı.

Ama bir arabaya sahip olmak onu Blessings'in daha önce hiç görmediği kısımlarını merak etmeye itti ve geldiğinden beri ilk kez kasabanın sonunda sağ yerine sola döndü ve eski demiryolu raylarından aşağı inerek hayal ettiğinden çok daha az misafirperver bir mahalleye girdi.

Buradaki yoksulluk seviyesi yüzüne tokat gibi çarpan bir gerçektir ve bu küçük kasaba hakkındaki imajıyla uyuşmuyordu. İnsanlar ona yardım etmekte çok iyiydiler. Neden burada da yardım etmiyorlardı? İnsanların varlığından haberdar olduğunu fark etmeden önce sadece birkaç blok geçti. Mahallelerinde bir yabancıydı ve temkinliyidiler. Hiçbir şekilde endişelenmelerini istemiyordu, bu yüzden bloğun sonunda döndü ve gitti.

Ama o yerin anısı ve hissettiği umutsuzluk hep onunla kalmıştı.

* * *

Moses Gatlin eski karavan evlerini kışa hazırlamak için yeni süpürgelikler almak üzere kasabaya gitti. Georgia sert kışlarıyla tanınmazdı ama bugünlerde hava o kadar garipti ki borularının donma riskini almak istemediler.

J.B. eski süpürgelikleri sökmeyi bitirmek ve karavanın etrafını temizlemek için geride kaldı. Çim biçme makineleri yoktu ama karavanı eski evin olduğu yere kurmuşlardı ve evin patlayıp yandığı yerde otlar pek bitmiyordu. Yine de, basamakların etrafında ve karavanın uçlarında burayı perişan göstermeye yetecek kadar ot ve yabani ot vardı. Artık sığır hırsızlığı işinden para kazandıkları için J.B. yaşam tarzlarını yükseltmeye çalışıyordu.

Bu yüzden bir çeşit makas aramak için alet deposuna gitti ve onun yerine büyükbabasının eski tırpanını buldu. Yaşlı adamın eskiden otları kesmek için bunu kullandığına dair belli belirsiz anıları vardı ve büyükbabası yapabiliyorsa kendisinin de yapabileceğine karar verdi.

Ancak tırpan çok paslıydı ve en az iki nesildir bilenmemişti, bu yüzden onu karavana geri götürdü, av ve mutfak bıçaklarını bilemek için kullandıkları bileme taşını aldı ve işe koyuldu.

J. B. kesici ucu bilemeye başlamadan önce pası temizlemek biraz zaman aldı ama nasıl yapacağını biliyordu. Neredeyse bir saattir bu işle uğraşıyordu ki sonunda durdu ve başparmağını hafifçe uca vurarak otları biçecek kadar keskin olup olmadığını kontrol etti. Bileme taşına birkaç vuruş daha yaptıktan sonra onu bir kenara bıraktı ve denemek için ayağa kalktı. Çimlerin üst kısımlarını çaba harcamadan çıkardığında sıırıttı.

"İşte ben de bundan bahsediyorum," dedi ve tıpkı büyükbabasından hatırladığı gibi çimenlerin üzerinde ileri geri sallamaya başladı.

Birkaç dakika sonra eski kamyonlarının sesinin yoldan geldiğini duydu. Bu, Moses'ın geri döndüğü ve J.B.'nin işinin henüz bitmediği anlamına geliyordu. İşini bitirmek için acele ederken beton basamaklara istediğinden daha fazla yaklaştı ve aşağı inerken tırpanın ucu sert yüzeye çarpıp bacağına doğru geri sekti. Acıyla çığlık attı, ardından kan fişkırmaya başlarken bacağını tuttu. Moses kazaya tanık olmak için tam zamanında bahçeye girdi ve koşarak dışarı çıktı, sonra da kardeşinin yanında iki dizinin üzerine çöktü.

"Bırakın bakayım. Bakmama izin ver," dedi Moses ve yaranın ne kadar derin olduğunu görünce kemerini çıkardı, turnike oluşturmak için J.B.'nin bacağına kesiğin hemen üstünden sardı ve kardeşini sürükleyerek kamyona götürdü.

"Ne yapıyorsun?" J.B. ağladı.

"Seni Blessings'teki hastaneye götürmeliyim, yoksa kan kaybından öleceksin. Bu kesik kemiğe kadar gitmiş. Şimdi o kemeri tut ve sıkı tut. Bu vahşi bir yolculuk olacak."

Ve öyleydi.

Eski kamyon kurumuş çukurlarda zıpladı ve sonunda asfalta ulaşmadan önce çakıllara çarptıklarında döndü. Bundan sonra Moses gaza sonuna kadar bastı.

"Ne kadar hızlı gidiyoruz?" J.B. sordu.

"Bakacak vaktim yok," diye mırıldandı Moses, Blessings'e giden şehir sınırı tabelasını geçerken ve kasabaya girdiğinde ciddi şekilde yavaşlamak zorunda kalırken. Acil servisin girişine geldiğinde titriyordu.

"Burada kal," dedi, "yardım getiriyorum," ve koşarak dışarı fırladı.

Saniyeler sonra bir hasta bakıcı ve bir hemşire sedyeyi iterek koşarak dışarı çıktı. J.B.'yi sedyeye aktardılar ve kan izleri bırakarak girişe doğru ittiler.

Onu hemşire odasının önünden geçirdiklerinde Hope Talbot acil serviste görevliydi ve onları ve Dr. Quick'i travma bölümüne kadar takip etti. Birkaç saniye içinde iş botlarını çıkarmışlar ve kot pantolonunun paçasını kalçasına kadar kesmişlerdi.

"Ah, dostum... pantolonumu mahvettin," diye inledi J.B..

"Kapa çeneni kardeşim. Bacağına pantolonundan daha çok ihtiyacın var," dedi Moses.

Bu yüzden J.B. sustu ve sadece doktorun ya da hemşirelerin sorularını yanıtlamak için konuştu.

Dr. Quick yarayı dikmeye başlayana kadar Hope, Moses Gatlin'in durduğu yatağın etrafındaki kanlı bot izlerini fark etmedi.

Sol botunun topuğundaki yaraya bakarken bir an için nefes almayı unuttu. Bu tıpkı Duke'un hışırtı bölgesinden çektiği resimlerdekine benziyordu. Görevlilerin işleri biter bitmez her yeri silmeye başlayacaklarını biliyordu, bu yüzden telefonunu kaptı ve birkaç fotoğraf çekti.

"Özür dilerim, Dr. Quick. Bana bir dakika müsaade edin," dedi ve odadan dışarı çıktı. Dr. Quick diğer hemşireye baktı ve sırıttı.

"Tanrı onun kalbini korusun. Ona hamile olmanın ve acil serviste çalışmanın zor olacağını söyledim."

Ama daha fazla yanılmış olamazdı. Hope'un midesi bulanmıyordu. Hırsızların peşindeydi. Fotoğrafları Jack'e gönderdi, sonra da polis departmanını aradı.

"Blessings PD. Ben Avery."

"Ben Hope Talbot. Şef Pittman görevde mi?" "Evet, efendim."

"Acil servise gelmesini söyle ama siren çalmadan. Sanırım sığır hırsızlarımızı bulmuş olabilirim."

"Peki, hanımefendi. Yoldayım," dedi Avery.

Avery şefi gönderirken Hope'un bağlantısı kesildi.

Lon devriyedeydi ve çağrıyı aldığı anda parkın yanından henüz geçmişti. Sıcaktan bunalmış bir halde Acil Servis'e yöneldi, ardından Ana Cadde'ye sapmadan önce sireni kesti ve hastaneye doğru yola koyuldu.

Hope girişin dışında duruyordu. Kapının önünde park etmiş olan eski bir pikabın arkasına yanaştı ve koşarak indi.

"Neler oluyor, tatlım?" Lon sordu.

"Sizden başka kimi arayacağımı bilemedim. Olayda senin çalışmadığını biliyorum ama kaçımlarını ya da kanıtları yok etme fırsatı bulmalarını istemedim. Hırsızlarımızı bulmuş olabilirdim."

Jack'in az önce gönderdiği bot izlerinin fotoğraflarını ona gösterdi ve ardından acil servisteki kanlı izleri gösterdi.

"Vay canına," dedi Lon. "Bunlar kime ait?"

"Moses Gatlin," dedi Hope. "Bildiğin gibi, onların yeri bizimkinden o kadar da uzak değil. Ve hırsızların bizim eve girdikleri yer Bay Bailey'nin evine daha da yakın. Bunun bir tesadüf olabileceğini biliyorum ama-"

"Doğru olanı yaptın," dedi Lon. "Eğer o fotoğrafları telefonuma gönderirsen, bundan sonrasını ben hallederim ve sen de bu işe daha fazla karışmak zorunda kalmazsın."

Telefonunda görünmelerini bekledi. Göründükleri anda da koluna hızlıca bir şaplak attı. "Artık kurtuldun, kardeşim. Ne senin ne de bebeğin bu karmaşanın içine daha fazla girmenizi

istemiyoruz." Hope ona sarıldı. "Teşekkür ederim. Sen gelmiş geçmiş en iyi kayınbiradersin," dedi ve geri çekildi.

İçeride.

Lon merkeze hızlı bir geri arama yaptı.

"Acil Servis'te desteğe ihtiyacım olacak ve onlara acele etmelerini söyleyin."

* * *

Moses, Dr. Quick'in yaraya nasıl bakılacağı ve pansumanların ne zaman değiştirileceğine dair talimatlarına odaklanmıştı ki kapıda bir kargaşa oldu ve ardından Şef Pittman ve iki memur içeri girdi.

"Dr. Quick, sizden ve Rhonda'dan odadan çıkmanızı rica edeceğim," dedi. Quick gözlerini kırptırdı. "Ben de tam bitiriyordum. Eğer-"

"Hayatı tehlikede mi?" Lon sordu.

"Hayır, efendim. Gitmeye hazır. Ben sadece talimatları veriyordum." "O zaman ikinizden de dışarı çıkmanızı isteyeceğim."

Quick ne yaptıklarını merak ederek adamlara baktı ama tereddüt etmedi. Hemşiresinin koluna girdi ve ona dışarı kadar eşlik etti.

İki kardeş de şoktaydı.

"Şunların fotoğraflarını çek," dedi Lon, kandaki belirgin izleri göstererek. Olay yeriyle ilgili kendi fotoğraf kanıtını da istiyordu.

Şerif Yardımcısı Ralph hemen itaat etti.

"Neler oluyor?" Moses sordu. "Bu yaralanmanın bir kavgayla falan ilgili olduğunu düşünüyorsanız, hayır efendim, öyle değil. Bahçeyi temizlerken tırpanla bacağı kesmiş."

"Mesele bacağı değil," dedi Lon. "Bunlar kimin ayak izleri?" diye sordu işaret ederek. Moses döndü. "Sanırım onlar benim."

Lon, Hope'un az önce gönderdiği hışırtı bölgesinden fotoğrafları çıkardı.

"Bu parmak izlerini tanıdın mı?" diye sordu.

Musa çamura, çimenlere ve çamurda kandakiyle eşleşen net çizme izine baktı ve birden kalbi küt küt atmaya başladı.

"Bu resme ne dersiniz?" Lon sordu ve boş sığır küpü çuvallarını ve kesilmiş çit tellerini gösteren daha geniş bir sahneye geçti.

Musa baktı. Zihni dönüyordu. Söylemeyi düşündüğü binlerce şey vardı ama bir türlü söyleyemiyordu. Biliyordu. Aklının bir köşesinde, ilk sığırın satışından elde ettiği parayı aldığı gün risklerin farkına varmıştı.

"Siz ne haltlar karıştırıyorsunuz? Bir bakayım!" J.B. ağladı.

Lon kanlı bot izinin fotoğrafını gösterdi ve ardından çamurdaki aynı izi ve ardından çitteki sahneyi gösterdi.

J.B. Gatlin'in yüzündeki tüm renkler soldu. Gözleri yuvalarından fırladı ve bayıldı. Moses

çığlık attı, "Doktor! Doktor! Doktor! Çabuk gelin!"

Dr. Quick hızla odaya geri döndü, hastasını gördü ve şefe ters ters baktı. "Ona ne yaptınız?" diye bağırdı.

"Ona sığır hırsızlığıyla bağlantılı birkaç resim gösterdim. Sanırım bayıldı." Quick, J.B.'nin hayati değerlerini kontrol etti, sonra iç çekti. "Evet, durumu iyi. Bağırdığım için özür dilerim. Nasıl isterseniz öyle devam edin."

diye mırıldandı.

Lon, Moses'a baktı.

"Şimdi bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Musa ürperdi. "Biz yaptık. Bu şekilde yetiştirilmedik ve bunun yanlış olduğunu biliyordum ama yine de yaptık. Özür dilerim. Eğer geri alabilseydim, alırdım ama olan oldu."

"Arkanı dön ve ellerini arkanda birleştir," dedi Lon. "Moses Gatlin, seni tutukluyorum."

."

O anda, Musa dönerken tüm sesler kayboldu. Bileklerinin etrafındaki kelepçelerin soğuk çeliğini hissetti ve sonra başını eğdi. Karavandaki boruların donma ihtimali az önce endişelerinin en küçüğü haline gelmişti.

J.B. kendine geldiğinde, Moses çoktan hapishanede işlemleri yapıyordu. Lon ve diğer memur J.B.'yi naklettiler, kaydını yaptılar ve kardeşinin yanındaki hücreye koydular.

"Bize ne olacak?" Şerif Yardımcısı Ralph hücre kapısını arkasından kapatırken J.B. sordu.

"Dava ilçede. Şerif Ryman ikinizi de ilçe hapishanesine götürecek ve oradan devam edeceksiniz. Hayatta bu yolu seçtiğiniz için üzgünüm. Söylemeliyim ki, bu beni çok şaşırttı," dedi Ralph.

Moses başını eğdi.

J.B. başka tarafa baktı.

Annelerinin dediği gibi... olan oldu.

* * *

Jack, ağabeyi Duke'un biraz daha kısa ve tıknaz bir versiyonuydu ama iş aileye bakmaya gelince birbirlerine benziyorlardı.

Hope onu aradıktan sonra Duke'u aramaya çalışmış ama telesekretere düşmüştü, bu yüzden ona istediği resimleri gönderdi, Duke'a bir mesaj bıraktı ve Hope'un iyi olduğundan ve hırsızların parmaklıklar ardında olduğundan emin olmak için Blessings'e doğru yola çıktı.

Hırsızların kimliklerini öğrenmek şok edici olmuştu. Jack, J.B. Gatlin ile aynı okula gitmişti. O ve kardeşi hiçbir zaman yasalara uyan insanlar olmamışlardı ama Jack, anneleri Beulah öldükten sonra zor günler geçirdiklerini duymuştu. Görünüşe göre kayıplarını telafi etmek için kolay yolu seçmişlerdi.

O geldiğinde acil servis çok yoğun, bu yüzden Jack Hope'u kontrol etmekten, ona sarılmaktan ve bu kadar dikkatli olduğu için onu övmekten başka bir şey yapamadı.

"İşten saat 16:00'da çıkıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Evet, vardiya saat üçte değişecek ama buradan ayrılabilmem için bir saat geçmesi gerekecek."

Umut dedi ki.

"Akşam yemeği için bir şeyler alıp eve götürsem nasıl olur? Garnitür yapmak için her türlü malzememiz var. Sadece bir çeşit et pişirmezsek çok fazla yaygara ve karmaşadan kurtulacağımızı düşündüm. Kulağa hoş gelen bir şey var mı?"

Umut güldü. "Her şey kulağa hoş geliyor. Önümüzdeki yedi ay boyunca dikkatli olmam ve yemek yememem gerekecek. Biliyorum... Büyükannemden biraz pirzola al ve Mercy'nin çikolatalı turtasından kaldıysa bana da bir parça getir."

"Olur," dedi Jack, sonra ona hızlı bir öpücük verdi ve gitti.

Hope onun gidişini izlerken içini çekti. "Gelmiş geçmiş en iyi koca," diye mırıldandı ve sonra işinin başına döndü.

* * *

Akşam olduğunda Hope Talbot kasabanın dilindeydi ve Blessings'teki dedikodularda her zaman olduğu gibi, hikâye Hope'un kanlı bot izlerini görüp ikiyle ikiyi bir araya getirmesinden Moses Gatlin'i kelepçeleyen kişinin kendisi olduğuna dönüşmüştü.

Duke sonunda Jack'in kendisine bir sesli mesaj bıraktığını fark ettiğinde, eve dönerken dinledi ve duydukları karşısında şok oldu, ama sığırlarını çalan adamların kimliğini öğrenince daha da şok oldu. Jack gibi, bunu yapanın kendi komşuları olduğunu düşünmek onu da rahatsız etmişti.

Sonunda eve ulaştığında, her zaman yaptığı gibi arka girişe park etti, sonra birkaç dakika oturdu ve yapmak üzere olduğu şeyin gerçeklerini düşündü.

Hayatında bu araziden, bu evden başka hiçbir yerde yaşamamıştı ve bir şeylerin değişecek olmasından dolayı üzüntü duyuyordu.

Ama bu değişimin daha iyiye doğru olduğunu bir an bile inkâr etmedi. Rhonda Bailey ile daha önce yaptığı bir telefon görüşmesinde, eski evlerini satışa çıkarmayı düşündüklerini ve ilk seçeneği kesinlikle ona vereceklerini doğrulamıştı. Mülke değer biçtiriyorlardı ve bunu yaptıktan sonra Duke'a ailenin mülk için ne istediğini bildireceklerdi.

İçeri girmek için izin istemişti ve kadın da ona anahtarı nereye sakladıklarını söylemişti. Jack onu aramaya çalışırken de oradaydı; odaları dolaşüyor, yapıyı, zemini ve çatıyı kontrol ediyordu.

Eski evin temelleri sağlamdı ve içindeki çoğu şey iyi ya da iyi durumdaydı, ancak hepsi eskimişti ve yeniden şekillendirilmeleri gerekiyordu. Her şey planladığı gibi giderse, Rhonda Bailey'e babası adına adil bir teklifte bulunacaktı ve onların da bunu memnuniyetle kabul edeceğini tahmin ediyordu. Babasının huzurevinde bakımı masraflıydı.

Sonunda Duke kamyondan indi ve içeri girdi. Jack eve döndüğünde akşam yemeği için dondurucudan ne tür bir et çıkaracağını düşünüyordu. Jack'in Granny's Country Kitchen'dan bir çuval getirdiğini görünce ve kokusunu alınca gülümsedi.

Duke, "Görüyorum ki bu akşam Büyükanne'nin aracılığıyla yemek pişirmişsin," dedi.

"Hope, Granny's'den pirzola ve Mercy'nin çikolatalı turtasından bir parça istedi," dedi Jack. "Ben de yle. Umarım hepimize yetecek kadar getirmişsindir," dedi Duke.

Jack güldü. "Yaptığımı biliyorsun, o yüzden endişelenmeyi bırak. Hope dört buçuk gibi burada olur. Pirzolararı ısıtıcı fırına, turtayı da buzdolabına koyacağım."

Jack yiyecekleri kaldırmaya başlarken Duke, "Aramanı daha önce alamadığım için üzgünüm," dedi. "Evet, neredeydin?" Jack sordu.

"Eski Bailey'nin yerinde. Araziyi zaten gezmiştim ve evi de gezmek istedim. Rhonda ailenin evi satışa çıkaracağını söyledi ve sanırım ben de bir teklif yapacağım. Ev harika ama biraz bakıma ihtiyacı olduğu kesin," dedi Duke.

Jack kaşlarını çattı. "Şefkatli bir bakımdan daha fazlasına ihtiyacı var. Bir revizyona ihtiyacı var. Yeni bir şey inşa etmek yerine eskisini yeniden yapmak istediğinize emin misiniz?"

Duke başını salladı. "Evet. Beni bilirsin. Eskiği moderninden çok daha fazla severim." "Sen de küçük bir kıızıldan hoşlanıyorsun, değil mi?" Jack sordu.

"Belki, ama onunla tartışmayacağım," dedi Duke.

Jack sırtıttı. "Lanet olsun. Bu günü göreceğimi hiç düşünmezdim ama sonunda bir kıza aşık olduğuna inanıyorum."

"O bir kız değil. O bir kadın... güzel bir kadın," dedi Duke.

Jack yine sırtıttı. "Düzeltiyorum."

* * *

Rand Lawrence bugün evden çalışıyordu, Cathy Terry hakkında araştırma yapıyordu. Müstakbel eşi Kellie Steele kurabiye yapıyordu. Kokusunu ofisinden alabiliyordu. Kellie onun yaşam tarzına ve gözetimde olduğu zamanlara alışkındı. Bu onun işinin bir parçasıydı. Ama Blaine Wagner için çalışıyor olmasından hoşlanmıyordu. Bunu söylememiştii ama Blaine onu her aradığında nasıl kapandığını anlayabiliyordu.

Mirage'da bir restoran olan The Still'de hostes olarak çalışıyordu ve hâlâ evli olan Wagner'in orada çalışan genç ve güzel kadınlara nasıl asıldığını anlatmıştı.

Kellie elinde bir tabak sıcak yulaflı kurabiye ile ofisine girdiğinde inledi.

"Tatlım, bunlar harika kokuyor. Bana karşı çok iyisin," dedi ve bir kurabiye alıp büyük bir ısırık alırken ona belinden sarıldı. "Ve çok lezzetliler. Teşekkür ederim."

Parmaklarını Rand'ın saçlarında gezdirirken gülümsedi, sonra da ensesine masaj yapmaya başladı.

"Oooh, bu kurabiyelerin tadı kadar iyi hissettiriyor," dedi Rand.

"Saatlerdir buradasın. Kaslarının gergin olduğunu düşündüm. Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bir müşteri için birkaç arama yapıyorum."

"Müşteri kim?" diye sordu.

İç çekti. "Blaine Wagner. Eski karısının yerini bulmaya çalışıyor."

Kellie kaşlarını çattı. "Ama Vegas'tan ayrıldığını söylemiştin. Nereye gittiği neden umurunda olsun ki? Onlar

boşandı."

Rand omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok," dedi ve kurabiyenin son yarısını da ağzına atıp işine geri döndü.

"İçecek bir şey ister misin?" Kellie sordu. "Belki kahvemi tazelerim?"

Omuzlarını son bir kez daha sıktı ve ardından boş fincanı aldı. "Hemen döneceğim."

Rand tekrar ekrana baktı, sonra gözlerini devirdi. Cathy Terry ismine sahip o kadar çok kadın vardı ki, onu bulmasının hiçbir yolu yoktu.

Yeni bir ehliyeti olduğunu biliyordu. Bunu Nevada Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden doğrulamıştı ama Lexus'unu Las Vegas'taki evinin otoparkında bırakmıştı. Yeni bir araba için ruhsat aldığına dair bir kayıt yoktu. Araba kiraladığına dair bir kayıt da yoktu ve kimsenin geçmişini kontrol etmeyen milyonlarca kiralık yer vardı. Her yerde olabilirdi, hatta sahte bir pasaport ve sahte bir isimle ülke dışında bile olabilirdi. Kadının sosyal güvenlik numarasına sahipti ve bu numara, isim değişikliği ne olursa olsun değişmeyecekti.

Boşanma anlaşmasından otuz milyon dolar kazanmış olması muhtemelen iş bulmaya çalışmamasında bir etkendi, bu da maaş çekleri verildiğinde yerini ortaya çıkarabilirdi. Bunu ona vermek zorundaydı. Cathy Terry nasıl ortadan kaybolacağını iyi biliyordu.

Bölüm 9

Cathy yıllardır ilk kez kendisiyle barışıktı. Blaine'in diğer kadınları hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak zorunda değildi. Sosyal çevrelerine Nevada'nın en zengin adamlarından biriyle evli olmanın harika bir şey olduğunu anlatmak zorunda değildi. Ve umarım, onun tehditlerinden korunmak için yeterince uzaklaşmıştı.

Araba kiralamak onun güçsüzlük algısını da değiştirdi. Kendine akşam yemeği hazırlarken bile yarın Savannah'ya bir alışveriş gezisi planlıyordu. Kıyafetlere ve ayakkabılara ihtiyacı vardı. Blessings'teki küçük butik özel günlerde giymek için harikaydı ama gardırobunu yenilemesi gerekiyordu ve bu da bir alışveriş merkezine gitmek anlamına geliyordu.

Ayrıca iyi bir temel yemek kitabına da ihtiyacı vardı. Yemek yapmayı biliyordu ama annesiyle birlikte oldukları zamanlardan kalma tariflerin içindeki malzemeleri hatırlamıyordu. Evlendikten sonra şef ve hizmetçiler onlar için her şeyi yapmıştı. Kendini o dünyada kaybetmiş ve Mary Cathleen Terry'nin kim olduğunu ve babasının ona öğrettiği her şeyi unutmuştu. Ama hepsi geri geliyordu. Egemenliğini geri alıyordu ve bu iyi hissettiriyordu. Yapmaya hazır olmadığı şey, kendini World Wide Web'e yeniden bağlamak ve ortadan kaybolmak için yaptığı her şeyi reddetmekti.

Bu yüzden, yemek kitabı olmadan, pekmezli kurabiye karışımıyla yetinmişti -yumurta ve süt ekleyip karıştırdığı karışımlardan biriyle. Ama pişen kurabiyelerin kokusu harikaydı ve eğer tatları da kokularının yarısı kadar güzelse, onu bir ziyafet bekliyordu.

Telefonu çaldığında kurabiye tepsisini fırından çıkarıyordu. Onları bir kenara bıraktı, fırını kapattı ve sonra cevap vermek için koştu.

"Merhaba!"

"Selam, tatlım. Gün bitmeden önce seninle görüşmek istedim."

"Duke! Zamanlaman harika ama yanlış yerdesin. Fırından pekmezli kurabiye aldım."

Duke onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu ve orada olmayı diledi. "Tam bir baş belasısın. Günün iyi geçti mi?"

"Evet, harikaydı! Bir araba kiraladım ve buraya geldiğimden beri ilk kez temel gıda maddelerinden daha fazlasını stokladım."

"Artık mobilsin. Bu harika! Haberleri duydunuz mu bilmiyorum ama Hope

Sığır hırsızlarımız. Bugün acil servise geldiler. İçlerinden birinin çizmesinin topuğunda olay yerinde buldukları kesiğin aynısının olduğunu fark etti ve Şef Pittman'ı aradı. İki adam da itiraf etti ve şu anda hapisteler."

"Aman Tanrım! Hayır! Duymamıştım. Kim olduklarını bilmek ve bir daha olmaması için onları hapse atmak iyi bir şey ama bu sığırlarınızı geri getirmez."

"Hayır, gittiler."

"Bunu yapan adamları tanıyor muydunuz?" diye sordu.

"Buralarda herkes herkesi tanır, bu yüzden evet, onları tanıyorduk, ama asıl mesele komşularımız olmalarıydı. Jack onlardan biriyle aynı okula bile gitmişti."

"Ne yazık," dedi Cathy. "Hope'a yönelik bir şiddet ya da tehlike olmadığını varsayıyorum?"

"Hiç tehlike yok. Lon'u aradıktan sonra, o artık ortalıkta yoktu." Aralarında kısa bir sessizlik oldu ve sonra Duke, "Yarın için ajandanda ne var?" diye sordu.

"Savannah'ya gidiyorum. Kıyafet ve ayakkabıya ihtiyacım var. Sahip olduğum tek şey sırtımda taşıdıklarım. Vaktim olursa arabalara da bakacağım. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir araba almaya karar verirsem, Savannah'ya götürmek için bir araca ihtiyacım olacak. Beni alması için Savannah'dan her zaman bir Uber çağırabilirim ama sen sormamı söyledin, o yüzden-"

"Seni gelip alması ve Savannah'ya götürmesi için kesinlikle birini tutmuyorsun. Seni memnuniyetle götüreceğim."

Cathy kendi kendine gülümsedi. "Tamam. Sadece kontrol ediyordum" dedi ve telefonu hoparlöre alıp kurabiyeleri fırın tepsisinden çıkarıp bir tabağa koymaya başladı.

"Yarından sonraki gün bankaya geliyorum. Eğer meşgul olmayacaksanız, öğlen sizi yemeğe çıkarmak isterim."

"Kabul ediyorum," dedi

Cathy. "Büyükannem iyi mi?"

"Büyükanneminki mükemmel," dedi Cathy. "Ben burada olacağım. İşini bitirdiğinde uğra. Önce aramanıza gerek yok."

"Görüşürüz o zaman. Bana da biraz kurabiye ayır," diye ekledi.

"Tamam," dedi Cathy, sonra bağlantı kesilince içini çekti. O derin, hırıltılı sesi bütün gün dinleyebilirdi, ama şimdilik telefon konuşmaları ve öğle yemeğiyle yetinecekti.

* * *

Cathy ertesi sabah saat dokuzdan hemen önce Savannah'ya gitmek üzere yola çıktı. Güzel bir sonbahar günüydü ve davet edildiği Şükran Günü yemeğine sadece dört gün kalmıştı. Dışarıda olmak için mükemmel bir zamandı ve Savannah'ya bir saatten biraz fazla bir sürede varmıştı.

Dün gece telefonunda küçük bir araştırma yapmış, alışveriş merkezlerinin ve araba bayilerinin yerlerini kontrol etmiş ve önce alışveriş yapmaya, en son da kendisine hitap eden modeller hakkında

bir fikir edinmek için bayilerde hızlı bir keşif yapmaya karar vermişti.

Abercorn Caddesi'ndeki Savannah Alışveriş Merkezi'ne vardığında zamanlaması mükemmeldi. Saat sabah 10'u biraz geçiyordu ve alışveriş merkezi yeni açılmıştı, dolayısıyla park sorunu yoktu. Girişlerden birine en yakın yeri seçti ve indi, Jeep'i kilitledi, sonra anahtarlarını taktığı küçük bel çantasına bıraktı -bu da satın alınacak şeyler listesine bir çanta almayı eklemek için iyi bir hatırlatıcıydı- ve içeri yöneldi.

Farklı mağazaların yerlerini kontrol etmek için girişin hemen içindeki alışveriş merkezi haritalarından birini buldu.

Vegas'ta oldukça alışverişçiydi ama yaşam tarzı bunu gerektiriyordu.

Bugün farklıydı. Cathy lüks mağazaları es geçip pantolon ve üst almak için Dillard's'a gitti. Bir markayı ve bedeni denedikten sonra, seçenekler arasından kıyafet seçmeye başladı. Bazılarını takım olarak, bazılarını da karışık ve uyumlu olarak satın aldı. Kolları zaten satın aldıklarıyla doluydu ve daha birkaç şık kıyafete ya da iç çamaşırına bakmaya bile başlamamıştı, bu yüzden arabasına doğru hızlı bir yolculuk yaptı ve park yerinin hızla dolduğunu fark etti.

Çantalarını arkaya bıraktı, arabayı kilitledi ve tekrar içeri girdi. Bu kez çorap ve iç çamaşırı bölümüne geçmeden önce kot pantolon, uzun kollu triko üstler ve birkaç eşofman altı kıyafeti giydi.

Bir kez daha kolları doluydu ve tam yükünü boşaltmak için dışarı çıkıyordu ki, yan koridordan bir kadın aceleyle geldi ve neredeyse onu yere seriyordu.

"Çok özür dilerim!" diye bağırdı kadın. "Nerede olduğuma bakmıyordum... Aman Tanrım, Cathy Wagner!" Cathy şaşkınlık içinde bakakaldı. Pamela St. James! Kocasını Blaine'le iş yapıyordu.

Vegas'taki partilerine gitmişti. Savannah'da ne işi vardı? Ve kader neden onların Cathy ortadan kaybolmak için bunca zahmete girmişken böyle bir buluşma mı olmalıydı? "Ben Cathy Wagner değilim," dedi.

Pamela onu kolundan yakaladı. "Evet, öylesin! Vegas'ta ortadan kayboldun. Hepimiz sana ne olduğunu merak ediyorduk."

"Kolumu bırak."

Pamela, Cathy'nin sesindeki sertlik ve saldırgan ton karşısında o kadar şaşırmıştı ki, onu serbest bırakmakla kalmadı, geri çekildi.

"Ben artık Cathy Wagner değilim. Ben Cathy Terry'yim ve ortadan kaybolmadım. Ayrıldım. Peki sana ne oldu? Meşhur Wagner partilerine davetlerinizin anahtarı artık ben olmadığım için arkadaşlığımızı unuttunuz."

Pamela'nın yüzü pembenin parlak bir tonuna döndü. Gerçekler acı veriyordu ve onu destekleyecek arkadaş çevresi olmadan, bu kadına meydan okumaya Vegas'ta olduğu kadar istekli değildi.

"Öyle bir şey değildi" diye

mırıldandı. "Evet, öyleydi" dedi

Cathy.

Pamela hemen konuyu değiştirdi. "Artık burada mı yaşıyorsun?"

"Size işimi anlatacağımı mı sanıyorsunuz? Ülkenin diğer ucuna hepinizden uzaklaşmak için

geldim."

Pamela, Cathy'nin bariz reddine rağmen ısrar etti.

"Büyükannem öldüğü için buradayım. Cenazesi yarın. Giymek için küçük bir şey alabileceğimi düşündüm-"

Cathy, "Ailenize başsağlığı diliyorum," dedi ve kapıdan çıktı. Paketlerini arabada bıraktı ve ayakkabı almak için başka bir girişten içeri girdi.

Pamela'nın onu izleyip izlemediğini bilmiyor ya da umursamıyordu ama paniğe kapılıp kaçmayacaktı. Artık kaçmayacaktı.

Pamela izliyordu ve Cathy alışveriş merkezine geri döndüğünde dışarı koşup Cathy'nin arabasına gitti, arabanın ve plakanın fotoğrafını çekti, sonra da alışverişe gitmek için ödünç aldığı annesinin Lincoln'üne yöneldi. İçeri girer girmez telefonundan Houseparty uygulamasını açtı ve arkadaşları ona katılmaya başlayınca mutlulukla haberi yaydı.

Çok geçmeden Cathy'nin eski arkadaş çevresi nereye gittiğini ve Pamela'nın deyişiyle, "ne kadar pejmürde giyindiğini" öğrenmişti. Hepsi de Cathy'nin boşanma davasında aldığı yüklü tazminattan haberdar oldukları için, giyiminin parasızlıkla bir ilgisi olmadığını biliyorlardı.

Pamela sinsî bir ses tonuyla, "Belki de köklerine geri dönmüştür," deyince bütün kızlar kahkahalarla güldü.

"Annesi bir kumarhanede çalışıyordu, hatırladın mı?" dedi içlerinden biri.

"O da öyle yaptı!" Pamela söyledi. "Blaine onunla orada tanıştı. Evliliklerinin uzun sürmemesine şaşmamalı. Kendinden aşağı biriyle evlendi."

Kızlardan biri, "Gerçekten çok güzel," dedi.

Pamela, "Vegas'taki güzel kızlar, şehrin üzerine inşa edildiği kum kadar bol," diye tersledi. "Her neyse, gizemi çözdüm. Artık nereye gittiğini biliyoruz."

"Acaba Blaine biliyor mu?" diye sordu başka bir

kadın. "Neden umursasın ki?" Pamela sordu.

Sonra kalabalığın içinden küçük bir ses, "Bilmiyorum ama şehirde olduğu süre boyunca onu izleyen biri olduğunu duydum. Bu beni korkuturdu. Gittiği için onu suçlamıyorum."

Bu, kavgaya eden bir çift erkek kedinin üzerine buzlu su atmak gibiydi. Ardından gelen sessizlik aşikârdı ve Pamela yalnız kalana kadar her biri teker teker kapanmaya başladı. Annesinden gelen mesajı gördü ve iç çekti. Aile işlerine dönme vakti gelmişti. Anneannesini ne kadar çabuk gömerlerse, Vegas'a o kadar çabuk dönebilirdi.

* * *

Pamela'nın arkadaşlarıyla Houseparty sohbetini başlatmasından Blaine'in öğle yemeğine giderken telefonunun çalmasına kadar tam iki saat geçti. Arayan golf arkadaşlarından biriydi ve telefonu açarken gülümsedi.

"Merhaba Donny, arka dokuzda kışını tekrar tekmelememe hazır mısın?"

Donny Burton güldü. "Hayır, sadece kötü bir gün geçiriyordum... ama sana küçük bir haberim var.

ilginç bulabilirim." "Neymiş

o?" Blaine sordu.

"Eski sevgilinin nereye gittiğini biliyorum."

Blaine'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve sonra gülümsedi. Bütün bunların peşini bırakmayı düşünüyordu ama bu bir işaretti.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Pamela St. James'in büyükannesi vefat etti ve o da cenaze töreni için Savannah'ya döndü. Yerel bir alışveriş merkezinde Cathy'ye rastlamış. Pamela tam olarak nerede yaşadığını bilmiyor ama bir sürü kıyafet alıyor ve kiralık bir araba kullanıyormuş. Sanırım eşim Pamela'nın kiralık arabanın ve etiketin fotoğraflarını bile çektiğini söyledi. Sanırım gerçekten dedektifçilik oynadığını düşünüyordu, değil mi?"

"Savannah, Georgia. İlginç," dedi Blaine. "Başka bir golf oyununa hazır olduğunda beni ara, dostum."

Danny, "Yapacağım," dedi ve bağlantıyı kesti.

Telefonu kapatır kapatmaz, Blaine Rand Lawrence'ı aradı.

Rand ikinci çalışta cevap verdi.

"Merhaba. Ben Rand. Ben Rand."

"Benim," dedi Blaine. "Cathy'yle ilgili büyük bir ipucum var. Pamela St. James onu Savannah, Georgia'da bir alışveriş merkezinde görmüş. Kredi kartı kullanıyor olmalı. Pamela'yla da bağlantı kur. Bana Cathy'nin kullandığı arabanın ve etiketin fotoğrafını çektiği söylendi. Kesin bir yer istiyorum. Onu bulmak için oraya gitmeniz gerekse bile, bunu yapın."

Blaine, Rand'in cevap vermesine fırsat vermeden telefonu

kulağına kapattı. "Kahretsin," diye mırıldandı Rand.

Telefon geldiğinde Kellie onlara öğle yemeği için sandviç hazırlıyordu ve Rand'in dinlerken yüzünde beliren ifadeyi görünce durup telefonu kapatmasını bekledi.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Arayan yine Wagner'di. Eski sevgilisinin nerede olduğuna dair büyük bir ipucu bulmuş ve onu bulmamı istiyor... hatta bunun için Georgia'ya gitmemi istiyor."

Kellie durdu, gözleri öfkeyle kısıldı.

"Bu kadar yeter. Bu zavallı kadının peşine düşmen için sana ne kadar para ödediği umurumda değil. Kadın artık onun işi değil ve yaptığı şey onu takip etmek. Buna karşı yasalar var ve onun pis işlerini yaparken hapse gireceksin. Ona hayır diyecek kadar onurlu ve namuslu olduğunu düşünmek isterdim, ama sana biraz teşvik vermek üzereyim. Eğer Wagner için bu davaya devam edersen, senin nasıl bir adam olduğunu yeniden düşünme ihtiyacı hissedeceğim. Benim için doğru adam olmayabilirsin. Bilgi almak için gözcülük yapmak başka bir şey ama bu sağduyunun çok ötesinde Rand."

Sonra sandviçini önüne koydu ve odadan çıktı.

Rand'ın nutku tutulmuştu. Bunun olacağını hiç tahmin etmemişti ve ilk başta üzüldü. Ama düşündükçe kadının haklı olduğunu daha iyi anladı. Ayağa kalktı ve onu yatak odasına kadar takip etti.

"Onun hakkında biriktirdiğim dosyayı ofisine götürüyorum ve istifa ettiğimi söylüyorum. Hiçbir para seni kaybetmeye değmez ve sen haklısın. Cathy Terry yalnız bırakılmayı hak ediyor."

Kellie, "Tanrı'ya şükür," dedi ve ona sarıldı. Rand, Blaine'e bir mesaj gönderdi.

Sizinle yüz yüze konuşmam gerek. Bir zaman ve yer söyle.

Sonra Rand ve Kellie oturdular ve Wagner ya da eski sevgilisi hakkında tek kelime etmeden birlikte yemek yediler.

Blaine öğle yemeği sırasında mesajı aldı ve kaşlarını çatı. Mesajın tonunu beğenmedi ve görmezden geldi.

Sonrası için saklıyorum.

Ancak öğleden sonra ofise dönmek üzereyken cevap verdi.

Ofise dönerken. Bir sonraki randevumdan önce bir saatim var. Zaman senin.

Kellie bir arkadaşıyla dışarıdaydı, Rand ise Wagner'den nihayet yanıt geldiğinde ofisinde çalışıyordu. Dosya hazırды, bu yüzden apartmandan çıkarken arabasının anahtarlarını aldı ve Wagner'in ofisine gitmek için arka sokakları kullandı.

Arabayı park edip aceleyle binaya girdi, sonra da asansöre bindi; Wagner'den ve onun sürekli intikam taleplerinden kurtulduğu için gerçekten memnun olduğunu düşünüyordu.

"Bay Wagner beni bekliyor," dedi içeri girerken.

Masanın arkasındaki kadın patronunu aradı. "Bay Lawrence geldi."

"İçeri gönderin," dedi Blaine ve Rand'e ayağa kalkıp onu karşılama nezaketini göstermek yerine masanın arkasında oturmaya devam etti.

Rand içeri girdi, kısaca başını salladı ve sonra davet edilmeden oturdu ve dosyayı masaya doğru kaydırды.

"Eski eşinizle ilgili biriktirdiğim her şey bu kadar. Bunun üzerinde çalışmaya devam etmeyi saygıyla reddediyorum."

Blaine'in ağzı açıldı ama o kadar şaşırmıştı ki tepki vermesi birkaç dakikasını aldı. Tepki verdiğinde de öfkeliydi.

"Sen neden bahsediyorsun? Beni bırakamazsın! Neler olduğunu bilmek istiyorum." Rand iç çekti. Bunun kolay olmasını beklemiyordu ve haklıydı da.

"Artık bunu yaparken rahat değilim. Benim için takip etmeye çok yakın." Blaine şimdi ayağa kalkmış ve masasına doğru eğilmişti, yüzü öfkeyle buruşmuştu.

"Kimse beni bırakamaz. Ne zaman gidebileceğini ben söylerim."

Rand ürperdi. Birdenbire Wagner'in ne kadar dengesiz olduğunu ve Cathy Terry'nin hayatını geri almak için ortadan kaybolma ihtiyacı duyacak kadar çaresiz olduğunu fark etti.

"Bunu daha fazla yapamam. Üzgünüm," dedi Rand.

Blaine ters ters baktı. "Seni mahvedebilirim, biliyorsun. Burada bir daha asla iş bulamayacağından emin olabilirim.

yaşıyorsun."

Rand ayağa kalktı, arkasına baktı. "Bu dünyada itibarı olan tek kişi sen değilsin. Özel dedektiflerin kendi kardeşlikleri vardır. Birbirimizin davalarını ihlal etmeyiz ve ihtiyaç duyulduğunda birbirimizin arkasını kollarız. Hem de çok. Beni tehdit edersen, hepsini tehdit etmiş olursun. Bunu yaparsan Nevada'da senin için çalışacak başka bir özel dedektif bulamazsın. Eski sevgilinle bir kez olsun hesaplaşıp hayatına devam etmenin zamanı gelmiş olabilir. Ve beni bir daha arama. Asla. Güvenemeyeceğim insanlar için çalışmam."

Sonra döndü ve arkasına bakmadan ofisten çıktı.

Blaine öfkeliydi ama uyarı gerçektir ve bunu biliyordu. Bilgi almak için güvendiği adamları düşman edinemezdi, bu yüzden başka bir özel dedektifi aradı ve sadece kadının bulunabileceği belirli bir yer isteyerek davayı ona verdi.

* * *

Cathy ihtiyacı olan ayakkabıları aldıktan sonra araba alışverişi yapacak havasında değildi ve Blessings'ten ayrıldığı andakinden çok daha az mutlu bir halde eve doğru yola koyuldu. Pamela'yı görmek içinde yaşadığı balonu patlatmıştı. Bu tesadüfi buluşmanın sonuçlarının ne olabileceğini bilmiyordu ama o dünyayı biliyordu. Birisi Blaine'e söyleyecekti. Ve tüm bunlar bir hiç uğruna olacaktı. Şimdi onun bu işin peşini bırakmasını ummak zorundaydı.

Blessings'e geri döndüğünde, Curl Up and Dye'a uğrayıp yarın için saçlarına kat attırmak ve kestirmek üzere randevu almayı düşündü. Yeni kıyafetleri vardı ve Şükran Günü yaklaşırken, Blessings'teki ilk akşam yemeği partisi için en iyi şekilde görünmek istiyordu ama sonra fikrini değiştirdi ve eve gitti.

Bölüm 10

Duke bütün sabah ofisteydi ve faturaları ödeyip çiftlik hesabına göndermeyi yeni bitirmişti. Boş kahve fincanını mutfığa götürmek için ayağa kalktı ve bunu yaparken birden aklına yerleştirdiği iz kameraları geldi. Hırsızlar yakalandığına göre, onları da indirebilirdi.

Eski çiftlik kamyonetlerini almak için ahıra gitti ve Jack'in babalarının eski Ford traktörünün motoru üzerinde çalıştığı dükkâna uğradı.

"Hey Jack, Gatlinler hapiste olduğu için iz kameralarını getireceğim. Uzun sürmez." Jack başını kaldırmadan onayladı.

* * *

Duke yılın bu zamanını severdi. Ağaçlardaki yapraklar, çocukken altında uyudukları eski kırkyama yorganlar kadar çeşitli ve renkliydi. Ve bugün gökyüzü berrak, bulutsuz bir maviydi; Cathy'nin gözleriyle aynı renkteydi.

İnekler onun otlaktan geçtiğini gördüler ve yavaşladığını görmeyi umarak yukarı baktılar, bu da beslenecekleri anlamına geliyordu. Ama o sürmeye devam edince, bazıları küçük bir gölge ağacının altına, diğerleri ise büyük, yuvarlak balyaların bulunduğu yemliklere doğru ilerledi.

Duke kameraları birkaç yüz metre yarıçapında ve hırsızların daha önce geldiği yöne bakacak şekilde yerleştirmişti.

İlk kamerayı almak için ağaçların arasına doğru birkaç metre yürüdü ve kamerayı indirdi. Meraktan durdu ve görüntülerin bir kısmını izlemek için geri sardı ve ormanda paytak paytak yürüyen bir yaban rakununun arka tarafını yakaladığı görüntüye sııttı. Hiçbir şey bulamadığı dakikaları ileri sardı, ardından yerde yiyecek arayan iki siyah sincabın görüntüsünü izledi.

Görülecek daha çok şey vardı ama isterse evde de izleyebilirdi, bu yüzden kamerayı topladı ve ağaçların arasından bir sonraki yere doğru yürümeye başladı, kamerayı aldı ve sonuncusuna geçmeden önce sırt çantasına koydu.

Duke kaseti yerleştirdiği ağaca yaklaşırken bölgede çok sayıda pençe izi olduğunu fark etti. Bunlar ya köpeklere ya da çakallara aitti ve eğer bölgede koşan bir köpek sürüsü varsa, görmek için kaseti tekrar oynatmak istedi.

Çakalı görmeden önce dünkü görüntülere kadar gelmişti ve sonra çakal yüzünü

Kamera. Duke nefesini tutmuş, çakalın kameraya doğru sendeleyerek, başı aşağıda, hafifçe bir o yana bir bu yana sallanarak ve ağzından köpükler saçarak ilerleyişini izliyordu. O anda inledi ve kamerayı durdurdu.

Durduğu yere bakarken ensesindeki tüyler diken diken oldu. Hayatında belki sadece iki kez kuduz bir hayvan görmüştü ama iz kamerasında yakaladığı çakal tüm belirtileri gösteriyordu.

Hastalığı diğer hayvanlara yaymadan önce onu bulup öldürmeleri gerekiyordu. Böyle bir şey kolayca bir salgına dönüşebilirdi. Eve gidip ilçe vahşi yaşam departmanını araması ve ardından komşularına haber vermesi gerekiyordu.

Duke olabildiğince hızlı bir şekilde eve gitti, sonra da elinde kameralarla koşarak eve girdi. Onları mutfak masasının üzerine bıraktı ve ofise doğru yola koyuldu. Eskiden ilçe vahşi yaşam departmanında çalışan bir arkadaşı vardı ve ne yapacağını ve kimi arayacağını biliyordu.

Ceketini çıkarma zahmetine katlanmadan oturdu, eski bir kartvizitte numarayı buldu ve aradı, sonra birinin cevap vermesini bekledi. Bu Will için bulduğu son numaraydı ve hâlâ iyi olduğunu umuyordu.

Ve sonra çağrı cevaplandı. "Vahşi Yaşam Hayvan Kontrol, ben Carol."

"Evet, hanımefendi. Will Polson adında bir korucuyu bulmaya çalışıyorum. Hâlâ orada mı çalışıyor?" "Evet, kim arıyor lütfen?"

"Ona Dük Talbot olduğunu söyle."

Duke beklemeye alındı, bu da ona cep telefonunu hoparlöre alması için zaman kazandırdı. Sonra tanıdık bir ses duydu ve gülümsedi.

"Merhaba Dük Talbot! Nasılsınız bakalım? Hâlâ aile çiftliğinde misin?"

"Merhaba Will. Burada iyi gidiyoruz ve evet, ben hala buradayım. Dinle, burada bir sorunumuz var. Çiftlikte sığır hırsızlarıyla başımız dertteydi, ben de geri gelirlerse onları yakalarım umuduyla bölgeye birkaç iz kamerası yerleştirdim. Ama kısa süre önce kendilerini tutuklattılar. Bugün kameraları indirmeye gittim ve sonuncusunda ne olduğunu gördüğümde büyük bir şok yaşadım. Çok açık bir şekilde kuduz bir çakaldı ve olması gereken son şey bu hastalığın yayılmasına izin vermektir. Buralarda çok sayıda çiftlik var, tepelerde ve derelerde dolaşan çocukları ve evcil hayvanları olan insanlar var, hastalığa yakalanabilecek diğer vahşi yaşamdan bahsetmiyorum bile."

"Dostum, bu hiç iyi değil. Aylardır bir kuduz vakasıyla uğraşmak zorunda kalmamıştık," dedi Will. "Filme aldığınız tarih ve saat neydi?"

"Dün günün bu saatlerinde," dedi Duke.

"Şu anda nerede olduğu belli değil ama bir ekip toplayıp size doğru yola çıkacağım. Sorun hakkında olabildiğince çok komşuya haber verebilirsiniz. Biz onu bulana kadar köpeklerini uzak tutmalarını söyle. Hâlâ aile çiftliğinde olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet. Bir adrese ihtiyacınız var mı?"

"Hayır. Oraya nasıl gidileceğini hâlâ hatırlıyorum. Bölgeye kadar arabayla gidebilir miyiz?" diye sordu. "Evet. Bir noktaya kadar, sonra ağaçlar çok sık olacak. Oradan sonra her şey yürüyerek olacak."

Duke koridordan mutfığa girerken Jack arka kapıdan girdi, üstü başı yağlıydı ve nefesinin altında mırıldanıyordu.

"Sorun nedir?" Duke sordu.

"Ah, şu lanet olası eski motor. Bir parçaya ihtiyacım var ama bulmak o kadar kolay olmayabilir. Bir şey eskidikçe onu tamir etmenin yollarını bulmak da zorlaşıyor." Sonra iz kamlarını gördü. "Peki, ilginç bir şey bulabildin mi?" diye sordu.

"Şuna bir bakın," dedi Duke ve görüntüleri kardeşine izletti. Çakal aniden ekranda belirdiğinde Jack yerinden sıçradı.

"Hassiktir! Benimle dalga mı geçiyorsun? Bu şey kuduz mu?" "Bana öyle görünüyor," dedi Duke.

"Ne yapacağız?" Jack bütün çiftlik hayvanlarını düşünerek sordu.

"Vahşi Yaşam Hayvan Kontrol'ü aradım bile. Will Polson'ı hatırlıyor musun? Eski üniversite arkadaşım?" Jack başıyla onayladı.

"Hâlâ orada bir korucu ve bir ekip toplayıp bu tarafa doğru gidecek." "Ya onu bulamazsanız?" Jack sordu.

Duke omuz silkti. "Bunu ilerledikçe anlayacağız. Şu anda komşuları aramaya başlamak gerekiyor." Buzdolabından bir şişe kola aldı, sonra telefon etmeye başlamak için oturma odasına gitti, ama bu ava fazla bulaşmadan Cathy'yi kontrol etmek istiyordu.

Numarasını aradı, sonra zilleri saydı. Kadın cevap verdiğiğinde sesli mesaj bırakmak zorunda kalacağını tahmin ediyordu ve sesi nefes nefese geliyordu.

"Alo?"

"Hey, tatlım, seni rahatsız mı ettim?"

Güldü. "Hayır. Sadece telefonumu bulamadım."

"Savannah'dan döndün mü?"

"Evet."

"Nasıl gitti?" diye sordu ve sonra onun iç çektiğini duydu.

"Alışveriş harika geçti. Sadece Vegas'ta birlikte takıldığım 'arkadaşlarımdan' biri olan bir kadınla karşılaşma talihsizliğini yaşadım. Onu gördüğümde inanamadım, sanırım genel konumum artık bir sır değil."

Duke kaşlarını çatı. "Endişeli misin?"

"Hayır. Belki... en azından biraz ve böyle olduğu için kızgınım," dedi. "Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Çiftlikte neler oluyor?"

"Ben de bu yüzden aradım. Hırsızlık olayı nedeniyle iz kameraları kurmuştum ama adamlar tutuklanınca onları indirmeye gittim ve kameralardan birinde kuduz bir çakal gördüm."

Cathy'nin nefesi kesildi. "Olamaz! Ne yapacaksın?"

"İlçe vahşi yaşam departmanını aradım, izini sürüp uyutabilir miyiz diye bakmaya geliyorlar. Umarım kuduz tüm bölgeye yayılmadan önce onu yakalayabiliriz. Komşuları aramaya başlamalıyım ama önce seni kontrol etmek istedim. Bu işe daha ne kadar bulaşacağımızı bilemeyiz."

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı? İyi bir nişancıyım ve daha iyi bir iz sürücüyüm."

Duke afallamıştı. Tehlikeli bir hayvanın avına katılmayı hiç endişe duymadan teklif etmişti. "Bu muhtemelen hayatımda aldığım en harika tekliflerden biri, ama hiçbir şekilde senin dışarıda ve herhangi bir şekilde tehlikede."

"On yaşındayken babamla birlikte kuduz bir kurdun izini sürmüştük. Kampımıza geldi ve annemin süt keçilerinden birini öldürdü. Korkmamıştım. Kızmıştım çünkü keçimiz ölmüştü."

"Aynı şekilde, seni kuduz bir çakalı kovalaman için ormana götürmeyeceğim. Yarın öğle yemeğinde görüşürüz."

Onu tekrar görme düşüncesi onu mutlu ediyordu. "Saat kaçta?"

Duke güldü. "Evine gelip seni on bir buçuk gibi alsam nasıl olur?" "Bu harika olur. O zaman görüşürüz," dedi ve bağlantıyı kesti.

Bu arada Duke telefon etmeye ve komşularından komşularını arayarak neler olduğunu anlatmalarını istemeye başladı. Evde bulunan erkekler hemen ava katılmak için gönüllü oldular ve sonraki on beş ila otuz dakika içinde çiftliğe gelmeye başladılar.

Yaban Hayatı Hayvan Kontrol ekibi geldiğinde, Duke ve Jack de dahil olmak üzere ava katılmak için bekleyen on adam vardı ve hepsi de şu ya da bu tür av tüfekleriyle silahlanmıştı.

Korucular ve iz sürücüler dışarı çıktı ve Duke tanıştırma konuşmasını yaptı.

"Peki, hâlâ iz kamerasında yakaladığım yerden başlamak istiyor musun?"

Duke sordu. Will, "Evet," dedi.

"Oraya ulaşmak için iki kapıyı açıp kapatmamız gerekiyor, o yüzden yükleyin ve Jack ile beni takip edin. Kapıları biz açacağız. Arkadaki araçta kim varsa kapıları o kapatacak, tamam mı?"

Komşularından biri elini kaldırdı.

"Biz yaparız, Duke. Önden buyur."

Will ekibini tekrar minibüse yükledi ve Duke'u takip ederek müstemilatı, ahır ve ağılları geçip ilk otlığa açılan kapıya geldi.

Jack kapıyı açmak için dışarı fırladı, sonra kardeşiyle birlikte kamyonu geri döndü. "Konvoy gibi bir şeyimiz var," dedi.

Kardeşi dikiz aynasına bakıp başını salladı ve sürmeye devam etti. Jack bir sonraki kapıya ulaştı ve sonra iz kameralarının monte edildiği ağaçlara doğru ilerlediler.

Duke arabayı durmadan önce gidebildiği kadar yakına sürdü, sonra Jack'le birlikte arabadan indiler.

Koltuğun arkasından av tüfeğini aldı, dolu olduğundan emin olmak için kontrol etti ve ardından tüm iz sürücülerin gelmesini beklerken cebine daha fazla mermi koydu.

Hepsi araçlarından iner inmez, Will üç iz sürücüyü ve av köpeklerini

Duke'ün beklediği yere.

"İz kamerasının nerede olduğunu bize gösterirseniz, oradan bir iz bulup bulamayacağımıza bakarız." "Köpekleriniz bunu yaparken iyi olacak mı?" Duke sordu.

İz sürücülerden biri başını salladı. "Evet, efendim. Hepsi kuduz aşısı oldu."

"Tamam o zaman, beni takip edin," dedi Duke ve ağaçların arasından ilerlemeye başladı. Son noktaya ulaşmak yaklaşık on dakika sürdü ve sonra bölgeyi rahatsız etmemek için biraz geride durup işaret etti. "Şu sıska çamın üzerindeydi. Şu küçük açıklıkta zeminin nerede bozulduğunu görüyor musun?"

Will, "Evet, evet, anlıyorum," dedi. "Tamam, millet. Burada biraz durun ve köpeklerin herhangi bir koku alıp alamayacağını görelim. Eğer bulurlarsa, bir sıra halinde dağılın ve ilerleyin. Dolu bir silahla başka birinin arkasından yürüyen kimse olmadığından emin olmak istiyorum."

"Anladım," dedi Jack. "Sen bize farklı bir şey yapmamızı söyleyene kadar buradayız." Will başını salladı ve adamlarına el salladı.

"Çalıştırın onları çocuklar."

İz sürücüler köpekleri bölgeye yönlendirerek görünür çakal izlerinin etrafındaki kokuları almalarını sağladı ve ardından onları avlanmaya gönderdi.

Köpekler viyakladı ve sonra ağaçların arasından sessizce hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. İlki bir havlama sesi çıkarana kadar bir iz bulduklarını anlamadılar.

"İşte bu," dedi Will. "Hadi yapalım şu işi."

Duke sıranın en ucundaydı ve adamlarıyla birlikte yaklaşık yirmi metre arayla ilerliyordu. Jack onun sağında ve Duke'un görüş alanındaydı. Köpeklerin ara sıra çıkardıkları havlamaları duyabiliyorlardı, bu da hâlâ bir izi takip ettiklerini gösteriyordu.

Adamlar Blessings'e üç milden daha az bir mesafede olduklarını ve köpeklerin şehir parkının içinden ve kasabadaki karavan parkının arkasından geçen dereye paralel olarak ilerlediklerini fark edene kadar ilk saat gelip geçti.

Duke'ün ilk aklına gelen, tehlikede olabilecek ve bunu bilmeyen onca insan oldu. Ama Will arama ekiplerinin diğer ucundaydı, bu yüzden Duke onu aradı.

Will telefonunu titreşime aldı ve arayanın kimliğini görünce hemen cevap verdi. "N'aber Duke? Bir şey mi gördün?" diye sordu.

"Hayır, öyle değil," dedi Duke. "Ama en iyi tahminim kasabaya üç milden daha az bir mesafede olduğumuz ve takip ettiğimiz bu derenin kasabanın eteklerindeki karavan parkından ve şehir parkından da geçtiği yönünde. Çakalın bir yere sürünüp öldüğünü düşünmek istiyorum ama köpekleriniz iz sürmeye devam ediyor, bu da bana her neredeyse ileride bir yerde olduğunu söylüyor. Bence polise haber verilmeli, Will. Kayınbiraderim polis şefi. Sana polisin numarasını mesaj atacağım."

"Hay aksi. Bu kadar yakın olduğumuzu fark etmemiştim," dedi Will. "Evet, numarayı gönder. Onu arayacağım "

* * *

Şef Pittman devriye gezerken telsizinden bir ses geldi ve ardından Avery'nin

Polis merkezindeki varlığı. Neler olduğunu merak ederek telsizle haber verdi ve o tarafa yöneldi, sonra binanın arkasına park etti ve arka taraftan girip koridoru geçerek resepsiyona geldi. Avery dışında içlerinin boş olması kafa karıştırıcıydı.

"Neler oluyor? Ses tonunuzdan başımın belaya gireceğini düşünmüştüm."

"Az önce vahşi yaşam departmanından bir korucu aradı. Adı Will Polson ve kuduz bir çakalın izini süren bir arama ekibi var. Kasabaya üç milden daha az bir mesafede olduklarını ve köpeklerin hala iz sürdüğünü söyledi."

"Olamaz," diye mırıldandı Lon. Bunun sonuçları çok büyük olacaktı. "Çakalı nasıl öğrendiklerini merak ediyorum."

"Hikayenin geri kalanı bu," dedi Avery. "Duke hırsızlık olayından sonra iz kameralarını kurmuştu ve bugün erken saatlerde onları kaldırdığında, kuduz bir çakalın görüntülerine sahipti, bu yüzden onu aradı. İşin kötü tarafı, görüntülerdeki zaman çizelgesi düne aitti, bu yüzden hayvanın şu anda nerede olduğunu söylemenin bir yolu yoktu. Bu yüzden köpekleri ve iz sürücüleri getirdiler ve bir saatten fazla bir süredir iz sürüyorlar. Hala Blessings'in içinden geçen dereye paralel bir rotada iz sürüyorlar. Çakalın yirmi dört saattir onları takip ettiği düşünülürse, hayvanın kasabada bir yerde hasta ve ölmek üzere olabileceğinden ya da hala hareket halinde olabileceğinden endişe ediyorlar."

"Bu iyi bir haber değil," dedi Lon. Şapkasını çıkardı ve parmaklarıyla saçlarını taradı. "Devriye gezen iki memuru çağırın, sonra da görevde olmayan herkesi arayıp merkeze gelmelerini söyleyin. Bununla nasıl başa çıkacağımıza karar vermeliyiz."

"Evet efendim," dedi Avery ve Lon ofisine dönerken telefona uzandı.

* * *

Cathy biraz evden dışarı çıkmak istiyordu. Arabayla gezintiye çıkmak istemiyordu, çünkü bunu zaten yapmıştı, ama arka bahçede hiç kullanmadığı küçük, güzel bir çardak vardı ve ona bir göz atmayı düşündü.

Bu yüzden dışarı çıkmadan önce hafif bir ceket giydi ve çardağın çatısının altına girdiğinde, görünüşünden yıllardır burada olduğunu anlayabildi.

Zemini kuru yapraklarla ve sağlıklı bir toz tabakasıyla doluydu. İçindeki oturma yerleri kaba görünüyordu. Eski haline dönmesi için bir toz bezinden daha fazlasına ihtiyacı vardı, ancak içine yerleştirilmiş bankların iç çemberinde yapılacak bazı onarımlarla oturmak için harika bir yer olabilirdi. Sonuç olarak, sağlam görünüyordu, sadece temizliğe ve biraz boyaya ihtiyacı vardı.

Artık düşünmesi gereken bir projesi vardı, Cathy başlamak istedi ve çöp torbasıyla süpürge almak için eve geri döndü. Elleri dolu olarak evden çıkıyordu ki birinin çığlık attığını duydu.

Durdu, dinliyordu.

Sonra sesi tekrar duydu -bu sefer birden fazla kişinin çığlık sesini- ve dondu kaldı. Bu oynayan çocukların sesi değildi ve iki kişi arasındaki bir öfke çığlığı da değildi. Bu

dehşet içindeydiler ve yardım için çığlık atıyorlardı.

İlk içgüdüğü yardımlarına koşmaktı ama neyle karşılaşacağını bilmediği için eve geri dönüp tabancasını aldı, dolu olduğundan emin olduktan sonra ceketinin iç cebine koydu ve evden dışarı çıktı.

Çıgıllıklar evinin arkasından geliyordu ve bahçesinin etrafında çit olmadığı için doğrudan bir sokağa daldı ve koşturaya devam etti. Artık daha fazla insanın çığlıklarını ve bağırışlarını duyabiliyordu ve hepsinin sesi kadın ve çocuklara benziyordu.

O ara sokaktan çıkıp caddenin karşısına geçerek bir sonraki ara sokağa, sonra bir sonrakine, sonra bir sonrakine, parkın karşısına çıkana kadar neler olabileceğini hayal etmeye çalışırken zihni hızla çalışıyordu.

Bu yüzden bu kadar çok ses duyuyordu. Parkta bir şeyler oluyordu. Kötü bir şeyler. Artık siren seslerini duyabildiğini sanıyordu ama çok uzaktaydılar.

Cathy hızla caddeyi geçip parka girdi ve birkaç saniye içinde yarım düzine kadının kendisine doğru koştuğunu gördü. Bazılarının kucağında çocuklar vardı, bazıları da koşarken çocuklarının ellerini tutuyordu. Hâlâ neyden kaçtıklarını göremiyordu ama yüzlerindeki dehşet, her neyse kötü bir şey olduğunu anlamasına yetiyordu.

Onlara doğru koşturaya başladığında, kadınlardan biri önce anlamadığı bir şeyler haykırarak onu uzaklaştırmaya başladı. Ama Cathy yeterince yaklaştığında kadının ne dediğini anladı.

"Deli köpek! Kuduz köpek! Kaçın!"

Cathy'nin nabızı attı. Duke ve korucuların aradığı çakal bu olabilir miydi? Kadınlar ve çocuklar yanından koşarak geçerken durakladı, sonra hiçbir şey göremeyince koşturaya devam etti.

Otuz metreden daha az bir mesafede bir çakal belirdi, sendeliyor ve titriyordu, ağzından köpükler damlıyordu. Cathy bir an déjà vu yaşadı, sonra silahını çekip ateş etti.

Çakal düştü.

Cathy yere düştüğünden emin olmak için birkaç adım daha yaklaştı, silah hâlâ elindeydi. Ama endişelenmesine gerek yoktu. Vegas'taki atış poligonlarında geçirdiği zaman nişancılık yeteneğini geliştirmişti. Kafasına bir kurşun sıkılmıştı.

Evden telefonu olmadan çıkmıştı, bu yüzden yardım çağırmasının bir yolu yoktu, ama anlaşıldığı üzere bunun bir önemi yoktu. Siren sesleri artık daha yüksekti.

Ölü hayvanın yanından uzaklaştı ve ilk polis arabaları olay yerine geldiğinde silahını tekrar emniyete aldı.

İki polis memuru arabalarından inip silahlarını çekerek parka doğru koşturaya başladılar. Ve sonra ölü yatan hayvanı ve elinde silahla yakınlarda duran kasabanın yeni kızıl saçlısını gördüler.

Ona ilk ulaşan Şerif Yardımcısı Ralph oldu. "Hanımefendi, iyi misiniz?" diye sordu.

Cathy başını salladı. "Dışarıdaydım. Çıgıllıklar duydum. Bir sürü çığlık." Sonra silahı ona uzattı.

"Ruhsatım var. Evimde."

"Teşekkür ederim," dedi kadın ruhsatı uzatırken. "İzni merkeze getirin, biz de size geri verelim."

"Evet, anlıyorum."

O sırada üç polis arabası daha geldi ve amir de onlardan birindeydi. Kadınlar ve çocuklar onu kaldırımında karşıladı, hepsi birden konuşuyor ve işaret ediyorlardı. Parka doğru baktı ve onları kurtaran kadın hakkında konuştukları kişinin Cathy olduğunu fark etti.

Mercy ve Hope'un konuşmalarından Duke'ün ondan hoşlandığını ve Duke'ün de arama ekibinde olduğunu biliyordu. Korucu Polson'a hayvanın öldürüldüğünü ve bunu yapanın Cathy olduğunu Duke'e bildirmesi gerekiyordu.

Ama görev çağırdı, bu yüzden önce Polson'a haber verdi.

* * *

Telefonu titrediğinde Will, içinden geçtikleri çalılıklara odaklanmıştı. "Ben Will Polson."

"Ben Şef Pittman. Çakalınız öldü. Leşi şehir parkımızda. Şu anda ne kadar uzaktasınız?"

"Oh, iyi haber!" Will dedi ki. "Bir dakika bekleyin. Aramayı iptal edeyim."

Will telsizini çekti. "Geri çekilin. Arama sona erdi. Hedefimiz vuruldu. Köpekleri çağırın ve benimle birlikte burada keşif yapın."

Haber yayıldı ve bir tezahürat yükseldi. Duke haberi duydu ve rahatlayarak iç çekti. O yorgundu ve Jack de bitkin görünüyordu. Eve varmak için kat etmeleri gereken uzun yolu düşündü ve sonra Korucu Polson'ın beklediği hattın diğer ucuna doğru yöneldi.

Polson telefona geri döndü. "Teşekkürler. Sadece köpekleri ve iz sürücülerini aramam gerekiyordu. Dediğiniz gibi... parkta yerini tespit ettiniz."

"Biz yapmadık. Yerel bir kadın çılgınlıkları duydu, tabancasını aldı ve neler olduğuna bakmaya gitti. Çakal bir çocuğun doğum günü partisini böldü. Çocuklar ondan kaçarken kadın olay yerine geldi ve çakalı öldürdü."

Will, "Karkası kurtarmamız ve uygun şekilde imha etmemiz gerekecek," dedi.

"Evet, efendim. Şu anda onu koruyan birkaç adamım var. Kasabadan çok uzakta değilseniz, yürümeye devam edin. Karavan parkında bir yere gelmelisiniz. Girişe gidin, sizi araçlarınıza geri götürmek için bekleyen araçlarımız olacak."

"Teşekkür ederim, Şef. Çok memnun olurum," dedi Will. "Yakında görüşürüz."

Bağlantıyı kestikten sonra ölü bir ağacın üzerine oturdu ve rahat bir nefes alarak diğerlerinin de ona katılmasını bekledi.

* * *

Duke ve Jack giderken konuşuyorlardı.

Jack, "Bunun bittiğine sevindim ve bence Blessings'e girip Hope'la eve gitmek, eve dönmekten daha yakın," dedi.

"Anlaştık. Onu ara ve biz olmadan kasabadan ayrılmamasını söyle," dedi Duke.

Duke'ün telefonu çalmaya başladığında Jack Hope'u arıyordu. Arayanın kimliğini gördü ve cevap verirken gülümsedi.

"Hey, Lon."

"Hey. Arama ekibinde olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu nasıl olsa öğreneceksin, ama küçük kızıl saçlının çakalı öldüren kişi olduğunu bilmek isteyebileceğini düşündüm."

Duke neredeyse tökezliyordu. "Ne? Sen neden bahsediyorsun? O iyi mi?"

"O iyi. Olay yerine nasıl bu kadar hızlı geldiğini bilmiyorum ama parkta bir doğum günü partisi vardı. Bazı anneler ve bir grup küçük kız okullar kapandıktan sonra orada toplanmışlar ve tam mumları üfleyip pastayı kesecekleri sırada çakal dere kenarındaki çalılıklardan çıkmış. Onun kuduz olduğunu anladılar ve çocukları kapıp kaçmaya başladılar. Kadınlardan biri bana koşarken yardım için bağırdıklarını ve birkaç dakikadır bağırdıklarını, birden parkta bir kadının belirdiğini ve onlara doğru koştuğunu söyledi. Kudurmuş bir köpekten kaçtıklarını söyleyerek onu uzaklaştırmaya çalıştıklarını ama kadının yanlarından geçip gittiğini ve arkalarını dönüp baktıklarında kadının ateş ettiğini gördüklerini söylediler. Tabancayla tek atışta indirmiş. Nereden geldiğini bilmiyorum ama taşralı bir kız olduğu her halinden belli."

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dedi Duke. "Ona daha önce iz kamerası görüntülerinde gördüklerimden ve peşinden gideceğimizden bahsetmiştim. Çiftliğe hiç gitmemiş olmasına rağmen, onu avlamamıza yardım etmeyi teklif etti. Onu hiçbir şekilde tehlikeye atacak bir yere götürmeyeceğimi söyledim. Şimdi, onu doğrudan ona götürme ihtimalimiz nedir? Ya da kadın ve çocukların yardım çığlıklarını duyan kişinin o olma ihtimali?"

"Şey, o yaptı. Ve hala burada, parkta. Sen neredesin?" Lon sordu.

"Muhtemelen karavan parkından on dakika kadar uzakta. Belki biraz daha fazla. Çiftliğe geri dönmek için uzun bir yürüyüş yapacak bir grup insan var."

"Polson'a adamlarını ve köpeklerini parka götürmesini söyledim. Hepinizi çiftliğinize geri götüreceğiz."

"Hope bizi almaya gelecek," dedi Duke. "Ama bir grup komşumun da arabaya ihtiyacı var."

"Not edildi. Onlara parkın girişinde beklemelerini söyledim bile. Araçları bekleteceğim. Biraz gönüllü gerekebilir ama bunu başaracağız," dedi Lon.

* * *

Memurlar Cathy'yle konuşmayı bitirdikten sonra eve dönmeye başladı. Ancak anneler hâlâ kaldırımın kenarındaydı ve çocukların ailelerinin gelip onları almasını bekliyorlardı. Cathy'nin kendilerine doğru geldiğini görünce onu karşılamak için koştular, cesaretini haykırdılar ve ona

defalarca teşekkür ettiler.

onları kurtarmak.

Bir anne gözyaşları içindeydi. "Ben Phyllis Mays. Doğum günü olan kızım Carrie'ydi. Bebeklerimiz zarar görecekti diye çok korktum. Aman Tanrım, sonsuza dek bu konuda kâbuslar göreceğim. Adınızı bile bilmiyorum ama cesaretinizi asla unutmayacağım. Teşekkür ederim, çok teşekkür ederim" dedi ve kollarını Cathy'nin boynuna dolayarak ona sarıldı.

"Ben Cathy Terry... Blessings'e yeni geldim sayılır. Şans eseri dışarıdaydım, yoksa çılgınlıkları asla duyamazdım."

"Nerede yaşıyorsun?" Phyllis sordu.

"Main'den birkaç blok ötede."

Phyllis'in nefesi kesildi. "Ama burası en az beş blok ötede. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelebildin?" Cathy omuz silkti. "Çok koşarım. Çoğu sabah en az üç ya da dört mil koşarım."

"Bu çok şaşırtıcı," dedi Phyllis. "Oh, kızlarını almaya gelen birkaç anne daha var. Benim gitmem gerekiyor."

Cathy onun gidişini izledi ve kaldırıma yaklaşırken o kadınlardan birinin ev sahibinin karısı Alice olduğunu fark etti. Alice'in küçük bir kızı kucağına aldığını gördü. Birkaç dakika konuştuktan sonra küçük kız Cathy'yi işaret etti.

Cathy el salladı.

Alice'in yüzündeki ifade tam bir şoktu ve sonra kızını yere bırakıp Cathy'nin yaklaşmasını bekledi.

"Merhaba," dedi Cathy.

Alice'in gözleri yaşarmıştı. "Yüce Tanrım, Cathy, bebeğimin hayatını kurtardın. Geçen yıl bir okul gezisi sırasında uçurumdan düştüğünde onu neredeyse kaybediyorduk ve bu olayla ilgili telefon aldığım anda bunun tekrar olduğuna inanamadım. Bu benim kızım, Patty. Patty, hayatını kurtaran bu nazik kadın benim arkadaşım Cathy Terry."

Cathy diz çöktü ve elini uzattı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Patty. Bileğimi incittiğimde tatlı annen beni kontrol etmeye geldi."

"Bizi kurtardığın için teşekkürler," dedi Patty ve Cathy'nin elini sıkmak yerine yanağından öptü.

Cathy Alice'e, "Doğru zamanda doğru yerdeydim," dedi. "Her şey yolunda. Evine git ve bebeğine iyi bak."

Alice ona tekrar sarıldı. "Ben senin ömür boyu arkadaşımım. Bunu bil yeter."

O anda Cathy sokağın karşısına geçip ara sokakta gözden kayboldu. Günün büyük bir bölümünü alışveriş yaparak geçirmiş olmasına rağmen evden dışarı çıkma isteğini düşünüp duruyordu. Ayağını uzatmış dinleniyor olmalıydı, ama dışarı çıkma dürtüsü vardı ve şimdi bunun nedenini biliyordu.

Küçükken annesi ona Tanrı'nın bazen kendisi için mucizeler gerçekleştirmek üzere gerçek insanları kullandığını anlatırdı. Şimdi bunun ne anlama geldiğini anlıyordu. Dışarıda olma ihtiyacı

hissetmesi tesadüf değildi. Bu, Tanrı'nın onu yardım etmek için doğru zamanda doğru yerde bulmasıydı.

Derin bir nefes aldı ve nefesini verdiğinde sanki bugün yaşadığı olaydan daha fazlasını geride bırakmış gibi hissetti. Belki de geçmişindeki son iblisler de gitmişti. Birlikte yaşadığı şeytanı asla durduramamıştı ama o çakalı durdurmuş ve hastalıktan dönüştüğü şeytana son vermişti.

Ve böylece yürümeye devam etti, sokakları geçerek bir sonraki sokağa, sonra bir sonrakine, arka bahçesine, çardağın hemen yanından geçip süpürgeyi ve çöp torbasını düşürdüğü yere kadar yürüdü. Onları aldı ve içeri girdi. Bugün çardağı temizlemek için uygun bir gün değildi.

* * *

Hope çocuklarını almak için karavan parkına uğramıştı. Onları böyle düşünüyordu. Kocası ve kardeşi. "Evet" dediği gün ikisini de yanına almıştı ve o günden beri bir an bile pişmanlık duymamıştı. Onların kendisine doğru yürüyüşünü izledi ve gülümsedi. Duke en az on santim daha uzundu ve saçları daha koyuydu ama kardeş oldukları kolayca anlaşıyordu.

En az onun hissettiği kadar yorgun görünüyorlardı ama iyi bir sebepleri vardı. Çiftlikle Blessings arası arabayla otuz dakika sürüyordu ve arama ekibi çakalın izini sürmek için bütün yolu yürümüştü.

Bölüm 11

Hope parka girdiğinde Jack, "İşte benim kızım," dedi. "Oturmaya çok hazırım," diye ekledi ve yanında Duke olduğu halde ona doğru ilerledi.

Ama Jack arabaya ulaşır yolcu kapısını açar açmaz Hope'un yüzündeki bitkinliği gördü.

"Oh, Hope, tatlım... bitkin görünüyorsun. Eve gidiyorum."

"Tartışmayacağım," dedi. "Acil serviste telaşlı bir vardiyaydı."

Dışarı çıktı ve Jack kapıyı tutarken memnuniyetle ön yolcu koltuğuna oturdu. Çalışmak ve hamilelik onu gerçekten aşağı çekiyordu.

Duke arka koltuğa geçti ve kardeşinin omzuna vurdu.

"Lütfen gitmeden önce beni Cathy'nin evine bırakır mısın? Onu kontrol etmek istiyorum."

"Elbette," dedi Jack ve Cherry Caddesi'ne doğru yönelirken Hope yolcu koltuğuna yaslanıp gözlerini kapattı.

Cathy'nin evine varmak sadece birkaç dakika sürdü ve Jack arabayı park edip arabadan indiğinde Duke da arabadan indi.

"Uzun sürmez."

"Acele etme," dedi Hope. "Ayaklarım yerden kesildi ve önemli olan da bu."

"Ben de öyle," dedi Jack.

Eve doğru ilerlerken Duke'ün kalbi küt küt atıyordu. Daha önce hiç bir kadının hayatı için korkmamıştı. En azından hatırlayabildiği kadarıyla. Bu nasıl sindireceğini bilmediği bir duyguydu. Tek bildiği, onu görmenin kendisini mutlu ettiği ve yanından ayrıldığında tek düşündüğü şeyin o olduğuydu. Eğer aşk buysa, o kadar derindeydi ki boğuluyordu.

Sonra kapıya ulaştı ve çaldı.

* * *

Cathy mutfak lavabosunda bulaşık yıkarken kapının çalındığını duydu. Ellerini kurulamak için bir havlu aldı ve kapıyı açmaya gitti, çakal olayından daha fazla serpinti olmasını bekliyordu. Ama kapıyı açar açmaz Duke eşikten adımını attı, kollarını Cathy'ye doladı ve ona sarıldı.

Cathy içini çekti. Ne olduğunu bildiği anlaşıyordu ve o kim oluyordu da böyle bir kucaklaşmayı geri çevirebiliyordu?

Duke'un hissettiği tüm endişe, kız kollarına girdiği anda yatıştı. Kucaklaşmadan öpüşmeye geçti ve kızın kolları boynuna dolanıp öpücüğe doğru eğildiğinde inledi ve sonunda geri çekildi.

"Bu bir durma noktası değil," dedi. "Bu anı bir duraklama anı olarak düşünün."

Cathy'nin dudakları öpüşmenin tutkusundan karıncalanıyor, kalbi çarpıyordu. Yakında bir gün sevişeceklerdi. Yapmak zorundaydılar, yoksa bunu istemekten ölecekti.

Duke onun yüzünü kavradı, sonra dudaklarına son bir öpücük kondurdu.

"Hope ve Jack arabada beni bekliyorlar ama seni görmeden şehirden ayrılamazdım. İyi olduğundan emin olmak ve yarınki öğle yemeğimizi hatırlatmak istedim."

"Seninle ilgili hiçbir şeyi unutacak değilim," dedi yumuşak bir sesle.

Duke içini çekti, sonra alınları birbirine değene kadar eğildi. "Sen çok özel birisin, kızım. Yarın on bir buçuk gibi görüşürüz. Gelip seni alacağım, tamam mı?"

"Evet, çok iyi," dedi Cathy.

Duke parmağının ucunu yanağının kıvrımında gezdirdi, sonra başparmağıyla alt dudağının şeklini çizdi ve Cathy'nin tek yapabildiği onun dokunuşu altında hareketsiz durmak oldu.

"Beni delirtiyorsun," diye fısıldadı ve sonra gitmişti.

Cathy kapıda durup Talbot'lar uzaklaşırken el salladı, sonra da kapıyı kapatır kapatmaz iki adım atıp dans ederek mutfığa döndü.

"Aman Tanrım! Onu delirttiğimi mi söylüyor?" dedi ve sonra onun kollarında yatma düşüncesiyle özlemle titredi.

* * *

Duke arabaya geri bindi ve geri geri eve doğru giderlerken hiçbir şey söylemedi ama Hope sessizliğe razı değildi.

"Cathy iyi mi?" diye sordu.

"Hmm? Oh...evet, o iyi. Onu korkutmuş gibi görünmüyor. O oldukça şaşırtıcı." "Acaba silahlarla nasıl bu kadar ustalaştı?" dedi Hope.

"Hayatının ilk on iki yılını Alaska'da ailesiyle birlikte izole bir şekilde yaşayarak geçirmiş," dedi Duke ve sonra şapkasını çıkarıp yanındaki koltuğa bıraktı.

"Gerçekten mi?" Jack sordu.

Duke başını salladı. "Hayatta kalma konusunda bizim aklımıza bile gelmeyen becerilere sahip olduğundan şüpheleniyorum."

"Hastanede bana Blessings'e yürüyüş ve sırt çantasıyla geldiğini söylediğini hatırlıyorum. Yaptığı şey inanılmazdı ama o kadınların ve çocukların tehlikede olduğunu nereden biliyordu?" Hope sordu.

"Dışarıdaydı. Lon onların çılgınlıklarını duyduğunu söyledi. Çakalın onları öldürdüğünü bilmesine imkan yoktu.

bu yönde gitti, ama bu sabah ona bundan bahsettim. Belki de içgüdüğü onu buna yönlendirdi. Kim bilir? Sonuç olarak hayvan artık tehlike arz etmiyor. Ancak ben bir evcil hayvan sahibi olsaydım, tüm evcil hayvanlarıma aşı yapıldığından emin olurdu. Bu nedenle kuduzun vahşi doğada yayılıp yayılmadığını bilmenin asla bir yolu olmayacak," dedi Duke.

Hope, "Bunun gerçekleşmemesi için niyetimi koruyacağım," dedi. "Ve bilesiniz diye söylüyorum, duşları ikiniz alacaksınız. Ben küvete gireceğim, böylece ıslanabileceğim. Hangisi daha çok acıyor bilmiyorum, ayaklarım mı sırtım mı?"

Jack kaşlarını çatı. "Tanrı seni korusun. İstedığın kadar ıslanabilirsin. Duke ve ben ev işlerini ve akşam yemeğini hallederiz."

"Teşekkür ederim. Gündüz vardiyasında çalışırken gece yumurta toplamayı ve tavukları yukarı çıkarmayı dört gözle beklerim ama bu gece bundan memnuniyetle vazgeçeceğim."

Duke öne doğru eğildi ve onun omzuna hafifçe vurdu. "Çok özür dilerim, tatlım."

Hope kıkırdadı. "Bunun ağrıların ve yorgunluğun sadece başlangıcı olduğundan şüpheleniyorum... ve bebek doğduktan sonra daha da kötüleşecek. Aniden taşınma isteğinin bebek görevinden kaçmakla ilgili olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Duke kaşlarını çatı. "Bu doğru değil. Kırmayacağımı düşündüğüm kadar büyüdüğünde seve seve yardım ederim."

Bu yorumdaki dürüstlük Jack ve Hope'u yüksek sesle güldürdü.

"Ne?" Duke söyledi.

Hope hâlâ kıkırdıyordu. "Yok bir şey. Sadece senin minicik bir bebek tuttuğunu hayal ediyorum." Duke sırıttı. "Bunu değiştiremem."

"Kimse için hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok. Bu halinle de oldukça harikasin," dedi Jack. "Yarın Cathy'yi öğle yemeğine götüreceğim," dedi Duke.

"Konuyu değiştirmenin bir yolu da bu," dedi Jack. "Aferin sana."

Duke arkasına yaslandı ve konuşmanın onsuz devam etmesine izin verdi. İki haftadır tanımadığı bir kadınla sevişmeyi düşünüyordu. Ama ona bakılırsa, bu kadın hiç düşünmediği ve geleceğini hiç tahmin etmediği bir hediye idi ama o buradaydı ve ona aşık oluyordu. Onunla birlikte gelen geri kalanı, hayatında eksik olan nimetti.

Eski Bailey çiftliğine bakarken hep onu düşünmüştü ve ekspertiz Rhonda Bailey'ye döner dönmez onu araması gerekiyordu. Cathy'ye şimdi göstermek istiyordu. Ama ev henüz onun değildi ve hâlâ çok erkendi. Cathy'yle her şeyin eşigindeydiler ve Cathy hâlâ onu hem korkutan hem de inciten bir geçmişten kaçıyor. Ve bu yüzden, ona bu uyarıyı yapmak, kaybettiği kendi hayatının egemenliğini ona geri vermenin bir yoluydu.

Cathy bunu bilmiyordu ama akşam karanlığında Blessings'in ünlülerinden biri olmuştu. Günün kahramanı. Bir canavarı alt eden tabancalı anne. Hikâyeyi dinleyenlerin çoğu daha önce onun kim olduğunu bilmiyordu ama artık biliyorlardı.

Hatta tüm küçük kızların ailelerinden kocaman bir buket çiçek almış, bu da çiçekçi dükkanındaki Myra Franklin için hiç de azımsanmayacak bir kargaşaya neden olmuştu. Telefon geldiğinde kapanmasına bir saatten az bir süre kalmıştı ve ısrarla bugün teslim edilmesi gerektiğini söylüyorlardı.

Myra hikayeyi duymamıştı ama sipariş pahalı bir siparişti ve böyle bir parayı geri çeviremezdi. Kocasını akşam yemeğini saat 18:00'de masada beklediğinden, onu arayıp yemeğini almak için Granny's'e gitmesini ve kendisi için de eve biraz getirmesini söyledi. Doldurması gereken büyük bir sipariş vardı.

Sipariş pembe güller içindi - çocukların ve kurtardığı kadınların her biri için birer tane - ve neyse ki Myra'nın stoklarında vardı. Bu yüzden daha güzel kristal vazolardan birini seçti ve gülleri teker teker dizmeye başladı, doldurmak için gittikçe yeşillik ekledi. Bitirdiğinde kapanış saatini on beş dakika geçmişti ama tatmin olmuştu. Çalışma masasını temizledi ve eve giderken teslim etmek üzere vazoyu arabasına yükledi.

Beyaz süslemeli küçük mavi evin önüne geldiğinde, buranın Dan Amos'un kiralık mülklerinden biri olduğunu biliyordu. Yolda arabayı gördü ve sigorta acentesinden kiralanmış olduğunu anladı, çünkü arada sırada arabası tamirde olan bir apartman sakininin arabayı kullandığını görüyordu. Yani Cathy Terry'nin bir aracı yoktu ama bir tabancası vardı. İlginç.

Myra arabayı park edip arabadan indi, sonra aranjmanı kapıya kadar taşıyıp kapıyı çaldı. Birkaç dakika sonra ayak sesleri duydu ve kapı içeri doğru açıldığında Cathy'yi daha önce dükkânının önünden koşarken gördüğünü fark etti.

"Cathy Terry... Size bir teslimatım var," dedi Myra ve bekledi. Düzenlemelerinin aldığı gülümsemeler için yaşıyordu ve hayal kırıklığına uğramadı.

"Oh! Çok güzeller! Teşekkür ederim," dedi Cathy, Myra ona vazoyu uzatırken.

"Bu arada, benim adım Myra Franklin. Ana Cadde'deki çiçekçi dükkânının sahibiyim ve sizi sık sık pencereimin önünden geçerken görüyorum. Sonunda sizinle tanışmak güzel."

"O zevk bana ait," dedi Cathy.

Cathy kapıyı kapattıktan sonra buketi salondaki küçük masaya taşıırken Myra gülümseyerek kendini eve attı. Yerine koyar koymaz aranjmanın içinden bir kart çıkardı ve okudu.

Bugün bebeklerimizi kurtardığınız için hepimize teşekkür ederiz. Mesajın altında Alice'inki de dahil olmak üzere bir isim listesi vardı. Beklenmedik bir hediye idi ve çok düşünceliydi.

Cathy güllere son bir kez baktıktan sonra patates soymayı bitirmek için mutfığa döndü. Annesinin yaptığı gibi sade kızarmış patates canı çekmişti. Crown'daki şarküteriden aldığı lahana salatasıyla birlikte pişireceği hamburger bifteğinin yanına garnitür olarak koyacaktı. Blaine'in sevdiği gurme yemeklerden biri değildi ama halkının yemeği idi ve kokusu harikaydı. Yemek için

sabırsızlanıyordu.

Akşam yemeğini oturma odasında televizyon seyrederek ve arada bir güllerine bakarak yedi. Bu gece yatağa giden pek çok tedirgin çocuk olacağından şüpheleniyordu ama böyle bir korkuyu atlatmanın kolay bir yolu yoktu. Zaman en kötü anıları bile unutturabilirdi ama onlar bunu asla unutmayacaklardı.

Yemeğini pişirdiği pekmezli kurabiyelerden biriyle tamamladı ve mutfığı temizledikten sonra duş alıp yatmak için hazırlandı. Normalde, artık nasıl görüldüğünü düşünmeden soyunur ve duş alırdı ama bu gece farklıydı.

Çırılçıplak, kendini değerlendirmek için aynanın önünde durakladı. Ülkeyi sırt çantasıyla dolaşmanın bir özelliği vardı... Olmaması gereken hiçbir şey sallanmıyordu. Karnı dümdüzdü. Kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar zayıf ve sıkıydı. Şekline gelince, bu Tanrı'nın işi ve ailesinin DNA'sıydı. Bir taraftan diğerine döndü ve sonra başını salladı.

"Bu benim, Dük Talbot. Umarım gördükleriniz hoşunuza gider, çünkü size çok acı verici bir şekilde aşık oluyorum. Lütfen bunun bir saman alevi olmasına izin verme. Güvenebileceğimi düşündüğüm bir adam tarafından bir hayal kırıklığına daha katlanabileceğimi sanmıyorum."

Sonra arkasını döndü, bir saç bandı alıp saçlarını topladı ve duşa girdi.

* * *

Duke'un da aynı şeyi yapıyor olması ikisini de güldürebilirdi ama şu anda içgüdüleriyle hareket ediyordu. Bu kadın kalbini çağırıyordu. Ve aşkta ikinci bir şans sadece kırk yılda bir gelirdi. Duke kim olduğunu ya da nasıl görüldüğünü değiştiremezdi ama onu hayatında istiyordu ve aralarında olan bu şey işe yaramalıydı. Onunla rahat etmesi ya da ona tüm kalbiyle güvenmesi için ne kadar zaman geçmesi gerektiği umurunda değildi. Sadece bunun olmasına ihtiyacı vardı.

* * *

Blaine Wagner'in işe aldığı yeni dedektif Gage Brewer bu iş için hiç vakit kaybetmedi. Pamela St. James'in Cathy'nin arabasının ve plakasının fotoğrafını çektikten sonra yaptığı araştırmada arabanın Blessings, Georgia'da bir kiralama şirketine ait olduğunu buldu. Ama arabanın Cathy oradan geçerken mi kiralandığını, yoksa Cathy'nin orada mı ikamet ettiğini anlayamamıştı. Yine de bulduklarını rapor etme zamanı gelmişti, bu yüzden ertesi sabah ilk iş Wagner'i aradı ve Blaine'i ofise gelirken limuzinde yakaladı.

* * *

Paddy limuzini sabah trafiğinde ustalıkla ilerletirken Blaine iPad'inden borsayı kontrol ediyordu. Blaine kahvesini doldurmak için durakladı ve telefonu çaldığında komisyoncusuna iletmek üzere zihninden notlar alıyordu. Arayanın yeni özel dedektifi olduğunu görmek onu memnun etti.

"Bay Brewer. Bu erken bir arama. Umarım iyi haberlerdir," dedi.

"Günaydın Bay Wagner. Sizin için bazı bilgilerim var."

"Anlat bana," dedi Blaine.

"Bayan St. James'in fotoğrafındaki araba, Blessings, Georgia adlı bir yerdeki bir acenteden kiralanmış. Orası eski eşinizin ikamet ettiği yer mi, yoksa sadece oradan geçerken mi kiraladı bilemiyorum ama kesin olarak bildiğim şey bu."

"Seyahat etmekte özgür müsün?"

Blaine sordu. Brewer, "Evet," dedi.

"O zaman Blessings'e gitmeni istiyorum ve eğer orada yaşıyorsa, nerede ve ne yaptığını bilmek istiyorum. Seyahat masrafları için hesabına biraz daha para aktaracağım. Bir otel bul. Araştırmam konusunda ihtiyatlı ol."

"Evet, efendim. Bunu yapabilirim. Eğer bir uçak bulabilirsem, bugün yola çıkacağım." "Mükemmel," dedi Blaine. "İrtibatta kalın."

Gage bağlantıyı kesti. Rand Lawrence'ın birkaç yıldır Wagner için ara sıra çalıştığını biliyordu ve Rand'in işi bırakmış olması onu biraz endişelendirmişti. Neden kolay parayı geri çevirsin ki? Sonra omuz silkti. Birinin kaybı diğerinin kazancıydı.

İnternete girerek Denver aktarmalı Savannah uçuşu için rezervasyon yaptırdı, indiğinde teslim almak üzere kiralık bir araç ayırttı ve ardından Blessings'te kalacak yer aramaya başladı. Kasabanın küçük olduğunu zaten biliyordu ve Blessings Bed and Breakfast'ın web sitesinin görünüşü onu memnun etti. Bu akşam geç varış ve çıkış için ucu açık bir oda ayırttı, el çantasına birkaç kıyafet attı, en sevdiği izleme cihazlarından birkaçını ve dizüstü bilgisayarını ekledi ve havaalanına doğru yola çıktı.

Uçağın kalkmasına bir saatten az bir süre kala zar zor kapıya ulaştı ve rahatlayarak birinci sınıf koltuğuna gömüldü. Bu yolculuğun faturasını Blaine Wagner ödediğine göre, Gage ekonomi sınıfında uçmak için bir neden görmüyordu. Kalkıştaki küçük bir gecikmeden sonra, Gage Brewer havadaydı.

* * *

Belanın kendisini bulmaya geldiğinden habersiz olan Cathy'nin keyfi yerinde ve mutluydu. Bugün öğle yemeği için yeni kıyafetlerinden birini giymişti: çikolata kahvesi kot pantolon, uzun kollu beyaz V yaka tişört ve doğal süet Chelsea botlar. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve rüzgar biraz sert esiyordu, bu yüzden rahat etmesi için leopar desenli bir ceket eklemişti. Şehre geldiği kıyafetlerden büyük bir değişiklikti ve yeniden şık olma hissi hoşuna gitmişti. Bakır kırmızısı buklelerinin her zamanki dağınıklığına gelince, onları görünümünü tamamlamak için kullandı, tıpkı sıcak şekerlemeli dondurmanın üzerindeki bir kiraz gibi.

Cüzdanını ve anahtarlarını yeni bir omuz çantasına koymuş, sabırsızlıkla Duke'un gelmesini bekliyordu. Sonunda büyük kamyonetinin garaj yoluna yanaştığını görünce gerildi. Sonra onun indiğini gördü ve kalbi küt küt atmaya başladı. Mavi kot pantolon, koyu kahverengi kovboy

izmeleri, soluk mavi bir gömlek ve kahverengi deri bir bomber ceket.

Muhteşem.

Ve sonra merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Ama kapıyı çaldığında, kadın o rahat tavrını takınamadı.

Kapıyı açarken planladığı yaklaşım.

"Merhaba!" dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. Biraz fazla coşkuluydu. Duke aldırıyor gibiydi.

"Muhteşem görünüyorsun!" dedi, sonra eğilip onu öptü - makyajını bozacak kadar değil, ama bunu kastettiğini anlamasına yetecek kadar. "Aç mısın?"

"Evet, hayatın sunduğu her şey için!" dedi.

Sırıttı. "Bu hayatımda yediğim en kısa öğle yemeği olabilir."

Cathy parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Hiçbir şey için acele etmene gerek yok. Hiçbir yere gitmiyorum." Adam onu bir kez daha öptü, bu kez Cathy uzanıp adamın ağzındaki ruju sildi.

"Sadece Dük'e çeki düzen veriyorum," dedi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Granny's Country Kitchen'a girdiklerinde hâlâ hayattan zevk alıyorlardı. Duke'un kolunu Cathy'nin omzunda görünce Lovey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Fetheden kahramanı selamlayın!" Lovey dedi ki. "Dün iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler," dedi Cathy. "Burası her zaman çok güzel kokar."

Lovey gülümsedi. "Ve teşekkür ederim. Bugünün spesiyali fırında jambon ve iki tarafı. Beni takip edin."

Lovey'yi kalabalık yemek salonundan geçip arka tarafa yakın bir masaya doğru takip ederlerken Duke'ün eli Cathy'nin sırtının ortasındaydı.

"Garsonunuz birazdan sizinle ilgilenecek," dedi ve Duke Cathy'yi oturturken menülerini bırakıp ona en yakın sandalyeye oturdu.

Cathy yeni bir sohbet konusu olduklarının hemen farkına varmıştı. Duke gözüne çarpan birkaç kişiye başıyla selam verdi, ama diğerlerini görmezden geldi. Masanın öbür ucuna uzanıp elini Cathy'nin elinin üzerine koydu.

"Evet, bakıyorlar ve bu sadece güzel olduğun için değil. Ne yaptığınızı biliyorlar ve biraz da hayranlık duyuyorlar."

Sonra başını kaldırdı, tanıdığı birkaç kişiye gülümsedi ve rahatlamaya başladı. Tam o sırada garsonları geldi.

"Bu kadar yavaş olduğum için özür dilerim. Bugün çok yoğunuz."

İçecek siparişlerini aldı, sıcak bisküvi, tereyağı ve bal getirdi, sonra da içeceklerini. Cathy ilk bisküviyi tereyağlı olarak yemeden önce Duke bir bisküviyi mideye indirdi.

"Ben her zaman ilkini doğrudan yerim," dedi.

Güldü. "Bildiğim iyi oldu," dedi, sonra bir ısırık aldı ve takdirle gözlerini devirdi. "Mercy kesinlikle pişirebiliyor."

"Katılıyorum," dedi Duke. "Ama mutfakta hiç de beceriksiz değilsin. Geçen gün yediğim rosto harikaydı."

Cathy iltifatı duymazdan geldi. "Yıllardır yemek pişirmedim. Nasıl hatırladığıma şaşırdım, ama her zaman hoşuma gitmiştir. Annemle baş başa kaldığımızda bütün yemeklerimizi ben yapardım."

Kumarhanedeki çalışma saatleri o kadar tuhaftı ki, sonunda bu işi ben devraldım."

"Ne yemek istediğini biliyor musun?" Duke sordu.

"Evet, jambon. Kulağa hoş geliyor."

"Hope'un Şükran Günü için hindi pişireceğini biliyorum, bu yüzden ben de jambon seçiyorum."

Garson içkilerini getirdiğinde siparişlerini teslim ettiler ve ardından ilişkilerindeki bir sonraki adım dışında her şey hakkında konuştular.

Onlar beklerken Rhonda Bailey ve kardeşi Robert içeri girdiler ve Duke'un orada olduğunu anlamadan yerlerine oturdular.

Rhonda onu önce gördü ve kardeşine işaret etti, o da döndü, sonra kalktı ve masalarına gitti.

"Hey, Duke, nasıl gidiyor?" Robert sordu.

"Seni gördüğüme sevindim Robert. Cathy Terry ile tanıştın mı? Kendisi Blessings'in en yeni sakini."

Cathy, bu Robert Bailey. Kız kardeşi Rhonda, acil serviste seninle birlikte olan hemşire."

"Kız kardeşin bana karşı çok tatlıydı. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"O böyle bir insan," dedi. "Blessings'e hoş geldiniz." "Teşekkür ederim," dedi Cathy ve sonra dönüp Rhonda'ya el salladı.

"Sizi yemeğinizde rahatsız etmeyeyim," dedi Robert. "Ama Rhonda babamın evini sorduğunu söyledi. Ekspertiz sonuçlarını bugün aldık ve daha sonra kardeşlerimizle bir fiyat belirlemek için buluşacağız. İlk sözü size verdiğini söyledi ve bu bizim için sorun değil. Hepimiz burayı çocukluğumuzdaki gibi görmek isteriz."

Duke başıyla onayladı. "Ondan haber bekliyorum olacağım."

Robert Cathy'ye tekrar başını salladı ve sonra kız kardeşinin oturduğu yere geri döndü.

Duke Cathy'ye baktı. Onun da bu konuşmayı merak ettiğini anlayabiliyordu ama sormuyordu.

Bu konuda konuşmak ve aynı zamanda onu hissetmek istiyordu.

"Evleri bizimkine bitişik," dedi Duke. "Hırsızların sığırlarımıza ulaşmak için kullandıkları girişti çünkü ev şu anda boş. Babaları neredeyse bir yıl önce huzurevine gitmek zorunda kaldı ve ev uzun süredir boş olduğu için biraz harap durumda."

"Yani satmaya mı karar verdiler?" Cathy sordu.

"Evet, fiyatı uygun olursa satın almak istediğimi söyledim." "Mantıklı," dedi Cathy. "Ama evi ne yapacaksın?" "Evi satın alırsam, onaracağım ve içinde yaşayacağım."

Cathy'nin gözleri büyüdü. "Ama sen Hope ve Jack'le yaşıyorsun."

"Evet, tam da bu yüzden. Bebekle birlikte tüm hayatları değişecek ve kendilerine ait bir evlerinin olmasının zamanı geldi de geçiyor. Araziye bina yapmayı düşündüm ama sonra o eski evi gördüm ve bu fikirden vazgeçtim. Biraz karakteri olan bir evi seviyorum."

"Ne kadar heyecan verici," dedi Cathy. "Umarım alırsın o zaman."

O cevap veremedi yemekleri geldi ve sohbet başka konulara kaydı.

Yemek yerlerken Cathy ona babasının bir gün buza düşmesiyle ilgili bir hikâye anlatıyordu.

Kışın tuzak kurarken.

"Vay canına... Siz ikiniz onu nasıl dışarı çıkardınız?"

"Annemin panik yapacak zamanı yoktu. Kendine yardım edemeyecek kadar üşümesine sadece saniyeler kalmıştı. Bu yüzden köpek kızağından bir ip kaptı ve kement ucunu buzun üzerinden atabilecek kadar yaklaşıp kadar buzun üzerinde göbekten aşağı indi. Ama adam tutunamayacak kadar üşümüştü ve anne ona bağırp çağırmaya başladı, 'Sakin beni bırakmaya kalkma' ve adam ipi önce başının üzerinden, sonra da bir kolunun altından geçirmeyi başardı. O noktada annem buzdan geri çekildi, takımını yakaladı ve köpekleri ileri doğru itti. Onu şişeden çıkan mantar gibi kıyıya kadar çekmiş. Hareket edemiyordu ama hala nefes alıyordu."

"Aman Tanrım. Evden ne kadar uzaktaydın?" Duke sordu.

"İki mil. Annem bağırdı, ağladı ve onu kaldıramadığı için hareket etmesi için ona küfretti ve sonunda onu kızağa bindirdik. Beni onun bacaklarının arasına koydu, ikimizi de kürklere sardı ve babama ısınması için bana tutunmasını söyledi, sonra da kızağı bir profesyonel gibi çekip bizi eve götürdü. Çok güzel bir yolculuktu. Annem onu şöminenin önünde soydu, ben de banyo için ısıtmak üzere propan sobaya su koydum. Korkunç zamanlardı."

"Bu sanki bir filmden çıkmış gibi," dedi Duke.

Cathy omuz silkti. "Sanırım. Ama şebekeden uzakta yaşamak her yerde zordur. Alaska'da ölümcül olabilir."

Duke bu tür zorlukları hiç anlayamıyordu ve onun bu konudaki gerçekçi düşüncelerine hayranlık duyuyordu.

"O zaman kaç yaşındaydın?" diye sordu.

Cathy durakladı, bir an kaşlarını çattı, sonra ona baktı. "Muhtemelen on bire yakındır."

O sırada garson kız bardaklarını yeniden doldurmak için tekrar görüldü. Yemeklerini bitirdiler ve ödeme yapmak için ön lobiye dönerken Bailey'lere el salladılar, sonra da binadan ayrıldılar. Ama kamyonu bindiklerinde Duke arabayı çalıştırmak yerine birkaç dakika sessizce oturdu.

"Her şey yolunda mı?" Cathy sordu.

"Bu öğleden sonrası için bir planın var mı?" Duke

sordu. "Bugün tamamen senin, neden?"

"Sana çiftliğimizi göstermek istiyorum. Ben de sana Bailey'lerin evini göstermek istiyorum." "Aman Tanrım, evet, evet."

Onun yeni kıyafetlerine baktı. "Önce gidip üstünü değiştirmek ister misin, böylece güzel kıyafetlerin kirlenmez." Kadın sıırttı. "Aklımı okudun."

Bölüm 12

"Ben üstümü değiştirirken içeri gel" dedi Cathy. "Tatlı istersen hâlâ pekmezli kurabiye var."

"Kurabiyelere asla hayır demem," dedi Duke ve onun peşinden eve girdi.

"Mutfağa giden yolu biliyorsun. Tezgahın üzerindeki küçük plastik kabın içindeler. Uzun sürmez."

Duke bir yöne giderken o da diğer yöne gitti. Hayatında hiç bu kadar hızlı kıyafet değiştirmemişti, sonra mutfağa yöneldi.

O içeri girdiğinde Duke ikinci kurabiyesini hazırlıyordu.

"Ben hazırım. Bu şimdiye kadarki en güzel güne dönüşüyor." Kendisi için bir kurabiye ve birkaç şişe su aldı. "Bizim için," dedi.

Kapıdan çıkarken onu takip etti, kalçalarının salınımına ve buklelerindeki zıplamaya baktı ve gülümsedi.

Biz. Biz dedi. Kulağa hoş geliyor.

Cathy kamyonetin koltuğuna oturdu ve Duke kasabadan çıkarken su şişelerini aralarındaki konsola koydu.

Onun profiline baktı. Çenesinin kesimi ve omuzlarının genişliğinde büyük bir güç vardı, ama kalbini dolduran şey onun içindeki nezaket ve neşeydi. Bu anda onunla birlikte olmaktan mutlu olarak kurabiyesini ikiye böldü.

"Buyurun," dedi. "Yalnız yemekten hoşlanmam."

"Ben zaten iki tane yedim," dedi Duke.

"Saymıyorum," dedi ve ona uzattı. Adam sırtı ve ağzına attı.

Cathy koltuğa yaslanıp manzaranın tadını çıkardı. Arada sırada bir evin önünden geçerler, geçtiklerinde de Duke ona orada kimin oturduğunu söylerdi.

Lacivert panjurlu büyük beyaz bir çiftlik evinin önünden geçerlerken Cathy, "Ne güzel bir ev," dedi.

"Jake ve Laurel Lorde burada yaşıyor. Jake büyük bir reklam ajansı için internet üzerinden çalışıyor ve Laurel'in kendi temizlik servisi var. Sadece geçimini sağlamaya çalışan bekar bir anneden en az iki tam temizlik ekibine dönüştü. Lordlar iyi insanlar," diyor Duke.

Cathy, "Bunun Blessings'te istisnadan ziyade norm olduğunu fark etmeye başlıyorum," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Duke sordu.

"İyi insanlar. Kasaba onlarla dolu," dedi.

Duke'un gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. "Burada büyüdüğümüz için sanırım tüm bunları doğal karşılıyoruz.

Bazen dünyayı yeni gözlerle görmek iyidir."

"Buranın ne kadar eşsiz ve özel bir yer olduğu hakkında hiçbir fikrin yok,"

dedi Cathy. "Kalacak kadar özel mi?" Duke sordu.

Cathy ona baktı. "Evet, kalmak için yeterince özel," dedi.

Duke elini uzatıp hızlıca sıktı ve sonra otoyoldan asfalt yola sapacak kadar yavaşlamaya başladı.

"Bizim ev yaklaşık on beş dakika daha uzakta. Yol aslında çiftlikte bitiyor. Büyükanne ve büyükbabalarımız burayı çiftlik haline getirmiş ve orijinal evi inşa etmişler, ancak ebeveynlerimiz buna eklemeler yapmışlar."

"Bugün çiftlikte neler oluyor?" Cathy sordu.

"Sıra dışı bir şey yok. Sen üstünü değiştirirken Jack mesaj attı ve babamın üzerinde çalıştığı eski kamyoneti için bir parça almak üzere Savannah'ya gittiğini, Hope'un da işte olduğunu söyledi. Yani sana büyük turu ben atıracam."

"Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum. Çalışan bir çiftlikte bulunmayalı çok uzun zaman oldu. Çiftliğimiz vardı ama çiftçilik diye bir şey yoktu. Daha çok sürdürülebilir gıda yetiştirmek, tavuk yetiştirmek, süt ve peynir için keçi yetiştirmek ve bunun gibi şeylerle ilgiliydi."

Duke önce ona, sonra tekrar yola baktı ama sesindeki canlılık yüzündeki ifadeye uyuyordu. Evlerini gördüğü için sadece kibar davranmıyordu. Gerçekten heyecanlıydı. Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu.

Yolun köşesini döndüklerinde iki katlı beyaz çiftlik evi görüldüğünde nefesini tuttuğunu fark etmedi, ama Cathy soluğunu tutunca o da yavaşça nefesini verdi.

Hoşuna gittiği belliydi.

Ev, özenle boyanmış müstemilatlar, iki katlı büyük kırmızı bir ahır ve gümüş grisi kapıları olan çitlerle çevrili otlaklardan oluşan bir fonda yer alıyordu. En yakın otlaktaki birkaç büyükbaş hayvan yuvarlak bir saman balyasından yemek yerken, diğerleri bir meşe ağacının altında toplanmıştı.

"Oh Duke! Burası çok güzel! Otlayan sığırlara kadar mükemmel bir kartpostal resmi." Arabayı evin arka tarafına çekti ve park etti.

"Yarından sonra Şükran Günü için burada olacağınızı biliyorum ama önce size evi göstermek istedim, normalde olduğu gibi."

Cathy onun kendisine yardım etmesini beklemeden kamyonetten atladı, sonra elini sırtına koyarak arka kapıdan içeri girdi. İlk izlenimi mutfaktaki modern eşyalar ve bunların evin karakteriyle ne kadar mükemmel bir uyum içinde olduğuydu. Mutfaktaki uzun meşe masa ve sandalyelerden antika büfeye ve üzerinde asılı duran, zamanı gösteren eski bir guguklu saate kadar.

Cathy parmak uçlarını eski masanın yüzeyinde gezdirerek, "Mükemmel," dedi.

"Bu evde Talbot'lardan başka kimse yaşamadı. Ben koridorun sonundaki bir odada doğdum." Cathy durdu, sonra elini Duke'ün koluna koydu. "Ayrılacağın için üzülecek misin?" diye sordu. Duke başını salladı. "Kastettiğin gibi değil. Daha önce hayatı hiç kendim için yaşamamıştım." Cathy kollarını onun boynuna doladı. "Bunu yaparken hayatında benim için de küçük bir yer ayırsan hiç fena olmazdı."

Duke onu kendine çekti. "Adil bir uyarı... Küçük bir yerden daha fazlasını saklıyorum." "Bu bir söz mü?" diye sordu.

"Hayır, bu bir gerçek," dedi Duke ve sonra onu öptü -önce yumuşakça, sonra daha uzun... daha sert- ta ki birbirlerinin kollarında olmanın hissinde kaybolana kadar.

Yastık yumuşaklığındaki göğüsler sert, kaslı bir göğse bastırılıyor; ikisi de nefes almayı unutuyor -Sonra aralarında oluşan tutkunun içinde süzülme hissi.

Bir şaşkınlık nefesi. Daha fazlasını istemekten kaynaklanan bir iniltinin alt tonu. Doyurulmamış dürtülerin sızısı. Tek bir kelime yeterliydi ve Duke onu hemen o anda yatağa götürebilirdi. Ama kadın sormadı ve o da zorlamadı, bu yüzden derin, içten bir özlemle bitirdi.

"Sahip olduğum tüm sağduyuyu yok ettin," dedi usulca ve dudaklarına son bir öpücük kondurdu. "Çiftliğin geri kalanını görmek istiyorsan, yatak odamdan mümkün olduğunca uzaklaşmamızı öneririm."

Cathy yüksek sesle güldü. "Ne?" Duke sordu.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en mükemmel sevişmeme davetiydi. Ve ben de buna uyacağım... şimdilik."

Duke sıırıttı. "Önce neyi görmek istersin? Tavukları mı yoksa-"

"Tavukları! Ben çocukken tavuklarımız vardı. Onlar benim evcil hayvanlarımdı."

Duke iç çekti. "Aşık olduğu kadının sevişmek yerine tavukları seçtiğini bilmek bir erkeğin egosu için pek bir şey ifade etmiyor."

"Saçmalama" dedi Cathy. "Aynanın önünde senin için çıplak olma alıştırmaları yapıyordum. Tavukları sana tercih etmiyorum ama büyük ifşaat konusunda korkuyorum." Dürüstlüğü karnıma bir yumruk gibi indi.

"Şu anda söyleyeceğim her şeyin yanlış olacağından oldukça eminim, ama bu konudaki endişelerini giderebilirim. Seni hayal ediyorum... seninle sevişmeyi. Seni zaten rüyalarımda gördüm ve kelimelerle anlatılamayacak kadar güzelsin, o yüzden bu şekilde olmaya hazır olmadığın sürece çıplak olmaktan bahsetmek yok."

Cathy elini onunkinin içine soktu. "Bana tavuklarını göster lütfen."

Yolu gösterdi ve tavuk kümesini ve etrafındaki tel örgüyü işaret etti. "Kümes sizi bekliyor," dedi.

Onların gelişiyle birkaç tavuk yemek zamanının geldiğini düşünerek gıdaklamaya başladı ama Cathy şişman kırmızı tavuklarla büyülenmişti.

"Bunlar ne tür tavuklar?"

"Rhode Island Reds. Hope onları kahverengi yumurta istediği için yetiştirmeye başladı," dedi. "Onlarla ilgilenmeyi ve fırsat buldukça yumurta toplamayı seviyor ama iş programı her zaman buna izin vermiyor."

Cathy bir tavuk yemliğinin yanına çömelmiş, etrafa saçılmış yemleri gagalayan iri, şişman bir tavuğa bakıyordu.

"Kendine bir bak," dedi usulca. "Çok güzelsin ve bunu biliyorsun, değil mi?" Cathy parmak uçlarıyla tavuğun başını ve boynunun arkasını okşadı, tavuk ona gıdaklayana kadar şarkı söyler gibi konuştu.

"Sanırım senden hoşlanıyor," dedi Duke.

Cathy tavuğun sırtını son bir kez sıvazladıktan sonra ayağa kalkıp ona baktı.

"Burada büyüdüğün için çok şanslısın," dedi.

"Gel benimle yürü," dedi. "Görecek daha çok şey var."

Ve öyle de yaptı... ahırdan makine kulübesine, sonra ağıllara ve süt sağdıkları ahırlara, evin hemen altındaki çiftlik havuzuna kadar.

"İçinde balık var mı?" Cathy sordu.

"Elbette," dedi Duke. "Babam yıllar önce büyük ağızlı levrek ve yayın balığı stokladı. Oradan balık tutuyoruz ve genellikle yılda en az bir kez komşularımız için büyük bir balık kızartması düzenliyoruz."

"Hiç balık kızartmasına gitmedim ama açık ateşte balık pişirmişliğim var."

"Balık kızartmasındaki balıklar, hamur ya da ekmek içine batırılmış ve derin yağda kızartılmış parçalardır."

Sanırım hoşuna gidecektir," dedi Duke.

"Buraya bayılıyorum!" dedi Cathy. Kollarını havaya kaldırdı ve tam bir daire çizerek döndü.

"Burayla ilgili her şeyi seviyorum. Çok güzel bir yer."

"Çok güzelsin," dedi Duke. "Ve seni neden davet ettiğimi unutmadan önce, sana eski Bailey evini göstermek istiyorum."

"Ve bunu görmek istiyorum... Bunu senin gözünden görmek istiyorum... Nasıl olmasını istediğine dair senin vizyonunu."

Birkaç dakika içinde çiftlikten ayrılmadan önce ellerini yüzlerini yıkamak için eve döndüler. Cathy koridordan geçip misafir banyosuna gitti, mutfağa döndüğünde Duke elinde soğuk kola şişeleriyle onu bekliyordu.

"Atıştıracak bir şey ister misin?" diye sordu ona gazozu uzatırken.

"Bilmiyorum. Bu mükemmel," dedi ve hızlıca bir yudum aldı. "Buradan Bailey arazisi ne kadar uzakta?"

"Karayoluyla yaklaşık on beş dakika. Ama arazi bizimkinin arka tarafına bitişik, yani eğer satın alırsam, bir evden diğerine gitmek için sadece otlaklardan geçmek yeterli olacak. Hazır mısınız?"

"Her zaman," dedi.

Duke eğildi ve onu öptü. "Karşı koyamadım," dedi ve onu kamyonete geri götürdü.

Cathy çiftlik gözden kaybolana kadar dikiz aynasından arabayı izledi, sonra koltuğa yaslanıp içini çekti.

"Bir çiftliği çalışır durumda tutmak ve bu kadar güzel görünmesini sağlamak için çok çalışmak gerektiğini biliyorum ama bu inanılmaz.

Belli ki sen ve Jack de çok iyi işadamlarısınız, yoksa bu kadar başarılı olamazdınız."

"İnişli çıkışlı yıllarımız oluyor. Çiftçilik ve hayvancılığın büyük bir kısmı yeterli yağmura bağlı, ama çok fazla yağmura değil... iyi sığır fiyatlarına... kurak olmayan yıllara... hayvanları hastalıktan uzak tutmaya. Tam zamanlı bir iş olduğu kesin ve pek çok kadına hitap etmiyor."

Cathy, "Bu benim dünyadaki cennet anlayışım," dedi.

Duke gülümsedi. "Anlaştığımız bir konu daha," dedi ve sonra bir sonraki bölüm çizgisinden sağa dönüp işaret etti. "Bailey'lerin yeri hemen ileride. Tepeyi aştığımızda eski evi göreceksiniz. Gördüğümüzde bana ilk izleniminizi aktarmanızı istiyorum. Neye benziyor ve sana nasıl hissettiriyor?"

"Tamam," dedi Cathy, sonra daha dik oturup öne doğru eğildi, tepeye vardıklarında yoldan yüz metre kadar uzakta duran iki katlı kırmızı tuğlalı yapıyı dikkatle izledi. İki yanında, bir zamanlar beyaza boyanmış tek katlı iki kanadı ve iki katlı yapıyı boydan boya geçen derin bir sundurması vardı.

Cathy'nin nefesi boğazında düğümlendi. "Oh, oh, oh... yalnız görünüyor... sanki yeniden ait olmayı bekliyor. Ve o iki beyaz kanat açık kollar gibi, seni verandaya buyur etmek için bekliyor. İçini görmek için sabırsızlanıyorum."

Duke'ün nutku tutulmuştu. Az önce söylediği şey onu nasıl hissettirmişti ama bunu kelimelere dökmeyi asla başaramamıştı.

Evin önüne yanaştığında, "Oldukça fazla büyümüş," dedi.

"İyi bir çim biçmenin iyileştiremeyeceği bir şey değil," dedi Cathy. "İçeri girmemizin sakıncası var mı?"

"Evet. Rhonda bana daha önce anahtarı nereye sakladıklarını söylemişti. Burası eski bir yer. Tadilata ihtiyacı var...güncellenmeli...ama yapı sağlam. Sanırım Bay Bailey buradaki son yılına kadar oldukça iyi idare etti. İşte o zaman sağlığı bozulmaya başladı. Alzheimer onun için son kararı verdi."

"Öyleyse çıkalım," dedi Cathy.

"Bekle, dizlerine kadar otların ve yabani otların içinde yürüyeceksin," dedi ve atlayıp kamyonun etrafında döndü.

Cathy kapıyı açtı, ama daha dışarı fırlayamadan Duke onu kollarına alıp avludan geçirdi ve merdivenlerden yukarı çıkardı.

Cathy iki koluyla ona sarılmış, onu verandaya indirirken gülüyordu. Sonra anahtarı aldı ve onları eve aldı.

"Havasız... ve tozlu... ve biraz garip. Tüm mobilyalar burada, sanki markete falan gitmek için çıkmış ve eve hiç gelmemiş gibi."

"Aile yadigârları burada," dedi Cathy. "Ev satılmadan önce onları geri almak isteyeceklerdir."

Duke başıyla onayladı. "Peki, sen ne düşünüyorsun?"

"Olasılıklar sonsuz. Bu tavanlar ne kadar yüksek? On iki... belki on dört fit? Şu taç kalıplara bakın,

kemerli kapılara bayıldım."

"Gel de mutfağa bak," dedi Duke. "Gerçekten büyük ama tabii ki içinin boşaltılması gerekecek.

Ve yemek odası ile mutfak arasındaki açıklığı genişletmek istiyorum."

Odadan odaya geçmeye başladıklarında, yapılması gerekenlerle ilgili fikirleri birbirine karışmaya başladı. İkinci kata ulaştıklarında Cathy onun planlarını dinlerken zihninde bitmiş ürünü görmeye başlamıştı bile.

"Burada beş yatak odası var ama hepsi küçük. İlk ikisini seçer, bir duvarı yıkar, büyük bir ebeveyn banyosu ve büyük bir gömme dolabı olan büyük bir ebeveyn yatak odası yapardım ve sonra misafirler için birkaç tane daha makul büyüklükte yatak odası yapmak için bazı duvarları hareket ettirirdim."

"Evet, alt katta da doğu kanadını kiler, çamaşırhane ve çamur odası, batı kanadını da ofis haline getirin."

Duke o zaman ona döndü ve ellerini omuzlarına koydu.

"Sana bir şey soracağım ve eğer bu seni rahatsız ederse ya da bunu çok erken sormuşsam, bana karşı dürüst olup söyler misin?"

Ve işte böyle, evcilik oynamanın tüm fantezisi gitmiş ve aralarında büyüyen şeyin gerçekliği geri gelmişti.

"Evet... Sana her zaman hissettiklerimin doğrusunu söyleyeceğim," dedi. "Bunu benimle yapar mısın? Bizim için?"

Cathy'nin kalbi küt küt atmaya başladı. "Gerçekten mi?" "Evet, hanımefendi."

Gözleri doldu. "Oh, Duke..."

İnledi. "Çok erken. Özür dilerim, yapmadım-"

"Hayır, hayır, hayır, öyle değil. Sadece bir daha mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim... ta ki sana kadar. Evet, bunu seninle yapacağım... bizim için."

Duke iç çekti. "Teşekkürler Tanrım," diye fısıldadı, sonra kollarını ona doladı ve onu öptü.

Cathy onun dokunuşlarında kaybolmuş, öpücüğe öpücükle karşılık veriyor ve daha fazlasını istiyordu. Ama gök gürültüsünün gümbürtüsü o anı istemekten havaya çevirdi.

"Yağmur geliyor gibi görünüyor. Yağmur başlamadan önce seni eve götürsem iyi olur," dedi Duke.

Aceleyle aşağıya indiler, sonra kapıdan çıktılar, kapıyı tekrar kilitlemek ve anahtarı saklandığı yere geri koymak için yeterince durakladılar.

Sonra iki basamak aşağı indi ve durdu. "Atla, seni sırtıma alayım," dedi. Cathy onun sırtına tırmandı, kollarını boynuna, bacaklarını da beline doladı.

"Dayan," dedi ve rüzgâr hızlanmaya başladığında diz boyu otların arasından kamyonu doğru koşmaya başladı.

Kadın güvenle içeri girmiş ve kemerini bağlamıştı, adam da ilk yağmur damlaları ön cama sıçradığında arkasını dönüyordu.

"İyiyiz," dedi. "Otoyola kadar ya çakıl ya da asfalt yol var." Cathy, "Ben olsam
seninle çamura saplanmayı dert etmezdim," dedi.
Duke sırttı. "Şey, sıkışıp kaldığım için yaygara koparıyor olurdum, o yüzden bu da var."

Kasabaya dönerlerken telefonu çaldı. "Ben Jack," dedi ve açtı. "Hey, ne oldu?" "Evdeyim ve seni kontrol ediyorum."

"Telefonun hoparlörü açık. Cathy'yi kasabaya geri götürüyorum. Yakında evde olur. Bu öğleden sonra ona çiftliği ve Bailey'lerin evini gezdirdim."

"Harika. Merhaba ufaklık... Biz konuşurken hindi buzdolabında çözülüyor. Yakında görüşürüz." "Dört gözle bekliyorum," dedi Cathy.

Duke bağlantıyı kesti ve sonra telefonu aralarındaki konsola bıraktı.

Yağmur artık şiddetle yağıyordu ve Duke aniden frene basıp kamyonu Park'a ittiğinde neredeyse asfalta varmışlardı.

"Sorun nedir?" Cathy sordu.

"Sanırım şu ağaçların arasında bir arabanın arka lambalarını görüyorum. Burada kal." "Telefonunu al!" Cathy söyledi.

"Doğru," diye mırıldandı Duke. Onu deri ceketinin iç cebine koydu, şapkasını arka koltuğa fırlattı ve ona baktı. "Burada kalacağına söz ver."

"Söz veriyorum," dedi Cathy. "Sadece dikkatli ol."

Birkaç dakika sonra Duke kamyonetten inmiş, koşmaya başlamıştı. Cathy artık kırmızı stop lambalarını görebiliyordu, ağaçların arasından bakan parlayan kırmızı gözler gibi... Duke yamaçtan aşağıya doğru kayarak ilerliyordu.

"Her kimse, lütfen Tanrım, iyi olsunlar," dedi ve yüzünü pencereye olabildiğince yaklaştırarak sağanak yağmuru görmeye çalıştı.

* * *

Koca Tom Rankin geceyi kız arkadaşı Ethel'le geçirmiş ve bu sabah da tavuk kümesinin etrafındaki çitte açılan bir deliği onarmasına yardım etmek için kalmıştı. Evlenme fikrini birden fazla kez tartışmışlardı, ama ikisi de kendi evlerinden vazgeçmek istemedikleri için Ethel'in evine yapılan gece ziyaretleri haftada iki gün haline gelmişti.

Oğlu Albert buna aldırıyor gibiydi. Albert'in ağabeyi Junior'ı kasırganın ardından kaybettiklerinden beri Albert bir tür münzevi haline gelmişti ve ihtiyaç duyulduğunda çiftlik hayvanlarına tek başına bakabilecek durumdaydı.

Koca Tom öğlen yemeğinden sonra koltukta uyuyakalmıştı ve Ethel fırtınanın yaklaştığını görüp onu uyandırmak için aceleyle oturma odasına gidene kadar uyumasına izin verdi.

"Tom, tatlım... Büyük bir fırtına yaklaşıyor. Fırtına vurmadan önce eve gitmek istiyorsan, gitsen iyi olur."

"Hmmm, ne? Fırtına mı dedin?"

"Evet, daha önce de Albert'a topal buzağısı olan ineği ahıra götürmesi için yardım edeceğini söylemiştin."

"Pekâlâ... Tamam, beni uyandırdığın için teşekkürler Ethel."

Sandalyeden kalktı, ona veda öpücüğü verdi ve kapıdan çıkarken arabasının anahtarlarını aldı.

Bulutların ne kadar karanlık olduğunu görünce şaşırdı ve arkasını dönerken Albert'i aradı.

Albert ikinci çalışta cevap verdi ve sesi biraz endişeliydi. "Alo?"

"Evlat, benim. Eve geliyorum," dedi Tom.

"Fırtınanın yaklaştığını gördüm ve inekle buzağıyı çoktan kaldırdım."

"Yardıma gelemediğim için özür dilerim. Yemekten sonra koltukta uyuyakalmışım. Ethel beni uyandırdı," dedi.

"Sorun yok, baba. Acele etmene gerek yok."

İlk yağmur damlaları ön cama sıçrarken Tom, "Lanet olsun, bu yağmuru yenemeyeceğim," dedi.

Albert, "Dikkatli sür," dedi.

"Yapacağım," dedi Tom ve bağlantıyı kesti.

Yağmur tabakalar halinde yağıyor, önümüzü görmemizi zorlaştırıyordu ve Tom yoldan çıkmamak için gerçekten dikkat etmek zorundaydı.

Tam bir tepeyi aştığı sırada, solundaki ağaçların arasından bir şey fırladı ve arabasının önüne doğru koştu.

İrkilen Tom, çarpmamak için direksiyonu kırdı ve çarptığında kontrolü kaybederek önce yoldan, sonra da yamaçtan aşağı uçtu. Ağaçların hızla yaklaştığını gördü ve çarpmak için kendini hazırladı ve sonra her şey karardı.

Bildiği bir sonraki şey, yüzüne yağmur yağdığı ve birinin adını bağırdığı oldu. "Tom! Tom!

Tom! Tom! Beni duyabiliyor musun?"

Tom inledi ve gözlerini açmayı başardı. "Duke? Sen misin?"

"Evet. Hareket edebiliyor musun?"

Tom yüzünü buruşturdu, sonra dizinin altındaki keskin bir acıdan dolayı haykırdı. "Hiç sanmıyorum."

"Ambulans çağırdım bile, dostum. Dayan biraz. Gelene kadar seninle kalacağım."

"Albert..." Tom mırıldandı.

"Evet, onu sonra ararım. Şu anda sadece sana odaklanalım. Her iki kapı da sıkışmış, yoksa içeride seninle birlikte olurdum," dedi Duke. "Ne oldu?"

"Arabanın önüne bir şey atladı. Belki bir geyik. Onu kaçırmak için direksiyonu kırdım... Sanırım. Sadece ağaçların yüzüme doğru geldiğini hatırlıyorum." Sonra elini alnına götürdü. "Acıyor," dedi.

"Kesmişsin... Kanıyor."

Tom inledi ve sonra tekrar bayıldı.

Duke Tom'un nabzını hissetti. Yeterince sabitti, bu yüzden döndü ve Cathy'ye neler olduğunu haber vermek için yokuştan yukarı koştu.

Onun yokuşu tırmanmaya çalıştığını görünce rahat bir nefes aldı ve kamyonu ulaştığında camı indirdi.

"Bu Tom Rankin, komşumuz. Bir hayvanı kaçırmak için direksiyonu kırdı ve yoldan çıktı. Kendine geldi ama yine bayıldı ve ona ulaşamıyorum. Araba iki ağacın arasına sıkıştı. Ambulans çağırdım bile. Onunla birlikte beklemek için geri dönüyorum."

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Cathy sordu.

"Hayır ve onunla kalmak dışında benim de yapabileceğim bir şey yok."

Pencereye eğildi, onu hızlı ve sert bir şekilde öptü ve sonra yokuştan aşağı geri döndü.

Cathy pencereyi tekrar açtı ve dudaklarını hissetti. Öpücüğünden dolayı soğuk ve ıslaktılar ve adam çoktan gözden kaybolmuştu. Hem fırtınanın soğğundan, hem de olanlardan duyduğu endişeyle titredi ve yardım gelmesi için dua etti.

* * *

Tesadüfe bakın ki, şerif departmanından bir şerif yardımcısı oraya önce varmış.

Cathy onun arkasından geldiğini gördü, sonra da koşarak inip camını tıklattı. "Hanımefendi, burada bir kaza olduğuna dair ihbar aldık."

"Aşağıda," dedi Cathy. "Duke Talbot adamın yanında. Arabanın iki ağacın arasına sıkıştığını ve sürücüye ulaşamadığını söyledi. Ambulans çağırdığını da söyledi."

Ambulans olay yerine ulaştığında şerif yardımcısı onu başıyla onayladı ve bir çekici çağırmak için aracına geri döndü.

Ondan sonra, toplu bir kaos oldu. Duke tepeye geri döndü ve kamyonetine atladı, çalıştırırken üşüyor ve titriyordu.

"Elimden geleni yaptım ve yapabileceğim en iyi şey yoldan çekilmek. Çekici birazdan burada olacak ve şoförün Koca Tom'u çıkarmadan önce arabayı ağaçların arasından çekmesi için biraz hareket alanına ihtiyacı olacak."

"Geri dönecek bir yer bul ve çiftliğine geri dön," dedi Cathy.

"Ama benim-"

Cathy, "İhtiyacın olan şey ısınmak ve kuru giysiler giymek, tartışmaya da girme," dedi. "Araba kullanamayacak kadar üşüyor musun?"

"Hayır, ben iyiyim," dedi Duke ve hemen dönecek bir yer bulup, çekicinin ve yolun kenarına dizilmiş kurtarma araçlarının yolundan çekilerek eve doğru yola koyuldu. "Koca Tom'a oğlunu arayacağıma söz verdim. Albert ismini bulana kadar rehberimde gezinip Ara'ya basar mısın, sonra da ben arabayı sürerken hoparlörü açar mısın lütfen?"

Cathy'nin elleri titriyordu ama dediğini yaptı ve telefon çalmaya başlar başlamaz Duke ellerini direksiyondan çekmeden konuşabilsin diye telefonu kaldırdı.

Albert dördüncü çalışta cevap

verdi. "Alo, ben Albert."

"Albert, bu Duke."

"Hey, Duke. N'aber?"

"Öncelikle... panik yapmayın ama babanız bir kaza geçirdi. Yoldan çıktı ve şimdilik arabasının içinde sıkıştı. Başından beri yanındaydım ve şimdi yardım geldi. Arabası ağaçların arasına sıkışmış durumda ve ona ulaşmak için kapıları açamadık."

"Aman Tanrım! Neden evde olmadığından endişelenmeye başlamıştım."

"Seni aramamı istedi, ben de arıyorum. Onu Blessings'teki acil servise götürecekler." "Teşekkür ederim, dostum. Teşekkür ederim."

"Elbette. Beni haberdar et, tamam mı?"

Albert, "Kesinlikle," dedi ve bağlantıyı kesti.

Cathy Duke'ün telefonunu konsola geri koydu ve yola baktı. "Neredeyse vardık, değil mi?"

Duke onun sesindeki endişeyi duydu. "Evet, tatlım. Sadece birkaç dakika daha, sonra çiftliğe dönmüş olacağız."

Ona bir kez baktı ve ne bulacağını bilmeden o tepeden aşağıya nasıl korkusuzca indiğini, sonra da yardım gelene kadar arkadaşının yanında kaldığını düşündü.

"Muhtemelen onun hayatını kurtardığını biliyorsun,"

dedi. Duke kaşlarını çattı. "Hayır, ben sadece-"

"O yolda ne kadar trafik var?" diye sordu. "Çok değil," dedi.

"Eğer o stop lambalarını görmeseydiniz, biri onu bulana kadar ne kadar süre orada kalacağını bilemezsiniz."

Duke omuz silkti. "Bazı şeyler olması gerektiği gibidir. Ve artık evdeyiz," diye ekledi ve evin arka tarafına doğru çekerek arka verandaya olabildiğince yaklaştı.

Onlar dışarı çıkarken Jack mutfak kapısından çıktı, Duke'e şöyle bir baktı ve kaşlarını çattı.

"Sana ne oldu?" diye sordu, ikisini de yağmurdan korumak için içeri sokarken.

"Tom Rankin bir kaza geçirdi," dedi Duke.

"Git," dedi Cathy, işaret ederek. "Sıcak duş. Kuru giysiler. Sıcak kahve seni bekliyor olacak." Duke sırtıttı. "Peki efendim," dedi, giderken su damlatıyordu.

Bölüm 13

"Konuş benimle," dedi Jack ve yeni bir kahve yapmak için arkasını döndü.

Cathy olanları anlatmaya başladı, Duke'ün adamın hayatını kurtarmasıyla ilgili daha önce söylediklerini tekrarladı.

"Vay canına," dedi Jack. "Dinle, kendini evinde hisset. Ben kardeşimi kontrol etmeye gidiyorum. Kendine kahve al. Krema buzdolabında... şeker masanın üzerinde."

Cathy temizlenmek için koridordan geçip misafir banyosuna giderken o da koşarak odadan çıktı. İki adam aşağı indiğinde Cathy pencereye en yakın masada oturmuş yağmuru seyrediyordu. Onlar içeri girince başını kaldırdı.

"Henüz bir şey duymadınız mı? Onu arabadan çıkardılar mı?"

"Evet. Eminim acil serviste tedavi görüyordur ve arabası da çekilmiştir. Eğer bunu tekrar denemeye hazırsanız, yol artık temiz."

"Yanınıza sıcak kahve almadığınız sürece olmaz," dedi.

Jack sırtıttı. "Nihayet biri Duke'e değişiklik olsun diye ne yapması gerektiğini söylüyor." Duke bir seyahat kupasına bir fincan kahve doldurdu, sonra da kapağını kapattı. "Bu işe yarayacak mı?" diye sordu.

"Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu.

Duke, "Hayır, cidden iyiyim," dedi.

"Tamam o zaman, ama sadece yağmur dinmeye başladığı için. Jack, misafirperverliğin ve kahven için teşekkür ederim. Yarından sonraki gün görüşürüz."

"Evet, hanımefendi," dedi Jack.

"Biraz ıslanacaksın," dedi Duke. "Henüz erimedim," dedi Cathy.

Duke sırtıttı, sonra kapıyı açtı ve kız verandaya çıkarken kenara çekildi. Birkaç dakika durup yağmura baktılar ve sonra birbirlerine bakıp omuz silktiler.

"Sen varsan ben de varım," dedi.

"Hadi yapalım şu işi!" dedi Cathy ve verandadan atladı. Birkaç adım sonra ikisi de kamyonu varmış ve binmişlerdi.

Duke kapıyı arkasından çarparak kapatırken, "Tanrım," dedi, sonra Cathy'ye baktı. Etrafındaki

bukleler

Yüzü havanın etkisiyle tirbuşon gibi olmuştu ve yağmur yüzündeki tüm makyajı çoktan silmişti. "On altı yaşında gibi görünüyorsun ve düşündüğüm şey için kendimi pis bir yaşlı adam gibi hissediyorum," dedi.

Sırıttı. "Görünüş aldatıcıdır ve itibarın benimle güvende." "Kemerini bağla ve bunu tekrar deneyelim," dedi ve arabayı çiftlikten uzaklaştırdı.

Koca Tom ve arabasının kurtarılması sırasında yolda bulunan çamur ve izler çoktan yağmur tarafından temizlenmişti ve bu kez Blessings'e geri dönüş sorunsuzdu.

Duke arabasını Cathy'nin evinin garaj yoluna çekti ve onun arabasının arkasına park etti. "Acele dönmek zorunda mısın?" Cathy sordu.

"Hayır," dedi Duke ve ona kalbini hoplatan bir bakış attı. "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu.

Başıyla onayladı ve kapıyı açtı, sonra da ona yardım etmek için koştu. Kısa süre sonra verandaya, oradan da evin içine girdiler. Cathy kapıyı kilitler kilitlemeyi ceketini ve şapkasını çıkarıp onu kollarının arasına aldı.

Cathy içini çekti. "Bu oluyor, değil mi?"

"Beni eve göndermezsen olacak," dedi

Duke. "Eve gitmeni istemiyorum."

Kadının sesindeki arzuyu duydu ve elleriyle yüzünü kavrayıp onu öptü.

"Benimle neye bulaştığınızı bildiğinizden emin misiniz? İş her zaman kirlidir ve hiçbir şey kesin değildir... özellikle de Vegas'ın parlak ışıkları altında geçen onca yıldan sonra."

"Parlak ışıklar sadece parlak ışıklardır. Perde arkasındaki dünya diğer her yer gibidir. İnsanlar orada da normal hayatlar yaşıyor, ailelerini büyütüyor ve sıradan işlerine gidiyorlar. Kendine has bir güzelliği var ama sizin dünyanız kalbime hitap ediyor. Tıpkı benim büyüdüğüm gibi... Sadece daha az tehlikeli. Ve babamın annemi sevdiği gibi beni seven biriyle bir hayat istiyorum. Kaçmaktan yoruldum, Duke. Artık korkmak istemiyorum."

"O zaman benimle ol... aşkım ol. Seni güvende tutacağım, bebeğim. Bir daha asla korkmana gerek kalmayacak." Cathy'nin nefesi boğazında düğümlendi.

"O zaman beni takip et," dedi.

Ama o takip etmedi. Bunun yerine onu kollarının arasına aldı.

"Yatak nerede?"

"Koridorun sonunda. Soldaki ilk kapı."

Onu odadan çıkardı ve kısa koridordan geçerek yatak odasına götürdü ve yatağın yanına yatırdı.

Duke botlarını çıkarırken Cathy yorganı geri çekip ayakkabılarını tekmeledi, sonra da giysilerini çıkarmaya başladılar.

Garip olabilecek bir şey arzusunun gölgesinde kalmıştı. Cathy son giysisini de bir kenara atıp yatağa uzandığında, Duke onun yanına kaydı, sonra durakladı.

önündeki güzelliğe hayran kaldı.

"Çok güzelsin," dedi usulca ve başını eğdiğinde kolları boynuna dolandı. "Benimle seviş," diye fısıldadı ve o da öyle yaptı, vücudunun her santimini haritalamak için zaman ayırdı. Elleriyle ve dudaklarıyla, kadın onun için yanıp tutuşana kadar.

Duke onu yavaşça aldı... nazikçe... onu inciteceğinden korkuyordu ama korkuları yersizdi. Sadece onu sevmek istemişti... onu ateşe vermek değil.

Her şey birleşme anında oldu. Uzun geçmiş yaşamlardan gelen ruhların tanınması. Ve bunu açıklayacak kelimeler olmadan ve bir ömür boyu tatmin edilmemiş bir özlemde sonra o çılgınca cinsel açgözlülük anını anlamamanın bir yolu olmadan, yapabilecekleri tek şey yolculuk için dayanmaktı.

Son, bir nefesle bir sonraki nefes arasında, hiçbir uyarı olmaksızın, doruk noktasına ulaşma hissi olmaksızın geldi ve her ikisini de tam bir sessizliğe boğdu.

Cathy aynı anda hem nefes alıp hem de düşünmeye başlayana kadar bir dakika ikiye, sonra da üçe çıktı.

"Az önce ne oldu?" Duke
bir dirseğinin üzerinde
ayağa kalktı.

"Sen oldun. Sadece bir dirilişin beraberinde geleceğini beklemiyordum."

Cathy onun yüzüne dokundu, sonra parmağını çenesinin kıvrımında
gezdirdi. "Her neyse, sihirdi ve sen de iyi bir sihirbazsın."

Duke sırtıttı. "Hokus pokus ve abrakadabra. Sanırım bunu tekrar yapıp yapamayacağımızı görmemiz gerekiyor." Cathy ani bir özlemle içini çekti. "Tanrım, umarım öyle olur," dedi. Ve öyle de yaptılar.

Duke istediğinden daha uzun kaldı ama sonra ayrılmak eskisi kadar kolay olmadı. "Gitmek istemiyorum ama geri dönmem gerek."

Kollarını onun beline doladı ve yanağını onun göğsüne yaslayarak kalp atışlarının sabit gümbürtüsünü dinledi. Onun gitmesini de istemiyordu.

"Biliyorum. Seni burada daha fazla tutarsam Jack ikimizin de boynunu kıracak." Duke yüzünü çenesinin altındaki kalın kırmızı buklelere gömdü ve içini çekti. "Seni çok seviyorum ama bunu zaten biliyorsun," dedi.

Cathy'nin nabızı tekledi ve sonra kollarında geriye yaslandı.

"Sizi seviyorum Dük Talbot... hem de var olduğunu bilmediğim bir şekilde ve yarından sonra tekrar görüşeceğiz."

"Gelip seni alacağım," dedi Duke.

"Hayır. Kendim gidip geleceğim. Çok şey olacak ve muhtemelen senin yardımına ihtiyaçları olacak." "Bunu tekrar konuşuruz," dedi, sonra yüzünü kavradı ve onu son bir kez öptü. "Seni seviyorum."

Kendine dikkat et. Beni

istediğın zaman ara." Ve

sonra gitmişti.

Adam uzaklaşırken Cathy kapıda durup el salladı, sonra geri çekilip kapıyı kapattı. Bu

Hâlâ yağmur yağıyordu ve o gittiğinden beri evde bir soğukluk hissediyordu. Termostatı açtı, sonra onu Blessings'te karşılayan küçük eve baktı ve birlikte yeniden yapacakları büyük evi düşündü.

Hayatında hiçbir erkek hakkında Dük Talbot hakkında olduğu kadar emin olmamıştı. Aralarındaki bağ ne olursa olsun, bu bir sihirdi ve adab-ı muaşeret konusunda endişelenerek bunu kaybetmeye niyeti yoktu. Birbirlerini tanıyalı bir ay bile olmamıştı. Daha yeni ilk kez sevişmişlerdi ve kalbinin derinliklerinde bunun olması gerektiğini biliyordu. Bunun hızı Duke'u rahatsız etmiyorsa, o da kendisini rahatsız etmesine izin vermeyecekti. Mantıklı bir karar vermek için hayatı yeterince yaşamamış çocuklar gibi değillerdi. Daha çok, tanışmadan önce yaşadıkları hayatların başkaları için yaşandığını ve asla kendileri için yaşanmadığını hissediyordu.

İçlerindeki aciliyet buydu. Bir günü daha asla ayrı geçirmemek.

* * *

Gage Brewer Blessings'e vardığında hâlâ yağmur yağıyordu. Telefonundaki GPS'i kullanarak pansiyonu buldu ve park etti. Basamakları koşarak çıkarken ön cepheyi boydan boya kaplayan büyük sundurma yağmurdan korunmak için iyi bir sığınaktı, sonra içeri girmeden önce ceketindeki suyu silkelemek için durdu.

Resepsiyondaki adama yaklaştığında hoş bir sıcaklık ve fırınlanmış tatlıların kokusu onu sardı.

"Merhaba, ben Gage Brewer. Rezervasyonum var."

"Evet, Bay Brewer... Blessings'e hoş geldiniz. Ben Bud Goodhope, buranın sahibiyim. Odanız sizin için hazır. Bizimle uzun süre kalacak mısınız?"

"İşim bitene kadar burada olacağım," dedi Gage. "Umarım uzun sürmez. En iyi ihtimalle bir ya da iki gün."

Bud başıyla onayladı. "Kahvaltı her sabah 6:00'dan 10:00'a kadar servis ediliyor ve kasabada diğer öğünlerinizi alabileceğiniz birkaç farklı yer var. Granny's Country Kitchen hepimiz tarafından şiddetle tavsiye edilir, ancak Broyles Dairy Freeze ve iyi bir barbekü yeri de var."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Gage. "Saat neredeyse 19:00. Büyükannenin yeri kaç'a kadar açık kalıyor?" "Her gece 22:00'ye kadar. Aynı şey diğer iki yer için de geçerli. Çok fazla gece yok. Burada bir hayat var ama canı çeken olursa Savannah arabayla sadece bir saat uzaklıkta. Şimdi... beni takip ederseniz, size odanızı göstereyim."

"Her gece belli bir saatte ön kapıyı kilitliyor musunuz?" Gage sordu. Bud,

"Gece yarısı, eğer geç bir varış beklemiyorsak," dedi.

Gage çantasını aldı ve Bud'ı merdivenlerden yukarı, sonra da koridordan odasına kadar takip etti. Bud içeriye doğru ilerledi ve eşyaları göstermeye başladı.

"Gördüğünüz gibi, bir Keurig ve farklı aromalarda K-bardakların yanı sıra eşimin bazı ürünleri de var."

Rachel'in ev yapımı g z llikleri. Kendisi olağanüstü bir a  ı."

"Her şey çok davetk r görünüyor," dedi Gage. "Burada rahat edeceğime eminim. Bütün gün seyahat ettim, sanırım bu havada dışarı çıkmayacağım. Bu gece evde kalacağım ve akşam yemeği için bu g z lliklerden faydalanacağım."

Bud telefonu işaret etti. "Karşılama sepetinde kurabiyeler ve tarçınlı  ekerli kekler, mini buzdolabında soğuk gazoz ve belirttiğim gibi Keurig'iniz var. Bir şeye ihtiyacınız olursa 7'ye basın ve iyi dinlenin."

"Teşekkürler," dedi Gage.

Adama neredeyse Cathy Terry'yi tanıyıp tanımadığını soracaktı ama sonra vazgeçti. Birinin onu sorduğunu bilmesini ve tekrar kaçma riskini göze almasını istemiyordu.

Blessings, Georgia, hayatında gittiği en küçük yerlerden biri olabilirdi. Böyle küçük bir yerde kiralık araba kullanan kıızıl saçlı bir kadın bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

* * *

Duke eve dönerken Rhonda Bailey'den bir telefon aldı. Aile sonunda babalarının m l   için bir fiyat belirlemi ti ve Duke bu fiyatı hiç sorgulamadan kabul etti. Fiyatın adil olduğunu biliyordu ve babalarının uzun süreli bakım masraflarını karşılamak için alacakları her kuru a ihtiyaçları olduğunu da biliyordu.

"İstiyorum," dedi. "Yerel emlak  irketiyle mi anla acaksın?"

"Evet. Her şeyin güncel hale getirilmesiyle onlar ilgilenecek. İmzalanacak evraklar çıkar çıkmaz size haber veririm. Ama ciddi bir para yatırmanız gerektiğini söylediler."

"Evet, tabii ki. Bunu   kran Günü'nden önce mi yapıyoruz?"

"Hayır. Bize göre sizin s z n z altındır ve bunu satın alacak kişinin siz olduğunu bilmek bizi mutlu ediyor."

"Teşekkür ederim, Rhonda. Burası çok güzel eski bir ev. Onu yeniden parlatmak için sabırsızlanıyorum." "Teşekkür ederim Duke. Karde lerime söyleyeceğim ve hepinize mutlu   kran Günleri."

Duke, "Hepinize aynı şekilde," dedi ve bağlantıyı kesti.

Jack'e ak am i lerinde yardım etmek için zamanında çiftliğe döndü ve planları hakkında onu bilgilendirdi.

Jack onu tebrik mi etse yoksa  z lse mi bilemedi ama Duke o kadar sevinçliydi ki Jack balonu patlatmaya kıyamadı.

Hope hava kararana kadar eve gelmemişti. Ambulans Koca Tom Rankin'le birlikte geldiğinde acil servisteydi ve sonraki    saatini Dr. Quick'in Tom'un yaralarını değerlendirip teşhis koyduktan sonra onu bir gece gözlem altında tutmak üzere hastaneye yatırmasıyla geçirdi.

Tom beyin sarsıntısı geçirmiş, kafasına zimba takılmış, kaburgaları çatlamış ve diz kapağı kırılmı tı ve hayatta kaldığı için  anslıydı.

Oğlu Albert, Tom'un getirilmesinden sadece birkaç dakika sonra geldi ve Albert'in telefonu sayesinde Ethel de hemen arkasındaydı. İkisi de olanlardan dolayı dehşete düşmüştü ve Tom'a minnettarlardı.

Canlı.

Ama Hope'un bitkinliği nihayet eve vardığında açıkça görülüyordu. Bu haftanın büyük bölümünde azalan enerji seviyesini düşünmüştü ve arka kapıdan girip Jack'i kendisini beklerken bulduğunda gözyaşlarına boğuldu ve onun kollarına atıldı.

Jack önce irkildi, sonra da endişelendi. "Tatlım! Neyin var?"

"Sadece çok yorgunum," dedi Hope. "Konuşabilir miyiz?"

"Kesinlikle," dedi. "Sen otur. Yemeğinizi ısıtacağım ve yerken konuşabilirsiniz."

Başını salladı ve köfte ile patates püresini ısıtmadan önce adamın önüne koyduğu tatlı çaydan büyük bir yudum aldı.

Jack tabağı önüne koyup ona bir çatal uzatırken Hope, "Teşekkür ederim sevgilim," dedi. "Ye... sonra konuşuruz."

Başını salladı ve ilk ısıırığı aldı. Her zaman olduğu gibi, ev, yemek ve sevdiği adamın rahatlığı tam da doktorun istediği şeydi.

Sonunda çatalını bıraktı ve tabağı bir kenara itti.

"Düşündüğüm gibi dayanamıyorum," dedi Hope. "Orada doğumdan bir ay öncesine kadar temiz çalışan başka hemşireler var ama bunu nasıl yapıyorlar bilmiyorum. Öğleden sonra o kadar yorgun oluyorum ki hastalarımı ihtiyaç duydukları bakımı verdiğimi hissetmiyorum."

Jack masanın öbür ucuna uzandı ve onun ellerini tuttu.

"Gelire ihtiyacımız yok tatlım, bunu sen de biliyorsun. Yıllardır seninkilerin çoğunu bankaya yatırıyoruz. Sadece haber ver ve eve gel. Kendini iyi hissetmediğin günlerde uyuyabilir ve iyi hissettiğin günlerin tadını ek bir baskı olmadan çıkarabilirsin. Evde olmanı çok isterim."

Umut iç çekti. Çok rahatlamıştı. "Geri döndüğümde istifamı vereceğim. Sanırım yapmam gereken en doğru şey bu."

Jack ayağa kalktı ve onu kollarının arasına alıp sarıldı.

"Küvete gir ve ıslan. Nasıl olsa önümüzdeki üç gün izinlisin. Bu gece yatmadan önce akşam yemeği için ihtiyaç duyacağın şeylerin bir listesini yap, Duke ya da ben senin için gidip getiririz."

Kollarını onun boynuna doladı. "Anlayışın için ve her zaman en büyük amigom olduğun için teşekkür ederim. Ben gelmiş geçmiş en şanslı kadını. Bir süre sonra listeye gireceğim."

Jack çıkarken onun sırtını hafifçe sıvazladı, bu da onu güldürdü. Geç saatte yediği yemeğin ardından ortalığı toplarken hâlâ sırtıyordu ve sonra kileri gözden geçirip onun için listeyi hazırlamaya başladı, ayrıntıları bitirmesi için ona bıraktı.

Duke, Jack ve Hope arasındaki konuşmaya yeterince kulak misafiri olmuştu ve Hope'un iş yerinden haber vereceğini biliyordu. Bunu tüm kalbiyle destekledi ve aynı zamanda onlara kişisel alan tanımak için daha büyük bir aciliyet hissetti. En azından artık Bailey'nin evinin kendisinin ve Cathy'nin olacağından emindi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde odasına çıktı, duş aldı ve yatmaya hazırlandı, ama Cathy'ye iyi geceler demeden uyumayı düşünemedi, bu yüzden onu aradı.

Cathy yatağında oturmuş televizyon seyrediyordu ama sürekli öğleden sonrasını düşünüyordu. Yastığında hâlâ Duke'un tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu ve gece haberlerinin başlamasını beklerken ona sarılıyordu. Sonra telefonu çaldı ve daha bakmadan arayanın o olduğunu anladı.

"Merhaba, sen," dedi.

Duke gülümsedi. "Merhaba sevgilim. Sana iyi geceler dilemek ve küçük bir haber vermek için aradım. Rhonda Bailey nihayet bu öğleden sonra beni aradı ve evi için bir fiyat söyledi, ben de kabul ettim. Evrak işlerini halletmemiz gerekiyor ama ev artık bizim."

"Oh tatlım... bu harika! Senin için çok heyecanlıyım... bizim için."

"Ben de öyle. Jack ya da ben yarın Şükran Günü için son dakika alışverişi yapmak üzere Blessings'e geleceğiz ama programımız çok sıkışık. Hope her şeyi planladı ve biz de onun koşucularıyız."

Cathy gülümsedi. "Eminim çok da iyisinizdir. Lütfen ona bir şeyler getirmekten mutlu olacağımı hatırlat. Bana haber ver, tamam mı?"

"Evet, ona söyleyeceğim ama sanırım o her şeyi halletmiştir. Sadece sana iyi geceler dilemek istedim." "İyi geceler. Seni seviyorum," dedi Cathy.

Duke, "Ben de seni seviyorum," dedi ve bağlantıyı kesti.

Cathy telefonunu tekrar şarja taktıktan sonra yatağa uzandı, yastığı çenesinin altına doğru çekti ve uykuya daldı.

Filmin sonunu ya da gece haberlerini izlemedi. Birkaç saat sonra uyandığında televizyonu ve lambasını kapattı ve Blaine Wagner'in onu yeniden bulmakla kalmayıp peşine bir adam taktığından habersiz tekrar uykuya daldı.

Bölüm 14

Gage Brewer, Las Vegas'taki herhangi bir açık büfeyi utandıracak bir kahvaltı büfesine geldi. O geldiğinde yemek alanında dört misafir daha vardı ve çok çekici orta yaşlı bir kadın her birkaç dakikada bir taze yiyeceklerle mutfağa girip çıkıyordu. Adamın içeri girdiğini görünce gülümseyerek onu karşılamaya geldi.

"Günaydın. Siz Bay Brewer olmalısınız. Ben Rachel Goodhope. Sıcak içecekler büfede, gerisi kendiliğinden anlaşılır. Kahvaltınızın tadını çıkarın."

"Teşekkür ederim hanımefendi. Güzel görünüyor," dedi Gage ve büfeye gitmeden önce ceketini bir sandalyenin arkasına astı.

Çıtır çıtır kızarmış domuz pastırması şeritleri, peynirli çırpılmış yumurta ve soslu sıcak bisküvi tabağıyla başladı ve kahve fincanını doldurmak için kalktığında, böğürtlen şurubuyla ıslatılmış kısa bir krep yığını getirdi.

Hayatında yediği en güzel yemekti ve Cathy Terry'yi burada bulmaktan bir şey çıkmazsa, sadece bu yemek bile yolculuğa değerdi.

Rachel daha sonra elinde bir sürahi sıcak kahveyle gelip yemek yiyenlerin fincanlarını doldurdu. Gage'in masasında durup onunkini ısıttı ve Gage de bu fırsattan yararlanarak Wagner'in eski karısı hakkında ona sorular sordu.

Rachel kahvesini doldururken Gage, "Bu yemek harikaydı," dedi. "Vegas'ta böyle yemekler yaparak bir servet kazanabilirsin."

"Las Vegas'tan mı geliyorsun?" Rachel sordu.

Başını salladı ve az önce fincanına doldurduğu kahveye biraz daha şeker karıştırdı.

"Evet, öyle. Vegas'tan buraya yeni taşınan bir tanıdığım var. Belki onu tanıyorsunuzdur? Adı Catherine Terry. Blessings'deki mezarlıkta soy araştırması yapmama yardım edecek."

Rachel evet demeye başladı ama sonra bir şey onu

durdurdu. "Bu isim hiç tanıdık gelmiyor," dedi Rachel.

Gage hayal kırıklığını omuz silkerek gizledi. "Anlıyorum. Uzun süredir burada değil."

Rachel onun yüz ifadesinin düştüğünü gördü, bu hiç mantıklı değildi. Onun arkadaşını tanıyıp tanımaması neden umurunda olsun ki?

"Demek aile araştırması yapıyorsunuz. Ne kadar büyüleyici!" dedi Rachel. "O zaman tüm ailemizi

ziyaret edeceksin.

Hazır buradayken Azizler Mezarlığı'na gidelim. Araştırdığınız aile ismi nedir?" "Um... baba tarafım... Brewers."

"Hayalet avında iyi eğlenceler," dedi Rachel ve mutfığa dönmeden önce tekrar gülümsedi. Ama oraya varır varmaz Bud'ı kolundan yakaladı.

"Dün gece gelen yeni adam... Gage Brewer... Cathy Terry'yi tanıyıp tanımadığımı sordu."

"Yani?" Bud sordu.

"Buradaki mezarlıkta aile araştırması yapmasına yardım edeceğini söyledi ama ben ona inanmıyorum." Bud, "O hiçbir yasayı çiğnemedi," dedi. "O yüzden durduk yere sorun çıkarma."

Rachel burnunu çekti ama parktaki son kahramanlığı için Cathy Terry'ye şimdiden bir miktar sadakat duyuyordu. Her ihtimale karşı Cathy'yi uyarma ihtiyacı hissetti ama onunla nasıl bağlantı kuracağını bilmiyordu.

"Keşke telefon numarası bende olsaydı," dedi Rachel. "En azından bu adamı tanıdığını teyit etmek için arardım." Bud iç çekti. "Duke Talbot'un onunla görüştüğünü duydum. Muhtemelen Hope'ta numarası vardır. Onu arayabilirsin." "Sanırım arayacağım," dedi Rachel. "Sen yemek odasına doğru bir tur daha at. Ben tuvalete gidiyorum.

ofis."

"Tamam. Seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaparım," dedi Bud ve göz kırptı ama Rachel göz kırpmayı kaçırıldı. O zaten bir görevdeydi. Küçük kasabalardaki soruşturmaların hem merak hem de şüphe uyandırdığının farkında olmayan Gage kahvesini bitirdi, sonra ceketini giyip çıktı. Cathy Terry'yi nasıl arayacağından pek emin değildi, çünkü sokaklarda bir aşağı bir yukarı dolaşmak, küçük bir kasabada bir yabancının varlığına dikkat çekmekten başka bir işe yaramayacaktı, ki bu da niyetinin tam tersiydi.

Ancak Şükran Günü nedeniyle sokaklar her zamankinden daha kalabalıktı ve kasabanın en işlek yeri Crown'du. Aile ziyafetleri için yiyecek alışverişi çok sayıda kişi tarafından yapılıyordu.

Ana caddede birkaç tur attıktan sonra, Gage Crown'un park yerine girdi ve bir tür gözcülük yapmaya başladı... siyah bir Jeep Cherokee kullanan kıvrık saçlı kızıl saçlı birini gözlüyordu. Kadının nerede yaşadığını öğrendiğinde, ihbarda bulunacak ve Şükran Günü için eve döndüğünde zahmetine karşılık küçük bir miktar para alacaktı.

Ama Rachel, Hope'u ararken Gage Brewer'ın tam tersi bir görevdeydi. Telefon birkaç kez çaldı ve sonra Hope açtı.

"Merhaba, ben Hope."

"Merhaba tatlım, ben Rachel. Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?"

"Hayır, hayır, ben iyiyim. Önümüzdeki iki gün boyunca çalışmayacağım. Ne oldu?"

"Cathy Terry'nin telefon numarası sizde var mı acaba? Onu bir konuda aramam gerekiyor."

"Duke'te var. Bir saniye bekle," dedi Hope ve koridorda Duke'ün telefonunu koyduğu yere gitti.

Yemek masasındaki fazladan yapraklar. "Duke... Rachel Cathy'nin telefon numarasını istiyor. Ona yardım edebilir misin?" "Elbette," dedi Duke ve Hope kendi telefonunu verirken Cathy'nin

numarasını kendi telefonundan buldu.

"Selam Rachel. Hope, Cathy'nin numarasını istediğini söyledi?"

"Evet... Aşırı tepki gösteriyor olabilirim ama dün gece geç gelen bir misafirimiz vardı ve bu sabah kahvaltıda Las Vegas'tan geldiğini söyledi. Sonra bana Catherine Terry'yi tanıyıp tanımadığımı sordu. Sonra da bana Cathy'nin Vegas'tan bir arkadaşı olduğu ve aile geçmişi için yerel mezarlıkta araştırma yapmasına yardım edeceği hakkında şüpheli bir hikaye anlattı. Cathy'nin nereli olduğunu hiç duymadım, bu yüzden onun hakkında gönüllü olmadım."

Duke'un ensesindeki tüyler diken diken oldu. Birkaç gün önce Savannah'da eski arkadaşıyla karşılaştığını biliyordu ve şimdi de Vegas'tan bir adam gelip onu soruyordu. Bu hiç doğru gelmiyordu.

"Adı neydi?" Duke sordu.

"Gage Brewer. Dinle Duke... Cathy'nin hikâyesi hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama bu sana şüpheli geliyorsa, kasabada onu soran bir yabancı olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Hikâyesini biliyorum ve bu şüpheli," dedi Duke. "Onu hemen arayacağım ve eğer bir şey yoksa, onu uyaracak kadar önemsedğin için çok teşekkür ederim. Ve eğer bu düşündüğüm şeyse, ona büyük bir iyilik yapmış olursun."

"Tamam... teşekkürler. Bunu senin ellerine bırakınca kendimi daha iyi hissediyorum," dedi Rachel ve bağlantıyı kesti. "Neler oluyor?" Duke telefonunu geri verirken Hope sordu.

"Vegas'tan biri Cathy'yi aramak için şehre gelmiş."

Hope'un nefesi kesildi. "Tehlikede mi?"

"Henüz bilmiyorum ama onu arayacağım," dedi Duke. Telefonunu verandaya çıkardı ve aramak için beyaz hasır sandalyelerden birine oturdu, kadın cevap verirken bile korkuyordu.

"Merhaba aşkım," dedi Cathy.

Duke iç çekti. "Merhaba bebeğim. Bugün ne yapıyorsun?"

"Uyudum ve sadece evi temizliyorum. Hope bir şey getirmemi ister mi?" diye sordu. "Bu yüzden aramadım. Rachel Goodhope, Blessings Yatak ve Kahvaltı'yı işleten kadın.

-Az önce beni aradı. Dün gece geç giriş yaptıkları için biraz endişeliymiş. Kendisi Las Vegas'tan. Bu sabah da sizi tanıyıp tanımadığınızı sordu."

Cathy inledi ve en yakındaki sandalyeye çöktü.

"Hayır, hayır, hayır. O lanet Pamela St. James'ti. Doğruca Vegas'a döndü ve herkese beni gördüğünü söyledi. Söyleyeceğini biliyordum. Sadece Blaine'in beni rahat bırakacağını umuyordum. Daha iyi bilmeliydim."

"Blaine Wagner giriş yapmadı. Gage Brewer adında bir adamdı. Adını hiç duydunuz mu?"

"Hayır."

"Rachel'a yerel mezarlıkta aile geçmişini araştırmasına yardım edeceğinizi söyledi."

"Bu bir yalan," dedi Cathy. "Şimdi nerede o?"

"Bilmiyorum tatlım. Muhtemelen şehirde bir yerlerde seni arıyorlardır. Sen evde kal. Seni almaya geliyorum."

"Saklanmıyorum," dedi Cathy. "Ve kaçmayacağım. Bir daha asla."

Telefonu kapattığında Duke'ün kalbi durdu.

"Kahretsin, seni küçük asabi," diye mırıldandı ve evin içinde koşarken ceketini ve arabasının anahtarlarını aldı. "Kusura bakma. Blessings'e gitmem gerek. Uzun sürmez. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at, getiririm," dedi ve kapıdan çıktı.

Kamyona atlayıp kasabaya doğru yola çıktı, yolda Cathy'yi aramaya çalıştı. Sürekli telesekretere düşüyordu, bu yüzden Lon'u aradı, neler olduğunu anlattı ve birbirlerini bulmadan önce Cathy'yi ya da Gage Brewer'ı bulmasını istedi.

* * *

Duke arka kapıdan çıkarken Jack de hizmet odasından çıktı.

"Nereye gidiyor?" diye sordu.

"Vegas'tan biri Cathy'yi aramak için kasabaya geldi. Sanırım eski kocasıyla bir ilgisi var," dedi Hope.

Jack kaşlarını çatı. "Bu hiç iyi değil."

"Hayır, değil ve Duke kendini bunun ortasına atmak üzere." Jack bir an paniğe kapıldı ama sonra bıraktı.

"Duke ona ihtiyacı olan bir kadına aşık yetişkin bir adam. Şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

Umut sırtı. "Sanırım yaprakları masaya koymayı bitirmeliyim. Ben sözünü kestiğimde Duke de öyle yapıyordu."

"Tamamdır," dedi Jack. "Ağabeyim için endişelenme. O kendi başının çaresine bakabilir."

* * *

Cathy, Rachel'ın numarasını bulmak için Google'da Blessings Bed and Breakfast'ı aradı, ama Bud cevap verdi. "Merhaba, Blessings Yatak ve Kahvaltı. Ben Bud Goodhope."

"Bud, bu Cathy Terry. Rachel orada mı?"

"Crown'a gitmek için az önce çıktı," dedi Bud. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Misafiriniz Gage Brewer beni arıyor ve sanırım eski kocam beni yine takip ettiriyor. Ne sürüyor?"

Bud gözlerini kırptırdı. Vay canına... Rachel'ın içgüdüleri tahmin ettiğinden de iyiydi. "Gümüş rengi bir Cadillac Escalade. Son model."

"Peki neye benziyor?" Cathy sordu. "Başın belada mı?" Bud sordu.

"Henüz değil, ama olabilir. Bir eşkâle ihtiyacım var."

"Uzun boylu, zayıf, kumral saçlı. Sanırım siyah bir deri ceket giyerek çıktı." Cathy, "Teşekkür ederim," dedi ve telefonu kapattı.

Bud kaşlarını çatı. Blessings'te bir sorun varmış gibi görünüyordu.

Cathy ceketini ve anahtarlarını aldı, sonra karakoldan hâlâ alamadığı tabancayı düşündü ve almamasının iyi olacağına karar verdi. Ama yine de eli boş gitmeyecekti ve biber gazını bulmak için yürüyüş kıyafetlerini karıştırdı. Onu buldu ve kapıdan dışarı çıktı.

Telefonu deli gibi çalışıyordu ama arayanın Duke olduğunu tahmin etti ve sesli mesaja yönlendirdi. Onu bu işten vazgeçirmeye çalışacaktı ama artık dayanma zamanı gelmişti.

Arabaya bindi, biber gazı da yanındaki koltuktaydı. Mantık ona Gage Brewer'ın onu aradığını ve Pamela St. James'in bilgilerini kullanıyorsa, muhtemelen ne kullandığını bildiklerini söyledi. Bu yüzden Blessings'in ana kısmında dolaşacak ve dikiz aynasında gümüş bir Escalade belirip belirmediğine bakacaktı.

Oraya geri dönmediğinden emin olmak için ilk gittiği yer pansiyonu. Gittiğini anlamak için arabayı çekmesine bile gerek kalmamıştı, bu yüzden hikâyenin doğru olmadığından emin olmak için All Saints Mezarlığı'na uğradı. Orada sadece bekçilerin araçları ve küçük mavi bir sedan vardı, bu yüzden Main'e doğru geri döndü.

Ana Cadde'nin en ucundan çıkmasına rağmen trafik yoğunluğuna şaşırdı ve bunun Şükran Günü için alışveriş yapan insanlardan kaynaklandığını tahmin etti. Ana Cadde'deki trafiğin çoğunluğu ya Crown'dan geliyor ya da Crown'a gidiyordu, bu yüzden daha sonra otoparkı kontrol etmeye karar verdi. Bugün kasabaya gelen giden herkesi izlemek için mükemmel bir yerdi, bu yüzden eski kırmızı bir kamyonun ve parlak siyah bir Lexus'un arkasına takıldı ve sonra boş bir park yeri arıyormuş gibi yaparak otoparkta gezinmeye başladı.

Her şey otoparkın ön yarısına doğru çekilmişti ve boş yerler daha gerideydi. Bu yüzden bir araba koridorunun sonundan döndü ve otoparkın arkasına doğru ilerliyordu ki aniden bir arabanın ön camında parlayan güneş ışığı dikkatini çekti.

Olayla ilgili en tuhaf şey, sürücünün arabasını tel örgülere park etmiş olması ve park yerine geri geri girerek arabanın mağazaya bakmasını sağlamış olmasıydı.

Görünüşe bakılırsa, bu alışılmadık bir şey değildi, ancak bu özel alana geri dönmek, arabanın bagajını çitlere dayadı ve içine yiyecek yüklemeyi imkansız hale getirdi. Yaklaştıkça bunun aslında gümüş rengi bir Escalade olduğunu ve sürücüsünün koyu renk deri bir ceket giydiğini fark etti.

Otoparkın arka tarafına doğru hızlandı, sonra arabanın tam önüne yanaşarak adamın önünü kesti. Adamın yüzündeki ifade şoktan şaşkınlığa dönüştü... ve sonra kadın biber gazını taşıyarak arabadan indi.

Ona doğru ilerlerken yüzündeki tanıma ifadesini gördü, sonra gözlerini devirmesini ve iki eliyle direksiyonu tokatlamasını izledi. Kandırıldığını biliyordu.

"Arabadan in," dedi Cathy. Gage tereddüt etti. "Bakın bayan, ben-"

"Yani... şimdi ben bir yabancı mıyım? Las Vegas'tan arkadaşın Cathy'nin sana yardım edeceğini sanıyordum.

Şimdi de kim olduğumu bilmiyormuş gibi mi davranıyorsun? İn arabadan!"

Gage bir yüzleşme beklemiyordu. Kapıyı açtı ve çıkardığı gürültüyü en aza indirmeye çalışmak için dışarı çıktı, çünkü insanlar bakmaya başlamıştı ve dehşete kapıldı, bir adam cep telefonunu çıkarmıştı ve onları kaydediyordu... ses ve her şey.

"Ben yokum. Peki şimdi ne olacak?" dedi. "Neden buradasın?" diye tersledi.

"Ben sadece bir iş yapıyorum. Başka bir şey değil" dedi.

"İşin beni bulmak mıydı? Sonra ne oldu? Blaine Wagner'in beni öldürmesi için gönderdiği tetikçi sen misin?"

Gage'in nefesi kesildi. "Ne? Hitman mi? Olamaz! Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ben sadece bir dava üzerinde çalışan bir özel dedektifim."

"Ve ben sizin davanızım. Eski kocam Blaine Wagner beni takip ediyor. Hayatımı tehdit ettikten sonra ondan kaçtım ve belli ki beni bulmanız için sizi tutmuş... Şimdi ben öldüğümde siz de cinayete suç ortağı olacaksınız."

Gage hasta hissetti. Demek Rand Lawrence bu yüzden istifa etmişti.

"Oh, Tanrım, bayan. Bilmiyordum. Benden tek istediği nerede yaşadığınızı öğrenmekti."

Cathy ters ters baktı. "Bunu neden bilmek istesin ki? Neredeyse bir yıldır boşanıyoruz. Polisi arayacağım. Seni suçlayabilecekleri her şey için sana karşı suç duyurusunda bulunacağım. İşinle benim güvenliğim arasındaki detayları yerel polisle halledebilirsin. Sen aşağılık, pislik herifin tekisin."

Gage, tehdidini gerçekleştirmesini engellemek amacıyla ona doğru hamle yaparken cep telefonlu çocuğu unutmuştu.

Cathy çılgılık atıp geriye doğru sendeledi, büyük siyah bir kamyon birdenbire ortaya çıkmadan hemen önce biber gazını iyice sıktı. Bir fren sesi duydu, Duke'ün kamyonundan çıktığını kısa bir an gördü ve bir de ne görsün, Brewer'ı Escalade'e çarpmıştı. Gage'in yüzü ve gözleri yanıyordu ve panik içindeydi. Bu adamın nereden geldiğini bilmiyordu ama ona bir defans oyuncusu gibi vurmuş ve nefesini kesmişti. Nefes alamıyordu. Konuşamıyordu. Sonra adam onu döndürüp yüzüstü kaputun üzerine ittiğinde öleceğini düşünmüş.

"Gözlerim, gözlerim... Nefes alamıyorum..." diye soludu sonunda.

Duke onu ensesinden yakalayıp ayağa kaldırdı ve sonra iki kolunu da arkasına doğru bükte.

"Kımıldarsan boynunu kırarım," dedi Duke.

Gage'in çırpınışlarını sona erdiren, tehdidin sakın ve ölümcül tonuydu.

Cathy hâlâ şoktaydı. "Nerede-"

"Telefonuna cevap vermedin," dedi.

Meydan okuyarak çenesini kaldırdı.

"Meşguldüm." Adam bir kaşını kaldırdı.

Gage Brewer göremiyordu ama nefesini geri kazanmaya ve konuşarak bu durumdan kurtulmaya çalışıyordu. "Gözlerim... Gözlerim... Yardıma ihtiyacım var."

"Çeneni kapatman gerek," dedi Duke.

Gage inledi. "Ben bir dava üzerinde çalışan lisanslı bir özel dedektifim. Buna hakkınız yok-" Duke elini daha da sıktı. "Kızımın peşinden gittiğinde haklarını kaybettin."

"Tanrım... lütfen, gözlerim... Yardıma ihtiyacım var. Bana inanmak zorundasınız, ben masumum."

İşte o zaman Şef Pittman nihayet olay yerine geldi. Devriye arabasından inip Cathy'ye başını salladı.

Cathy, "Silahım hâlâ sende," dedi ve biber gazını ona uzattı.

Lon, suçluyu hâlâ arabaya sabitlemiş olan Duke'a baktı. "Görünüşe göre onu önce o bulmuş," dedi Lon.

Duke omuz silkti. "Seni uyarmıştım. Kızı yakalamak üzereyken onu yere serdim."

"Ona zarar vermeyecektim! Kimliğim var. Ben lisanslı bir özel dedektifim," dedi Gage ve sonra inledi. "Gözlerim... Biri yardım etsin."

"Ben Şef Pittman. Bir ambulans yolda. Onları yıkayıp çıkaracaklar."

Gage kendini aptal gibi hissediyordu. Davasını savunmaya çalışıyordu ve sprey yüzünden bir bebek gibi ağlıyordu.

"Ben herhangi bir suç işlemedim. Sadece buraya park etmişim. Onu bulmak için işe alındım ve o bana yaklaştı ve tüm bunları başlattı."

Cathy başını salladı. "Hayır, hikâyenin tamamı bu değil, Şef. Eski kocam Vegas'ta hayatımı tehdit etti. Aylardır beni izleyen ve takip eden insanlar vardı. Vegas'tan bu yüzden ayrıldım ve bu adamın bir tetikçi olmadığına inanmak için hiçbir nedenim yoktu. Takipten tutuklanmasını istiyorum... ve onu başka ne ile suçlayabilirsiniz."

Gage inledi. "Sadece arabamda oturuyordum."

"Blessings'e neden geldin?" Cathy sordu.

Gage aynı hikâyeyi tekrarladı. "Seni bulmak için. Ama bu sadece bir işti."

Duke, Gage'in kollarını biraz daha sıktı. "Şef, kahvaltıda Rachel Goodhope'a yalan söyledi ve Cathy Terry'nin arkadaşı olduğunu söyledi. Rachel'a Cathy'yle günü birlikte geçirmeyi planladıklarını söylemiş."

Lon dönüp Cathy'ye baktı. "Bayan

Terry, bu adamı tanıyor musunuz?"

"Hayır."

"Yani siz ona nerede olduğunu soran bir yabancısınız... ve kimse kaybolduğunu düşünmeden onu kaçırma özgürlüğünü size verecek bir zaman çizelgesi oluşturuyorsunuz. Zaten eski sevgilisinden korkarken nasıl tepki vermesi beklenir?" Lon sordu.

"Ama ben bunu bilmiyordum," dedi Gage.

Lon ona kelepçe taktı. "Bildiğim tek şey, Blessings'e onu bulmak için geldiğin. Ve sonra seni kasabanın en işlek yerinde, onun gelmesini umarken buldum," dedi Lon. "Sadece o öğrendi

Benden önce varlığınız hakkında. Şimdi, taciz ve saldırıya teşebbüsten tutuklusunuz. Tutuklanmasan bile, şimdilik suçlamalar bunlar. Ve tüm bunlar sona ermeden önce patronunuzun da cevaplamaı gereken bazı sorular olabilir."

Ambulans geldi ve Crown'da alışveriş yapan insanların yarısı ya otoparktan ya da mağazanın camlarından dışarı bakıyordu.

Şef onu ambulansa götürürken Gage inledi. Sağlık görevlileri gözlerini temizledikten sonra şef onu hapis haneye götürdü.

Duke, Cathy'ye şöyle bir baktı ve meydan okuyuşunun ötesinde, çenesinin kenarındaki kasların titrediğini görüp ensesini kavradı.

"Eve kendin gidebilir misin?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

"Tam arkandayım," dedi.

Cathy, Duke peşinde olduğu halde evine dönerken adrenalinin etkisiyle titremeye başlamıştı. İçeri girmeden önce arkasını döndü, Duke'ün kollarına girdi ve gözyaşlarına boğuldu.

"Asla bitmeyecek," diye hıçkırdı. "Ondan asla kurtulamayacağım. Neden beni rahat bırakmıyor?"

Duke konuşmadı. Sadece ona sarıldı... gözyaşları azalana ve boğulmadan nefes alabilene kadar onu kendine çekti, daha sıkı tuttu.

Onu alnından öptü. "Git çantanı hazırla. Seni eve götüreceğim. Üst katta fazladan iki yatak odamız var."

Cathy içini çekti. "Sonsuza dek orada saklanamam. Evinize de bela getirmeyeceğim."

"O zaman en azından tatil için kendini evinde misafir say," dedi Duke.

"Hope ve Jack'le konuşmadan olmaz."

Duke telefonunu çıkardı ve onun önünde arama yaptı.

Hope açtı. "Duke? Her şey yolunda mı?"

"Artık öyle. Cathy'yi birkaç günlüğüne misafir odalarımızdan birinde kalması için davet etmek istiyorum. Şükran Günü'nden sonra onu eve götüreceğim."

"Kesinlikle," dedi Hope. "İnsanları kendi evine davet etmek için bize sormak zorunda değilsin, tatlım. O iyi mi?"

"Olacak. Çantasını hazırlar hazırlamaz orada olacağız."

"Onu seninkinin yanındaki odaya koyabilirsin. Jack'i çarşaf ları değiştirmesi için göndereceğim. Geri kalan her şey tamam. Ve ona bizimle olmasından memnun olacağımızı söyle."

"Görüşeceğim. Yakında görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı. "İki kez davet edildiniz ve sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyorlar."

Cathy'nin omuzları çöktü. Yenilmiş bir halde, toparlanmak için yatak odasına gitti.

Junior Cooper elindeki telefonu sallayarak gazete ofisine koştı. *Blessings Tribune* kısa süre önce satılmıştı ve yeni sahibi Mavis Webb hâlâ kendini kanıtlamayı bekliyordu.

Tüm yeni doğumları, bir ya da iki cenazeyi ve lisedeki yerel futbol maçlarını haber yapmıştı ama Junior'a anlık haberler için tetikte olmasını söylemişti.

Fotoğrafçısı Junior ön büroya gelip "Patron... senin için bir hikayem var!" diye bağırana kadar Blue Ivy Bar'daki kazalar ya da polisin çağrılara cevap vermesini takip etmek gibi bir şey bekliyordu.

Mavis masasından başını kaldırdı.

"Peki, beni merakta bırakma... konuş."

"Şunu izle," dedi Junior, sonra Play tuşuna bastı ve telefonunu ona uzattı.

Mavis'in gözleri büyüdü ve "beni öldürmekle tehdit etti" ve "tetikçi" kelimelerini duyduğunda şimdiden baş sayfa haberini hayal etmeye başlamıştı.

"Kutsal Ruh! Kim bu kadın? Ondan bir ifade almak istiyorum. Ve günü kurtaran kahraman kim?"

"Bu kadın Cathy Terry. Parktaki kuduz çakalı öldüren kadın. Blessings'te yeni. Kahraman Duke Talbot. Bu bölgede büyümüş. O ve kardeşinin kasabanın dışında bir çiftlikleri var."

"İletişim bilgilerimiz var mı?"

"Hayır, ama Şef Pittman'dan alabilirim," dedi Junior.

"Getir o zaman. Haberi yayınlamadan önce ondan bir açıklama almak istiyorum. Bu arada ben de tekrar izleyeceğim. Eski kocasının adını öğrenemedim."

"Oh... Blaine Wagner Las Vegas'tan," dedi Junior. "Tutuklanan adam da Vegas'tan."

Wagner'in onu bulmak için tuttuğu bir özel dedektif olduğunu iddia edip duruyordu." Mavis ellerini ovuşturdu ve sırttı.

"Bana iletişim bilgilerini getirin lütfen."

"Hallediyorum," dedi Junior ve polisi aramak için ofis telefonuna koştı. Gündüz sevkiyat görevlisi Avery cevap verdi. "Blessings Polis Departmanı." "Avery, ben Junior Cooper. Şef burada mı? Onunla konuşmam gerek." "Bir saniye bekle. Ofisini arayacağım."

Şerif Yardımcısı Ralph, Gage Brewer'ı hapse atarken Lon ofisinde tutuklama raporunu yazıyordu. Lon'un telefonu çaldığında, hoparlörü açıp yazmaya devam etti.

"Alo, ben Şef Pittman."

"Şef, ben *Tribune*'den Junior Cooper. Cathy Terry ile az önce tutukladığınız adam arasındaki çatışmayı cep telefonuma kaydettim ve patronum bu konuda bir haber yapacak. Bayan Terry'nin ifadesini almak için iletişim bilgilerinin sizde olup olmadığını merak ediyor."

"Onu arayacağım. Eğer size ifade vermek isterse, numarasını vererek sizi geri arayacağım, tamam mı?" "Evet. Teşekkür ederim," dedi Junior. "Duymak için bekliyor olacağım."
Lon bağlantıyı kesti, sonra Cathy'nin cep telefonunu aradı.

* * *

Cep telefonu çaldığında Cathy odasında eşyalarını topluyordu. Arayanın polis olduğunu görünce kaşlarını çatı.

"Alo?"

"Cathy, ben Şef Pittman. Görünüşe göre *Blessings Tribune*'ün fotoğrafçısı Bay Brewer'la olan tartışmanızı videoya çekmiş ve gazetedeki patronu sizden bir açıklama almak istiyor. Ona telefon numaranı vermemin sakıncası var mı?"

Cathy inledi. "Aman Tanrım. Gerçekten mi?"

Duke koridorda yürürken onun telefonunun çaldığını duydu ve tam zamanında içeri girerek onu dinledi.

"Sorun ne bebeğim?" diye sordu.

"Şef, bir saniye bekler misiniz lütfen?" dedi

Cathy. "Elbette."

Cathy telefonunu kapattı. "Gazetenin fotoğrafçısı o karmaşayı videoya çekti ve şimdi benden bir açıklama istiyorlar."

Duke hemen Cathy'nin durumunu olumlu bir hale getirmenin bir yolunu buldu.

"Bu haber Vegas'a ulaşırsa ne olur? Wagner'in arkadaşları bu konuda ne düşünür?"

Cathy'nin gözleri büyüdü. "Aman Tanrım! Bu tam bir utanç kaynağı olur... ve iş ortakları bunun duyulmasından hiç hoşlanmazlar."

Duke ona olanlardan dolayı hâlâ öfkeliydi ve sesindeki sert ton ne hissettiğini yansıtıyordu.

"Onlara unutamayacakları bir ifade verin. Tüm hikayeni anlat... Yaptığı tehditten, takip edilmeye başlamana ve hayatından endişe ettiğin için kaçmak zorunda kalmaya kadar. Sonra da Wagner'in seni ülkenin öbür ucuna kadar takip ettirerek özel dedektifin bir tetikçi olduğuna inanmanı sağladığını."

"Gerçekten mi?"

dedi Cathy. "Evet,

tatlım. Gerçekten."

Cathy telefona geri döndü. "Evet, onlara numaramı verebilirsiniz. İfade vermeye hazırım."

"Veririm," dedi Lon ve hemen Junior'ı arayıp numarasını verdi.

"Çok teşekkürler!" Junior bir şeyler yazdıktan sonra Mavis'in masasına döndü. "Aldım!" dedi ve Mavis'in önüne bıraktı.

"Harika," dedi Mavis. "Şimdi bu videoyu web siteme yükle ve hazır başlamışken bana birkaç fotoğraf hazırla. Ön sayfalarda iyi yer tutacağını düşündüğün sahneleri seç ve sonra da

Blaine Wagner ve Las Vegas'ı arayın ve ben onunla konuşurken ne çıkacağına bakın." Mavis numarayı ararken Junior aceleyle masasına gitti.

Cathy eşyalarını toplamayı bitirmiş, oturma odasında oturmuş bekliyordu ki cep telefonu çaldı. "İşte bir şey yok," dedi Cathy ve telefonu açtı. "Alo, ben Cathy Terry."

"Bayan Terry, ben Mavis Webb, *Tribune*'ün editörü. Benimle konuştuğunuz için teşekkür ederim. Crown'un otoparkında yaşanan tartışmayla ilgili bir haber yayınlayacağız. O videoda bazı ciddi iddialar vardı ve hikayenin sizin tarafınızı duymak istiyorum."

"Evet hanımefendi, bana Cathy deyin."

"Ve ben Mavis. Yani... hikayenizin başından başlayın ve benimle konuşun. Söz veriyorum, sözlerinizi çarpıtmayacağım ve durumunuzu şakalar ve alaylarla sansasyonel hale getirmeyeceğim. Ben gerçeği arayan biriyim ve tacizci erkeklere karşı zerre kadar empati duymuyorum."

Cathy derin bir nefes aldı ve sonra konuşmaya başladı. Mavis arada bir sözünü kesip bir soru soruyor, sonra da Cathy'ye devam etmesini söylüyordu.

Otuz dakikadan fazla sürdü ve bitirdiğinde, hayatının en korkunç zamanını bu şekilde özetlemek garip hissettirdi... ve Mavis sessizdi.

"Uh... Mavis? Orada mısınız?" Sonra kadının boğazını temizlediğini duydu.

"Evet, buradayım. Ve şoktayım. Çok çetin cevizsin, Mary Cathleen. Durumunu küçümsemeyeceğim."

"Teşekkürler," dedi Cathy. "Peki... işimiz bitti mi?" "Evet, teşekkür ederim" dedi Mavis.

Cathy bağlantıyı kesti. "Eh, bu iş bitti."

Duke ayağa kalktı. "Buraya gel," dedi.

Cathy kollarını onun beline doladı ve yanağını göğsüne yasladı. Onun kollarında olmak dünyasını yeniden düzene sokmak için tek gereken şeydi.

"Şimdi benimle eve gitmeye hazır mısınız?" diye sordu.

Kız başını salladı.

Adam kadının çantasını alıp dışarı taşırken kadın da kapıyı arkalarından kilitleti.

Bölüm 15

Gage hapse atılırken "Bir telefon aldım," dedi.

"Bu benim takdirime bağlı," dedi Lon. "Ama mahkûm kavgacı değilse bir tanesine izin veririm." "Büyük bir hata yapıyorsun," diye mırıldandı Gage.

"Hayır, efendim. Hatayı yapan sizsiniz," dedi Lon ve hücrenin kapısını çarpıp kilitledi. Gage, "Patronum beni bağlayacak," dedi.

"Büyük şehirde değilsiniz efendim. Mahkeme gününüzün ne zaman geleceği konusunda yerel yargıcımızın takdirini bekleyeceksiniz."

Gage inledi. "Aramamı yapmak istiyorum."

Lon dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra el koydukları cep telefonu ile geri geldi. "Bir arama ve bunu benim önümde yapacaksın."

"Mahremiyetim ne olacak?" Gage sordu.

"Cathy Terry'nin mahremiyetini ihlal ettiğinizde bunu kaybettiniz, değil mi? Nerede olduğu konusunda hiçbir yasal hakkı olmayan bir adamdan onu bulmak için para aldınız. Bu tacizdir... Bu, hayatından endişe eden bir kadını takip etmektir."

Gage telefonu aldı, rehberinden Blaine Wagner'in numarasını çıkardı ve sesli mesaja düşmemesi için dua ederek onu aradı.

* * *

Telefon geldiğinde Blaine bir toplantıdaydı ve neredeyse telesekretere düşmesine izin verecekti ama sonra bir şey ona telefonu açmasını söyledi.

"Affedersiniz beyler ama bu telefona cevap vermem gerekiyor," dedi ve cevap verirken odadan çıktı. "Sanırım yeni haberleriniz var."

Gage iç çekti. "Evet, efendim. O burada ve ben de hapisteyim." Blaine dondu kaldı. "Hapisteyim de ne demek?"

"Varlığımdan haberdar oldu ve benimle yüzleşti. Büyük bir olay çıkardı ve beni onu öldürmek için gönderdiğiniz bir tetikçi olmakla suçladı."

Blaine'in midesi düğümlendi. Bir kez daha eski karısını hafife almıştı.

"Bu çok saçma," dedi.

"Bir avukata ihtiyacım var," dedi Gage.

"Evet, evet, hemen ilgileneceğim," dedi Blaine. "Sadece sıkı dur."

"Efendim, beni bu iş konusunda yanlış yönlendirdiğiniz için şu anda parmaklıklar ardında olduğumu düşünürsek başka seçeneğim yok. Onun hayatını tehdit ettiğinizi bilmiyordum."

Blaine, "Sana daha önce de söyledim, bu doğru değil," dedi.

"Senin sözün. Onun sözü. Ve ben bunun ortasında sıkışıp kaldım."

Blaine üzerindeki kontrolünün azaldığını hissetti. Gage Brewer Belli ki kızgındı ve herhangi bir şey için hapse atılmaya alışık değildi ve Blaine bunun ortaya çıkmasını istemiyordu.

"Evet, evet, bu işi halledeceğiz," dedi Blaine. "Hava kararmadan önce sizi çıkarmak için bir avukat göndereceğim."

"Bugün böyle bir şey olmayacak. Burası küçük bir kasaba Amerika'sı. Görünüşe göre buralarda yargıçlar her an hazır bulunmuyor. Size güveniyorum Bay Wagner, sözünüzü tutacaksınız."

Blaine, "Ben de sana sırlarımı saklaman için güveniyorum," diye karşılık verdi.

"Evet, ama ben senin doktorun değilim, avukatın da değilim ve işi kabul etmeden önce bana tüm bunları anlatmadığın için tutuklandım, o yüzden bunu düzelt."

Hat kesildi. Blaine kendi kendine gardiyanın aramayı sonlandırdığını söyledi. Brewer'ın telefonu yüzüne kapattığını düşünmek istemiyordu, çünkü bu kendi sağlığına yönelik bir tehdit oluşturabilirdi.

Avukatını hızlıca aradı, durumu açıkladı, hızlıca harekete geçilmesini ve beklediği sonucun alınmasını talep etti ve toplantısına geri döndü.

Gage Brewer telefonunu parmaklıkların arasından geri uzattı.

"Gözlerim için biraz su alabilir miyim?" diye sordu. "Hâlâ yanıyorlar."

Lon hücrenin içindeki lavaboyu işaret etti.

"İşte suyunuz."

"Bu çok sert," diye mırıldandı Gage.

Lon, "Yanlış insanlarla aynı yatağa girersen böyle şeyler olur," dedi ve dışarı çıktı.

* * *

Cathy geçmişindeki çirkinliklerin iyi insanların hayatına girmesi karşısında küçük düşmüş ve çiftliğe dönerken yol boyunca sessiz kalmıştı. Duke olmasaydı, toparlanıp yeniden kaçmaya başlardı. Ama uğruna savaşmaya değer bir adama aşık olmuştu ve ondan vazgeçecek gücü yoktu.

Sonunda Duke onun eline uzandı. "Cathy... tatlım... konuş benimle."

"Ne hakkında? Bütün o sahne çirkin ve utanç vericiydi. Senin hayatın böyle değil. Bu işe karışmayı hak etmiyorsun."

"Bunların hiçbirisi sizin suçunuz değil ve kimse de öyle olduğunu düşünmüyor. Tehlikeli olduğunu düşündüğüm bir adamın kurbanısın ve bence ona haddini bildirmenin zamanı geldi."

"Ne demek istiyorsun?" Cathy sordu.

"Ya attığı ateşin bir kısmı onu biraz yaktıysa? Las Vegas'ta onun bir takip şikayetindeki suç ortaklığını ifşa etmek isteyecek kimi tanıyorsun? İnsanlar senin hayatını tehdit ettiğini bilse, bu onun hayatında bir değişiklik yaratır mı?"

"Ama bunların hiçbirini kanıtlayamam. Onu benden başka kimse duymadı," dedi Cathy.

Duke omuz silkti. "Kirli oynuyor. Bence geri adım atmasının tek yolu kendini korumak. İçinde yaşadığımız dünyada gerçeklerin bir önemi yok gibi görünüyor. Tek gereken hikayenin anlatılması ve bu ilk adım yerel gazete tarafından çoktan atıldı."

Bütün bunlar olduğundan beri Cathy ilk kez karşılık verebileceğini düşünmüştü. Cephanesi vardı. Sadece kullanmayı hiç düşünmemişti.

"Bu onu daha da kızdırabilir," dedi Cathy.

Duke, "Ya da... tehditleri bir şekilde sosyal medyada duyurulursa, başınıza bir şey gelmesi halinde tüm dikkatler onun üzerinde olacaktır," dedi.

Cathy'nin gözleri büyüdü. "Haklısın. İlk şüpheli o olurdu."

"Kesinlikle," dedi Duke. "Yani, onun adı da eklenince, yerel gazeteye verdiği haber ulusal haberlere çıkabilir. Vegas'ta Blaine Wagner'in boşandığından beri sizi takip ettiği gerçeğini duyurmak için *Tribune*'deki hikâyeyi kullanmak isteyecek kimleri tanıyorsunuz? Hayatınızı tehdit ettiğini ve sizi takip etmesi için tuttuğu son adamın hapse atıldığını ve bu adama karşı devam eden suçlamaların Blaine'i de kapsayabileceğini?"

"Suçlama yapılmasa bile mi?" Cathy söyledi.

"İfade 'olabilir' şeklindedir, bu da sizi kesin bir ifadeye bağlamaz. Kirli dövüşüyor, bebeğim. Sanırım bunu ona geri vermenin zamanı geldi... ve eve geldik," dedi Duke çiftlik evi görüldüğünde.

Cathy bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama burada olduğu için rahatlamıştı. Gage Brewer'ın Blessings'te ortaya çıkması güvenlik duygusunu mahvetmişti.

"Bunu biraz düşünmem gerekecek. Tanıdığım neredeyse herkes bana karşı onun tarafını tutacaktır." "Sadece bir öneri," dedi Duke ve sonra park etmek için geri döndü.

Ev sıcaktı ve mutfaktan güzel kokular yayılıyordu. Hope ocağın başındaydı ve onları selamlamak için döndüğünde gülümsedi.

"Hoş geldin Cathy. Burada olmana çok sevindik. Duke sana odanı gösterecek. Rahatına bak ve sonra aşağı gelip bize katıl. Şükran Günü için bir şeyler hazırlamanın ortasındayız. Bir çift el daha hoş gelecektir."

Cathy'nin onların dünyasına girme konusundaki son tereddütü de böylece ortadan kalkmıştı. Tanrı'nın izniyle, yakında bu ailenin gerçek bir parçası olacaktı.

* * *

Talbot'larla geçirdiği o öğleden sonra hayatının en güzel anlarından birine dönüştü. Neşeli şakalaşmalar

Aralarında komik bir ilişki vardı ve kendisini dışlanmış hissetmemesi için onu sürekli aralarına alıyorlardı. O akşam sığırları yemlemeye gitme zamanı geldiğinde, Duke'la gitmek için heyecanlanmıştı.

Hope başını salladı. "Kötü bir emsal oluşturuyorsun."

İki adam da sırtınca Cathy bir esprinin beklediğini anladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Kapıları açıp kapaman için seni götürüyorlar," dedi Hope. "Güven bana."

Cathy güldü. "Tamam, uyarıldım. Ama yine de gitmek istiyorum."

Duke ona sarıldı. "İşte benim kızım."

Hope hâlâ alay ederek başını salladı. "Yeni olanın etkisi çabuk

geçer." "Sus," dedi Duke. "Onu korkutup kaçırma."

"Korkmuyorum... ne bundan... ne de buradaki hiçbir şeyden" dedi Cathy. "Hadi yapalım şu işi."

Hope haklıydı, ama Cathy'nin her şeyin yeni olmasından ve Duke'la birlikte olmaktan duyduğu sevinç buna değerdi. Onu arka otağa kadar götürdükten sonra, çitin öbür tarafındaki Bailey arazisini işaret etti.

"Burası bizim evden eve giden bir yol inşa edeceğimiz yer," dedi Duke. "Başka bir kapı mı?" Cathy sordu.

Duke güldü. "Hayır. Bir sığır muhafızı koyacağız."

"Harika," dedi Cathy. "Neden her yerde kapılar yerine sığır korumaları yok?" "Çünkü bazen sığırları bir meradan diğerine taşımak zorunda kalıyoruz ve bu da

bunun gerçekleşmesi için bir yerde bir kapı olması."

"Ah... bu mantıklı," dedi. "Oh iyi. Kapılar olduğu sürece ben de kapı bekçisi olacağım." "Bir kapı bekçisi... Buna bayıldım," dedi Duke.

Cathy gülümsedi. "Ben de seni seviyorum." Sonra gülümsemesi kayboldu. "Bugün beni kurtardığın için sana teşekkür etmeyi unuttum galiba."

"Teşekkürü ihtiyacım yok. Benim olanla ben ilgilenirim... ve buna en iyi kızım da dâhildir," dedi Duke. "Yine de teşekkür ederim," dedi kız.

"Bir şey değil. Telefonuna cevap vermeyerek hayatımdan bir yıl çalmış olsan bile." "Bir dahaki sefere cevap veririm," dedi.

Duke kaşlarını çatı. "Lütfen bir dahaki sefere olmasın. Sığırlara gelince, işimiz bitti. Eve dönme zamanı."

* * *

Bütün işler bittikten sonra akşam yemeği yenildi ve Cathy bir kez daha evlerinin kalbine öyle kolaylıkla çekildi ki, sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibi hissetti.

Daha sonra o ve Duke bulaşıkları yıkarken, Hope da küvette uzun uzun yıkanmak için mutfakı terk etti. Yarın Şükran Günü arifesiydi, ondan sonra da Noel ve Cathy'nin cehennem yılı sona

erecekti.

Cathy o gece yatağına yeni bir umutla girdi. *Blessings Tribune*'de Mavis Webb'e verdiği röportajdan ne çıkacağını bilmiyordu ama artık gerçeğini saklamıyor olmak iyi hissettiriyordu.

Duke yatakta Cathy'nin yanında uyumak istiyordu ama Cathy cehennemden çıkmış gibi bir gün geçirmişti ve ona sadece olması için yer vermek doğru geliyordu... güvende olduğunu ve sevildiğini bilerek dinlenmesi için.

* * *

Sabah gazetesi ertesi gün Blessings sokaklarına ulaştığında, hemen sohbet konusu oldu. Telefonlar çalmaya, arkadaşlar konuşmaya başladı ve dağıtım güzergahında olmayan herkes bir kopya arıyordu. Yıllardır ilk kez öğleden önce tükenmişti ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Hikaye hem şok edici hem de ilham vericiydi. Mavis Webb gerçek bir söz ustasıydı ve sözünün eriydi.

Blaine Wagner'in soyu ve şeceresi hakkında öğrendikleri onu haber değeri taşıyan biri haline getirmişti ve hikayenin AP tarafından ele alındığını öğrendiğinde ne şaşırdı ne de endişelendi. İfadelerini desteklenmeyen suçlamalar olarak ifade etmek için çok dikkatli davranmıştı. Ve Bay Wagner'in yorum yapmak için müsait olmadığını söylemişti ki bu doğrudu, çünkü Cathy Terry'nin eski sevgilisi için verdiği numarayı aramaya çalışmış ama telesekretere düşmüştü.

Blaine Wagner'in sabah kahvesinin kremasını kesmek üzere olan sadece AP'nin ele geçirdiği haber değildi.

Olayın sansasyonelliği ve Junior Cooper'ın sosyal medyaya yüklediği videoda yer alan suçlamalar bir gecede viral olmuştu ve Blessings ile Las Vegas arasındaki üç saatlik zaman farkı hikayeye hayat vermişti bile.

Ülkenin yarısı bu haberi çoktan görmüştü ve Doğu Yakası'ndaki bazı kodamanlar Batı Yakası'ndaki iş ortaklarını telefonla arayıp sabahın erken saatlerinde uyandırarak kendilerinden biri hakkında bilgi vermeye başlamışlardı bile.

Rudy CaLucy Vegas'ta büyük bir tüccardı. Eve vardığında saat sabahın üçünü geçiyordu ve telefonu çaldığında yatmaya hazırlanıyordu. Arayanın Başkan olduğunu anladığında, bir yerlerde bir kriz olduğunu biliyordu ve hikayeyi dinledikten sonra hiçbir şeyden memnun değildi.

"Bu bize geri mi dönecek?" Rudy sordu.

"Daha çok erken, o yüzden bir şey söylemek zor," diye

yanıtladı Başkan. Rudy kaşlarını çattı. "Onu gerçekten takip ettiği doğru mu?" "Kaynaklarıma göre, evet."

"Bu da cinayet tehdidine itibar

kazandırıyor." Başkan da aynı fikirdeydi.

"Kesinlikle."

Rudy bu işin gidişatından hoşlanmamıştı. "Wagner'le konuşan oldu mu?"

"Onunla yüzleşmeden önce hepimizin bilmesi gerektiğini düşündüm. Bununla nasıl başa çıkacağımız konusunda aynı fikirde olmamızı istiyorum," dedi Başkan.

"Yani... onun seçeneği şimdi durmak. Eski sevgilisini geri mi çekecek, yoksa evi mi temizleyeceğiz?" Rudy sordu.

Başkan etkili olması için durakladı ve ardından şu cevabı verdi: "Yaşayan son Wagner'in mirasçı bırakmadan ölmesi bir trajedi olurdu."

"Aramayı sen mi yapacaksın?"

"Evet... bugün daha sonra. Haber verilmeyi hak etmiyor. Bu tür zorbaca davranışlar bize uymuyor. Eğer intikam almak isteseydi, en başından federallere gidebilirdi. Bunun yerine saklandı ki bu da bana Wagner'in onu hayatından endişe eder hale getirdiğini söylüyor. Yönetim kurulu üyelerimizden biriyle böyle bir reklama ihtiyacımız yok. Bununla ilgileneceğim," diye söz verdi Başkan.

Rudy patronun söz verdiği şeyi yapacağından emindi.

"O halde bu işi sizin en becerikli ellerinize bırakıp yatmaya gidiyorum efendim."

* * *

Gage Brewer'ın avukatı, haberin çıktığı gün Brewer'ı hapisten çıkardı ve hakimın onayıyla Brewer'ın mahkemeye çıkmadan önce eyaletten ayrılmasına izin verildi.

Gage mahkemeye Cathy Terry'den özür dileyeceğine ve onun bu olaydaki masumiyetini hem yerel gazetede hem de Las Vegas gazetelerinde yayınlayacağına dair söz verdikten sonra Wagner'in gönderdiği avukatla birlikte özel bir jetle Vegas'a geri döndü.

Brewer avukatının yardımıyla Cathy Terry'den özür dileyen bir yazı kaleme aldı ve bunu *Blessings Tribune*'e ücretli bir ilan olarak gönderdi, ardından Las Vegas gazetelerine bir ilan vererek Blaine Wagner'in eski karısını korkutmaktaki kasıtsız rolünü ve Wagner'le tüm iş ilişkilerini kestiğini açıkladı. Bu zamana kadar lekesiz olan itibarını temizlemek için yapabileceği tek şey buydu.

Sonra eve gitti, çantasını hazırladı ve Şükran Günü'nü ailesiyle geçirmek üzere Reno'ya doğru yola çıktı.

Orada da yapması gereken bazı açıklamalar vardı ama en kötüsünün geride kaldığından emindi.

* * *

Telefonu çaldığında Cathy Duke'e krep yapmasına yardım ediyordu.

"Ben hallederim," dedi Duke ve telefonunu alabilmek için krepleri ızgaranın üzerinde çevirmek üzere spatulaya uzandı.

"Teşekkürler," dedi ve cevap vermek için koştu. "Alo?"

"Cathy, ben Mavis Webb. Umarım çok erken aramamışımdır," dedi.

"Hiç de değil," dedi Cathy.

"Pekala, hikayenizin tüm şehre yayıldığı ve elimizdeki tüm gazetelerin satıldığı konusunda sizi uyarmanın adil olacağını düşündüm. Associated Press tarafından da alındı ve bu sabah Vegas gazetelerinde yayınlandı."

"Aman Tanrım!" dedi Cathy.

"Hepsi bu kadar değil. Junior Cooper videoyu sizin adınıza sosyal medyaya yükledi. Dün gece viral oldu ve bu sabah bir sansasyon yarattı."

"Ah, bekle! Ne? Her şeyi mi kastediyorsun... yazdıklarını *ve* videoyu mu?"

Mavis kıkırdadı. "Evet. Her şeyiyle, tatlım. Eğer bu dünyada adalet varsa, eski sevgilin şimdi geri çekilmeye ikna edilebilir."

"Aman Tanrım, Mavis! Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bilemiyorum."

Mavis güldü. "Bunun nasıl sonuçlanacağını söylemenin bir yolu yok ama onu kesinlikle sıcak koltuğa oturttuk. Bir şey değil."

Cathy telefonu kapattı, sonra Duke'e baktı.

"O Mavis Webb'di. Yazdığı hikaye iş için iyiydi. Bu sabah bütün gazeteler satıldı. Hikaye AP tarafından alındı ve bu sabah Vegas gazetelerinde yayınlandı."

Duke sırttı. "Bu harika."

"Hepsi bu kadar değil," dedi Cathy. "Dün gece Junior Cooper Crown'daki otoparkta yaşadığımız küçük tartışmanın videosunu yükledi. Mavis viral olduğunu söyledi. Bu yüzden günün kahramanı olacağına bahse girerim."

Duke'un yüzündeki gülümseme kayboldu. "Şey, bütün bunların gerekli olduğundan emin değilim," dedi. Cathy kahkahalara boğuldu ve Jack ile Hope içeri girdiğinde hâlâ gülüyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Jack sordu ve sonra kardeşine bakıp sırtıtmaya başladı. "Ne yaptın Duke?"

Duke kaşlarını çatı. "Neden benim yaptığım bir şey olmak zorunda?"

Hope ona sarıldı. "Çünkü sevgilim... ayağını sokmakta çok iyisin."

Cathy başını salladı. "Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Uzun lafın kısası... dün olanların videosu sosyal medyaya yüklendi ve dün gece viral oldu. Duke'a bir süre internetin sevgilisi olma ihtimalinin yüksek olduğunu söyledim. Sanırım bu onu korkuttu. Sana güldüğüm için de özür dilerim, tatlım."

Duke alaycı bir şekilde sırttı. "Hey... hayranlarımı memnun etmek için kendimi biraz dağıtmam gerekiyorsa, sanırım katılacak kadar kendimi toparlayabilirim."

Son krepleri de ızgaradan aldığında hâlâ gülüyorlardı ama sohbet kısa sürede yemeğe ve güne döndü ve hepsi duvarlarının ötesinde neler olup bittiğini unuttu.

Bölüm 16

Ne yazık ki, Blaine'in cehennem günü daha yeni başlıyordu. Telefonu bir mesaj sinyali verdiğiinde kahvaltıdaıdı. Mesaja baktı ve kumarhane müdürlerinden birinden geldiğini fark etti. Kumarhanede bir sorun olduğunu düşünerek mesajı açtı, sonra kaşlarını çatıı.

Mesaj belirsizdi ama müdür bir bağlantı göndermişti.

Patron. Bunu en kısa zamanda görmelisin.

Blaine bağlantıyı tıkladı ve hemen ardından bunun Cathy ile Gage Brewer arasındaki yüzleşme olduğunu fark etti. Ama asıl şok edici olan, kadının onun adını söylediğini ve onu öldürmekle tehdit ettiğini açıkça duyduğunda geldi. Kalbi durdu. Brewer'a kocasının kendisini öldürmesi için gönderdiği tetikçi olup olmadığını sorduğunda inledi.

Sonra hizmetçisi sabah gazetelerini getirdi ve ilk açtığı gazetenin ön sayfasında yüzleşmenin fotoğrafı ve kendisinin ve eski karısının adının ön planda olduğu bir haber vardı.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı ve telefonunu kaptığı gibi avukatını aradı. Arama doğrudan telesekretere düşmüş, bu da onu çileden çıkarmış ve sonunda cevap gelene kadar tekrar, tekrar ve tekrar aramış.

"Merhaba."

Blaine kaşlarını çatıı. Avukatının ses tonundaki sertlik hiç hoşuna gitmemişti.

"Neden telefonu açmadın? Sana ihtiyacım var."

"Karımla sevişiyordum ve o her şeyden önce gelir, buna sen de dahilsin. Şimdi ne istiyorsun?"

Blaine tartışmak istedi ama içinden bir ses ona bir kadını aşağılamamanın sırası olmadığını söyledi, özellikle de bir kadın onu kendi kişisel cehennem çukuruna atmışken.

"Özür dilerim. Ama durdurulması gereken bir şey var." "Bugün özel dedektiflik bürosunu kapatması için bir avukat gönderdim bile," dedi.

"Mesele o değil. Her şey sabah gazetelerinde ve video da sosyal medyada. Hayatını tehdit ettiğimi söyleyen onun sözleri. Onu öldürmesi için bir tetikçi gönderdiğimi söylüyor. Derhal bir yayın yasağına ihtiyacım var."

"Neden? Sözler çoktan söylendi. Dünya onları duydu. Yapacağın en akıllıca hareket çeneni kapalı tutmak ve onu rahat bırakmak. Ve bu tavsiye avukatınızdan geliyor."

"Ama bunları söylediğimi kanıtlayamaz," diye karşı çıktı Blaine.

"Ve yapmadığını da kanıtlayamazsın," dedi. "Onu takip ederek buna sen sebep oldun... ki bu da seni çok suçlu gösteriyor diyebilirim. Vegas'tan ayrılmadan önce onu ne kadar süre izlediniz ve takip ettiniz?"

Blaine cevap vermedi.

"O gittikten sonra nereye gittiği neden umurunda olsun ki? Sizi rahatsız etmiyordu. İşinize karışmıyordu."

Blaine yine sessizdi.

"Bunu bir düşünün Bay Wagner. Çok dikkatli düşünün. İmajınızı düzeltmek için bir halkla ilişkiler firması tutmanız ve sizi boşayan bir kadın için endişelenmeyi bırakmanız gerekiyor. Size karşı suç duyurusunda bulunursa, neden onu aylarca takip etme ihtiyacı hissettiğinizi ve nereye gittiğini bulmak için neden ülkenin öbür ucuna birini gönderdiğinizi açıklamakta zorlanacaksınız. Siz, bayım, kişisel bir felaketin eşiğinde sallanıyorsunuz. Bunu avukatınız olarak söylüyorum elbette. Hizmetime ihtiyacınız olursa, bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz."

Blaine telefonu kapattı. Kalbi panik içinde düzensiz bir şekilde göğsüne çarpıyordu. Eğer şimdi ona bir şey olursa, yetkililerin ilk suçlayacağı kişi o olacaktı.

Masadan kalktı ve biraz hava almak için kahvaltılık salonunun ötesindeki terasa çıktı. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Belki de uzun bir yurtdışı seyahati çözüm olabilirdi. Her şeyin yatışmasını bekleyecek ve geri döndüğünde bunların hepsi eski haber olacaktı.

Tam işe yarayacak bir plana karar verdiğini düşünürken, telefonu tekrar çaldı ve kimin aradığını görünce, şu anda üzerine gelen şeyden kaçmak için yeterince uzağa ya da yeterince hızlı koşamayabileceği aklına geldi.

Bu yüzden derin bir nefes aldı ve sesinin tonunu otoriteye çevirdi.

"Merhaba. Ben Blaine. Ben Blaine."

"Bay Wagner. Konuşmamız gerek."

Blaine terastaki banka oturmuş, korku içinde telefonuna sarılmış, Başkan'ın sesindeki hoşnutsuzluğu ve üstü örtülü tehdidi dinliyordu.

"Çok tehlikeli bir hata yaptınız ve biz bundan memnun değiliz," dedi Başkan. "Sizin üzerinizdeki her türlü düşüncesizlik gölgesi bize de geri döner. Bunu görüyorsunuz, değil mi?"

Blaine, "Evet efendim, anlıyorum ama sizi temin ederim ki bunların hiçbirisi doğru değil," dedi.

"Yalan söyleme. Bu işte iyi değilsin. Anlaman gereken şey, tüm bunların bir an önce ortadan kalkmasını beklediğimizdir. Eğer bu kadının peşinden gitmekte ısrar edersen, o zaman işlerini yoluna koymayı tavsiye ederim."

Oh Tanrım. "Onu daha fazla meşgul etmeye niyetim yok. Önümüzdeki birkaç ay boyunca yurtdışına seyahat edeceğim ve tüm bunların unutulup gitmesi için zaman tanıyacağım," dedi Blaine.

Başkan, "Kendini uyarılmış say," dedi ve telefonu kapattı.

Blaine'in midesi bulandı. Ayağa kalktı, sonra terasın kenarına doğru sıçradı, korkulukların üzerine eğildi ve karnında Başkan'ın az önce verdiği Tanrı korkusundan başka bir şey kalmayana kadar kustu.

* * *

Şükran Günü sabahı saat 9:00'u biraz geçiyordu ki Jack beyaz bir teslimat kamyonetinin eve doğru geldiğini gördü.

"Hey, bu Franklin's Flower Shop'un teslimat kamyoneti değil mi?" dedi.

Minibüs ön bahçede dururken Hope pencereden dışarı baktı, sonra Bay Franklin inip minibüsün arkasına gitti. Tekrar görüldüğünde, elinde sonbahar renklerinde, çok süslü bir çiçek aranjmanı vardı.

Harold merdivenlerden çıkarken Jack kapıyı açtı.

"Vay canına, ne buket ama!" dedi Jack.

"Cathy Terry'nin burada olduğunu söylediler," dedi Harold. "Bunlar onun için." "Evet, o burada. Hey, Cathy!" Jack bağırdı.

Cathy mutfakta patates soyuyordu, ellerini silmek için durdu ve Duke merdivenlerden inip onlara katılırken aceleyle oturma odasına yöneldi.

"Neler oluyor?" diye sordu ve sonra çiçekleri gördü. "Aman Tanrım!"

"Cathy Terry için teslimat," dedi Harold. "Myra dün akşam geç saatlerde aradı ve siparişlerin bugün size teslim edilmesini istedi. Herkese mutlu Şükran Günleri," dedi.

Duke vazoyu aldı.

"Bunu nereye koyayım?" diye sordu. "Yemek masasının üzerine koyamazsın çünkü üzerini göremeyiz."

"Mercy'nin turtalarının yanındaki büfede ona da bir yer açarız," dedi Hope.

Duke onun istediğini yaptı, sonra da buketin içinden bir kart çıkarıp Cathy'ye uzattı. "Al bakalım, tatlım."

"Bunların kimden gelmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum," dedi küçük zarfı açıp kartı çıkarırken. Kartı taradı ve sonra nefesi kesildi.

"Oh, Lordum!"

"Ne?" Duke sordu.

"Şunu dinle," dedi ve yüksek sesle okudu.

Cathy, iş yemeklerimiz sırasında gösterdiğin nezaketle ilgili sadece güzel anılarımız var ve çektiğin acı için içten özürlerimizi iletmek istiyoruz. Bir daha rahatsız edilmeyeceğinize dair size söz veriyoruz. Mutlu Şükran Günleri.

"Ama kimden?" Duke sordu.

Cathy başını kaldırdı, gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. "Bunlar Blaine'in iş ortakları olmalı. Sanırım

görmezden gelemeyeceği bir ultimatom verdiler."

Duke sevinçle kükredi, sonra onu ayağından kaldırıp küçük bir daire çizdirdi.

"Bu harika! Özel dedektifle yüzleşme içgüdüleriniz tam isabetti ve bakın sonuç ne oldu," dedi.

"Kaçış günlerin sona erdi."

Cathy gözyaşları içindeydi ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı.

"Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim," dedi.

Hope ellerini çırpı. "Şimdiye kadarki en iyi haber!" diye bağırdı. "Şimdi gidip kahvaltı edelim!"

Kutlayacak çok şeyimiz var."

Hindi sabahın beşinden beri fırında duruyordu ama kahvaltı basit bir kase soğuk mısır gevreğinden ibaretti. Bayramlarda tüm yemeklerin akşam yemeğine ayrılması Duke ve Jack'in geleneği idi ve Hope da yıllar önce aileye ilk katıldığında buna uymuştu. Şimdi Cathy de geleneğin bir parçasıydı, kızarmakta olan hindinin harika kokusu odayı doldururken diğerleriyle birlikte mısır gevreği yiyordu.

* * *

Lon ve Mercy saat on biri biraz geçe geldiler. Mercy siyah bir pantolon ve boyunu ve güzelliğini vurgulayan turkuaz renkli bol bir gömlek giyerek geldi. Her zamanki gibi zarafet timsaliydi. İçeri girerken gülüyor, her iki elinde birer turta taşıyor ve Lon'a başparmağını bilerek cevizli turtaya soktuğu için takılıyordu.

Turtalar süslü buketin yanındaki büfeye kondu. Neden geldiği ve kimden geldiği hakkındaki hikâyeyi duyduklarında Lon içten içe rahatladı.

Cathy'nin başına daha fazla bela gelebileceği aklına gelmişti ve ne pahasına olursa olsun onu ve Blessings'i korumaya hazırdı ama bu, Cathy'nin eski kocası tarafından bir daha rahatsız edilmeyeceğinin işareti gibiydi.

"Hey! Daha getirilecek çok şey var," dedi Mercy ve adamları ikinci yük için geri gönderdi.

Büyük bir kap ev yapımı ekmekle birlikte iki turta daha büfeye eklendi.

Mercy kız kardeşine sarıldı, sonra Hope'un küçük karnını okşadı.

"Bebeğin ilk Şükran Günü ve o bunun farkında bile değil," dedi.

Hope sırtıttı. "Kız mı erkek mi olduğunu bilmiyoruz," dedi.

Mercy, "Eğer Talbot'sa, erkek olması kaçınılmaz," dedi ve Cathy'ye gülümsedi. "Bugün bizimle yemek yemeye geldiğin için çok mutluyum."

"Ben de öyle," dedi Cathy. "Rüya görüp görmediğimi anlamak için kendimi çimdikleyip duruyorum. Burası hayatımda tanıdığım en güzel insanların yaşadığı en güzel kasaba."

"Ve ben hepsinden daha iyiyim," dedi Duke ve büfeye bir yığın tatlı tabağı koyarak geçerken onu yanağından öptü.

Cathy kızardı ama sırtıyordu, diğer herkes gülüyordu, çoğunlukla da Duke'un kendi gibi olmasına.

Blessings'in dört bir yanındaki insanlar aileleri ve misafirleriyle birlikte masalarının etrafında toplanıyordu.

Koca Tom Rankin Şükran Günü'nden bir gün önce evine dönebildi. Önünde iyileşmesi gereken çok şey vardı ve Ethel yanlarına taşınmama yeminini bozmuş, Tom'u sağlığına kavuşturmak için onun yanındaki boş yatak odasına yerleşmişti.

Albert babasının hâlâ hayatta olmasına o kadar minnettardı ki Ethel'in evde olmasına aldırıyordu. Blessings'e gidip büyükannesinden Şükran Günü yemeği aldı ve yemeleri için eve getirdi.

Dan ve Alice Amos'un küçük bir ailesi ve komşuları Elliot Graham vardı. Kasırgayı birlikte atlattıktan sonra Elliot ailelerinin demirbaşı haline gelmişti.

Lovey Cooper her zaman olduğu gibi Granny's'de Şükran Günü yemeği veriyordu ve ilk kez bu yemeği paylaşacağı kendi ailesi de vardı. Oğlu Sully Raines ve eşi Melissa, Lovey, ailesi ve arkadaşları için küçük ziyafet salonunu hazırlıyorlardı.

Ruby ve Peanut her zamanki gibi onlara katılıyordu ve kuaförden Vera ve Vesta da orada yemek yiyordu. Mabel Jean evine, ailesinin yanına gitmişti.

Johnny ve Dori Pine'ın evi, Johnny'nin iki küçük kardeşi Marshall ve Beep ile Dori'nin artık yürüyen, konuşan ve "büyük oğlanları" takip eden oğlu Luther'in televizyonda her yıl düzenlenen Macy's Şükran Günü Geçit Töreni'ni izlerken oturma odasının zemininde yuvarlanmalarıyla tam bir kargaşaya sahne oluyordu.

Jake, Laurel ve Bonnie Lorde Şükran Günü'nde jambon yiyeceklerdi çünkü Bonnie hindi pişirirlerse evcil tavuğu Lavonne'un duygularının incineceğinden korkuyordu.

Bowie ve Rowan James, Şükran Günü'nü büyükannesi Pearl ve teyzesi Ella ile geçirmek üzere bir gece önce kırmızı bir Mustang ile geldiler. Bowie'nin kasırgadan sonra onlar için yeniden inşa ettiği evin ilk gece misafirleri olmak ilginç bir değişiklikti. Arabayla geldiklerinde Pearl ağladı, torunu Bowie ve yeni eşi birkaç günlüğüne de olsa Blessings'e döndüğü için çok mutluydu.

Wilson ailesi bu yıl büyük bir kutlama yapıyordu. Melvin Lee'nin erimesinden ve babasının aileye geri dönmesinden sonra, babasının yerel bir tesisatçıdaki yeni işi onu her akşam eve getiriyordu.

Melvin Lee endişeyle annesinin onları yemeğe çağırmasını bekliyordu. Sabahtan beri pişmekte olan hindinin kokusunu alıyordu ve her şey bitmeden açlıktan ölebileceğinden emindi. Bugüne kadarki en güzel günüydü, çünkü anne ve babası birlikte yemek pişirirken büyükannesi de kardeşlerini güdüyordu. Hayatında daha iyi bir Şükran Günü hatırlamıyordu.

Ve böylece tüm Blessings'te bu böyle devam etti. İnsanlar bir araya geliyor ya da tatil yemeklerini arkadaşlarıyla birlikte yemek için Granny's Country Kitchen'a gidiyorlardı.

Bailey ailesi, babaları Mylo ile akşam yemeği yemek için huzurevine gitmişti. Bu muhtemelen onunla geçirdikleri son Şükran Günü olacaktı. Yaşlı adam artık kim olduklarını bilmese de onu

hatırlıyorlardı ve hayatın döngüsü böyleydi.

Talbot çiftliğinde tatlı yiyip geçmiş bayramlarla ilgili hikâyeler anlatıyorlardı ki, Duke Cathy'ye Alaska'da yaşarken Şükran Günleri'nin nasıl geçtiğini sordu.

Cathy güldü. "Sizi temin ederim ki böyle bir şey olmadı ve sadece üçümüz vardık. Bir keresinde unuttuğumuz için hiç kutlamamıştık bile, bir Noel'i de yanlış günde kutlamıştık. Orada zaman şimdi olduğu gibi aynı anlama gelmiyordu. Gün doğumu ve gün batımıydı ve bu ikisi arasında hayatta kalmaya odaklanmaktı."

"Takviminiz bile yok muydu?" Jack sordu.

"Genellikle," dedi Cathy. "Ama bir dakika düşün. Günler geçtikçe işaretlenmezse, izini kaybedersin. Ateş yakmak için kuru bir şeye ihtiyacın varsa ve günlerdir yağmur yağıyorsa ya da pencerelerin önünde kar varsa ve aşağıdan gelen rüzgâr yüzünden ateş sönmüşse, elindeki en kuru şeyi çıra olarak kullanırsın, çünkü ısınmak günün ne olduğundan daha önemlidir. O zamanlar kulübedeki en kuru şey takvimden bir sayfaydı. Yani Ekim ya da Kasım'ı yakarsak, Cadılar Bayramı ve Şükran Günü boşa giderdi. Ve sonra kaç gün gelip geçtiğini bilemezsiniz, bu yüzden takvimde hala Aralık ayı vardır, ancak ne zaman olduğunu gerçekten bilemezsiniz. İşte o zaman annem bir gün seçer ve ona Noel derdi."

Duke, "Hayranlık içindeyim," dedi.

Cathy çatalını ona doğrulttu. "O zaman öyleydi, şimdi de böyle. Bir Noel hediyesi ve bir de doğum günü hediyesi bekliyorum" dedi.

Duke'un gözleri karardı. "Sırf gülümsediğini görmek için sana hayatının her günü hediyeler vereceğim."

Cathy gözyaşları içinde ona bakıyordu. "Ah, tatlım, ağlama," dedi.

Hope Cathy'nin kolunu okşadı. "Kadınlar iyi ve kötü gözyaşları dökerler. Bunlar iyi gözyaşları."

"Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez," dedi Lon. "Sadece birlikte geçirdiğiniz her gün için minnettar ol. Ve daha mutlu bir not olarak Cathy, *Tribune*'ün dün seninle ilgili yaptığı haberi okudun mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Herkesin içinde bir kavgada olmak bile yeterince utanç vericiydi."

Mercy bir kaşını kaldırdı ve sonra başını salladı. "Ah şekerim... bu bir halk kavgası değildi. Eskiden Savannah'da motorculara ve kamyonculara hizmet veren bir barda çalışırdım. *Onlar* kavgaydı."

Cathy içini çekti. "Dünyanın kirli çamaşırlarınızı görmesine izin vermek hâlâ zor."

"Bunu okumalısın," dedi Mercy. "Okuduğunda kendini daha iyi hissedeceksin. Yeni sahibi hikâyeni anlatırken harika bir iş çıkarmış. Korkutucu bir durumla başa çıkarken çok cesur görünüyorsun. Kuduz çakalın hakkından geldikten sonra olduğundan daha fazla hayranın olacağını tahmin ediyorum... bu arada bu *çok* fena bir şeydi."

"Gerçek," dedi Lon. "Ve Duke, dostum... YouTube'daki videoya göz atmalısın çünkü kendine

büyük bir hayran kulübü topluyorsun. Çoğu kadın ama bir sürü de erkek var.

İş i hallettiğin için sana da aferin." "Tanrım," dedi

Duke.

Cathy güldü. "Sana söylemiştim."

Jack gözlerini devirdi... dehşete düşmüş gibi yaptı. "Asla ağabeyimin ününe layık olamayacağım." "Oh... Bence iyi gidiyorsun," dedi Hope. "Baba olacak olan sensin."

Jack sırtıttı. "Haklısın! Ve bunu her gün alacağım. Bir parça da krem şantili balkabağı turtası alayım lütfen."

"Daha ister misin? Bu kadar yedikten sonra?" Hope sordu.

"İlk parça cevizliydi. Balkabağı turtasının dışlanmış hissetmesini istemiyoruz."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Duke ve kahve fincanını masaya geri getirmek için masadan kalktı.

Cathy'nin yanına vardığında, fincanına biraz kahve eklemekle kalmadı, oturduğu yerde durakladığında ensesine dokunduğunda tüyleri ürperdi. Bu gece yalnız uyumayacaktı.

* * *

Cadı saatiydi.

Eski çiftlik evindeki enerji manyetikti. Aşk yaşanıyor, nefesin ciğerlere girip çıkması gibi odalarda hava dolaşıyordu.

Bir döşeme tahtası gıcırdadı -kalaslara kimse basmasa da. Üst kattaki yatakta yatan çift kendi sihirlerini kovalamaya devam ederken alt kattaki oturma odasında bulunan büyükbabanın saati gece yarısını vuruyordu.

Ev, sanki Duke ve Cathy'nin filizlenmekte olan aşkını ve Hope ile Jack'in yeni hayatlarının yaklaşmakta olduğunu hissediyormuş gibi, içindeki insanların neşesiyle canlanmıştı. Bu çatı altında yaşayan ve ölen nesillere bir Talbot daha eklenecekti.

Saatin gongu daha önce on kez çalmıştı... ve sonra on bir... ve sonra sonuncusu. Gece yarısı.

Bir gıcırtı daha... küçük bir patlama...ve sonra bir nefesin uzun soluk veriş i gibi sessizlik... yeni bir günün başladığının iş aretiydi, her ne kadar içeridekiler hâlâ dinleniyor olsalar da.

* * *

Hope vardiyasına başlamak ve ihbarını teslim etmek üzere gün ağarmadan

çiftlikten ayrıldı. Jack kendi başına hayvanları beslemeye gitti ve Cathy'yi

eve götürmesi için Duke'u bıraktı. Arabayla çiftlikten uzaklaşırlarken

Duke, "Gitmeni istemiyorum," dedi.

"Ben de seni terk etmek istemiyorum ama birlikte yaşamımız yeni eve taşındığımızda başlayacak.

Hope ve Jack'in yanına taşınmakla değil."

"Biliyorum," dedi Duke. "Ve ben de aynı fikirdeyim, bu da eve bir ekip gönderip tadilata başlamak için daha da büyük bir itici güç. Tek dezavantajı, yasal olarak henüz bana ait olmaması."

"Ne yapmaları gerekecek?" Cathy sordu.

"Emlakçı evrakları hazırlıyor. Umarım yakında imzalamam için hazır olurlar ve parayı teslim ettiğimde satın alma niyetim de kesinleşmiş olur. Sonra bir müfettiş getireceğiz, böylece her şey yazılı hale gelecek. Mümkün olan en kısa sürede kapatacağız."

"Bu arada yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

"Eve bir şey yapamayız... ama traktörü ve çalı çırpıyı alıp etraftaki tüm otları ve yabani otları temizleyeceğim. Aylardır bakılmadı."

Cathy, "İşte bu noktada bir amacım olmasını özlüyorum," dedi. "Eskiden Vegas'ta çok gönüllüydüm ama buralarda gönüllülük için çok fazla çağrı yok."

"Blessings'in lüks bir tarafı var. Küçük bir şehir kulübü, bir golf sahası ve bunlarla birlikte gelen üst düzey bir yaşam tarzı var. Anladığım kadarıyla bir grup kadın-"

Cathy başını salladı. "Hayır, teşekkürler. Bunu yaşadım, yaptım ve artık bunun bir parçası olmak istemiyorum. Bir yolunu bulurum. Ve nihayet evi yıkmaya başlayabildiğimizde, yardım edebilirim."

"İnternete girip tasarım ve dekor aramaya başlamalısın. Ben böyle şeylerde iyi değilim. Tek bildiğim şık ve modern görünmesini istemediğim ama yaşamı kolaylaştıracak modern dokunuşlar istediğim. Evi Noel'e kadar bitiremeyiz ama Paskalya'yı orada geçirebiliriz. Nasıl olur?"

"Evet... Paskalya. Bu dört gözle bekleyeceğim bir şey ve dekorasyona başlayabilirim. Ama gündemimdeki ilk şey bir araba satın almak. Kiralık arabayı teslim etme zamanı geldi."

"O zaman senin amacın var. İstedğin modeli seçer seçmez seni Savannah'ya götürüp teslim alacağım," dedi. Sonra bir an için düşünceli göründü. "Aşkın böyle hissettirdiğini bilmiyordum. Aramızda çok şey olduğunu varsaydım ve bu sabah aklıma resmi olarak kelimeleri söylemediğim geldi."

"Hangi kelimeler?" Cathy sordu.

Arabayı yolun kenarına çekti ve onu ellerinden tuttu.

"Mary Cathleen Terry, hayatımın geri kalanını sensiz hayal edemiyorum. Benimle evlenir misin?" Cathy sırtıttı ve kollarını adamın boynuna dolayıp onu dudaklarından öptü.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Duke.

"Evet, bu bir evet," dedi Cathy. "Aşk kitaplarında kadın kahraman her zaman kendisini kötü adamlardan kurtaran adamla evlenmez mi?"

"Onu bunu bilmem. Tek bildiğim hayatımda eksik olan şeyin sen olduğun." Sonra inledi.

"Kahretsin. Hiçbir şeyi doğru sırayla yapmıyorum. Seni deli gibi seviyorum ve bir yüzük gelecek."

Cathy onun yanağını okşadı. "Aşkın bir düzeni yoktur. Sadece bir duygu karmaşası ve birbiriniz olmadan öleceğiniz hissi vardır."

"O zaman oradayım," dedi ve bu sefer öpüşmeleri daha uzun ve tatlıydı, sonunda yola geri dönüp onu eve götürmeden önce.

Cathy'nin verandasında bir yığın gazete vardı, bunlardan biri de şu haberin yer aldığı gazeteydi

röportajı hakkında. Duke gittikten sonra oturup okudu ve sonra rahatlamaktan ve onu ilk başta kaçmaya iten korkunun serbest kalmasından dolayı ağladı.

Bu oluyordu. Bu gerçekten oluyordu. Hayatını geri kazanmıştı ve Blaine Wagner tarafından bir daha rahatsız edilme endişesi yoktu.

* * *

Blaine hâlâ kendi ifşaatının etkisindeydi. Ardından Gage Brewer'ın Las Vegas gazetelerine verdiği ve Blaine Wagner'in eski karısının korkutulmasındaki kasıtsız rolünü itiraf ettiği ilanı ve artık Blaine Wagner ve girişimleriyle hiçbir şekilde ilişkisi olmadığını kamuoyuna açıkladığını görmek, Blaine'in aşağılanmasını daha da arttırdı.

Başkan'ın ultimatomu çok korkutucuydu ve şimdi nereye giderse gitsin tüm gözler olumsuz yargılarla onun üzerindeymiş gibi hissediyordu. Eski karısına yaptıklarının bir dozunu alıyordu ve bu hiç de iyi hissettirmiyordu.

Ölümünü düşünürken, sırada başka bir Wagner olmadığı aklına geldi. O soyun sonuncusuydu. Cathy'nin çocuk isteğini reddetmişti ve şimdi bunun ne anlama geldiğini anlıyordu.

Roma'ya bir uçak bileti ayırtmıştı ve üniversiteden bir arkadaşının daveti üzerine, onunla ve ailesiyle birlikte villalarında bir ay geçirecekti. İtalya yeni bir eş aramak için çok uygun bir yerdi.

-Ona bebek vermeye hazır olan biri.

Babası ona her zaman "dik durmasını ve doğru uçmasını" söylerdi. Bunun babasının çocukluğundan kalma eski bir söz olduğunu düşünmüştü ama şimdi çok mantıklı geliyordu. Mojave Çölü'nde çakallara yem ve karıncalara yem olma tehdidinin bunu yapmanın bir yolu vardı.

Ancak Vegas'ta suçluluk hisseden tek kişi Wagner değildi. Pamela St. James haberi ilk okuduğunda, sonra da videoyu gördüğünde dehşete kapıldı. Cathy'yi Savannah'da gördüğü gün arkadaşlarıyla yaptığı telefon konuşmasını düşünüp duruyordu. Cathy'nin saklandığı yeri ele vermekle kalmamış, Pamela ve arkadaşları onunla alay etmişlerdi. Cathy öldürülmüş olsaydı, Pamela bunun gerçekleşmesine neden olduğu için suçluluk duyacaktı.

Yıllardır kiliseye gitmemişti ama Gage Brewer'ın özür dilemesinin yerel gazetelerde yayınlandığı gün, evlendiği Katolik kilisesine gidip günahlarını itiraf etmek istedi. Bu yaptıklarını değiştirmemişti ama ona göre en azından Tanrı artık ona kızgın olmayacaktı.

Ruhunun temizlenmesini kutlamak için alışverişe çıktı ve hayatının sığ varoluşuna geri döndü.

* * *

İki gün sonra Cathy giyinmiş, Duke'ün yeni arabasını almak üzere onu Savannah'ya götürmesini bekliyordu. Kiraladığı Jeep Cherokee'yi kullanmayı seviyordu, bu yüzden onun daha yeni bir versiyonunu tercih etmişti, sadece

kırmızı ve dört tekerlekten çekişli. Eğer bir taşra kızı olacaksa, kasabaya gidip gelmek için kötü yollarda ve kaygan yollarda gidebilecek bir araba istiyordu.

Duke'un arabayı sürdüğünü duyunca, saçlarının dağılmadığından emin olmak için saçlarını okşadı. Ve birkaç dakika sonra, kapısını çalıyordu.

Duke onun ayak seslerini duydu ve gülümsedi. Koşuyordu. Ona ulaşmaya çalışırken de böyle hissediyordu. Sanki oraya yeterince hızlı gidemiyormuş gibi. Sonra kapı açıldı ve kız orada gülümseyerek duruyordu - maviler içinde bir hayal. Arkasında soğuk bir rüzgârla içeri girdi ve onu kollarının arasına aldı. Kızın dudakları önce adamın yanaklarında, sonra da ağzında sıcacıktı ve öpücüğünün baskısına boyun eğiyordu.

"Günaydın, aşkım."

"Bugün keyfin yerinde," dedi. "Ne oldu?" Cebinden küçük siyah bir kutu çıkardı ve ona uzattı.

"Emanet kasasından çıkarmam gerekiyordu. Bir nişan yüzüğü, biraz geç kalmış ama yine de önemli," dedi ve ardından yüzüğü açtı.

Cathy antika bir dekor içindeki sarı gül kesim pırlantayı görünce hemen soluğunu tuttu. "Oh Duke! Aman Tanrım, bu çok güzel."

"Büyükanne aitti... Evimizde yaşayan ilk Talbot kadını. Eğer uymazsa ölçüsünü alabiliriz ama onun da sizinki gibi uzun ve ince parmakları vardı."

Kutusundan çıkardı ve parmağına taktı.

"Bak! Olması gereken bu! Üzerime tam oturdu ve göz kamaştırıcı," dedi Cathy. "Bunu giydiğim için çok onur duyuyorum."

"Yeni bir şey tercih ederseniz, gideriz-"

"Hayır, hayır! Asla!" dedi Cathy ve elini kalbine götürerek sıkıca kavradı. "Bu bana kendimi zaten buraya aitmişim gibi hissettiriyor."

"Ve sen de... benim için," dedi Duke. "Şimdi gidip şu yeni arabayı alalım. Önce kiraladığımız arabayı bırakırız." Gri, kalçaya kadar uzanan ceketini giyip çantasını aldı ve kapıdan çıktılar.

Bölüm 17

Cathy ve Duke sigorta acentesine giderken belediye işçileri Main'deki sokak lambalarına Noel süsleri asıyorlardı. Bütün işyerleri vitrinlerini süsleme ve Noel alışverişi yapacaklar için vitrinlerine satış ilanlarını asma telaşındaydı.

Cathy içeri girip cipini çalıştırdı, sonra da koşarak Duke'le birlikte kamyonete bindi.

"Hazır, başla!" deyince Duke sıırttı. Mutlu ruhu bulaşıcıydı.

Bir U dönüşü yaptı ve kasabanın dışına çıktı. Ana caddeden aşağı inerlerken Duke, yüzünü pencereye dayamış, vitrinde kurulan Noel köyüne bakan küçük bir kızı işaret etti.

"Bak. Şimdiden tatil havasına girmiş bile," dedi.

Cathy başını salladı ama kendi çocukluğunu düşünüyordu. Büyük bir coşkuyla kutladığı tek bayram doğum günüydü. Dört Temmuz'da doğmuştu. Evde eğitim görmeye başlayıp Bağımsızlık Günü ve Amerikan Devrimi hakkında bir şeyler öğrenene kadar bunun ne anlama geldiğini bilmese de, ailesi ona küçük fişekleri derdi.

"Ben de tatil havasına giriyorum," dedi Cathy, önlerindeki tüm güzel şeyleri düşünerek.

Radyoyu kapatıp gelecek hakkında konuşarak şehirden ayrıldılar.

"Büyük bir düğün istiyor musun?" Duke sordu.

"Büyük bir düğünüm vardı. Planlama ve doğru şeyleri yapmak ve söylemek için dikkatli olmak tam bir kâbustu. Ben de senin istediğini istiyorum," dedi Cathy. "Sen burada büyüdün. Eğer istiyorsan, ben de varım. İstemezsen, bu benim için bir hayal kırıklığı olmayacak. Tek önemsedğim hayatımın geri kalanında seninle birlikte olmak."

"O zaman zamanı geldiğinde kulaktan kulağa oynayalım," dedi.

Cathy tereddüt etti ve sonra aklından geçenleri ağzından kaçırdı. "Sana bir şeyi hatırlatmak istiyorum. Beni ailene eş olarak alıyorsun, ama büyük bir çeyizle geliyorum. Sonsuza dek evimiz olacak bu yeri sen aldın, ben de yenilemek için para vermek istiyorum. Bir yenileme hesabı açacağız ve her türlü masraf buradan karşılanacak ve çiftçilik faaliyetlerini etkilemeyecek."

Duke'ün gözleri büyüdü. Aslında onun kendisine boşanma anlaşmasında aldığı paradan bahsettiğini unutmuştu.

"Ciddi misin?" diye sordu.

Kaşlarını çattı. "Elbette, cidden. Eğer hayat ortağıysak, bir şeyleri paylaşacağız bayım. Benim ve senin işin yok."

Sırıttı. "Evet, hanımefendi. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu muhtemelen tüm bunların görünmeyen nimeti olacak. Bütçeyi karşılamak için köşeleri kesmek zorunda kalmamak."

"Bütçemiz, burayı istediğimiz hale getirmek için ne gerekiyorsa o kadar olacak," dedi. "Para kumar gelirlerinden geldi ama bizim için harcanacak... ve bunda hiçbir risk yok. Kalbimde bizim kesin bir şey olduğumuzu biliyorum, Dük Talbot."

Duke iç çekti. "Bir itirafta bulunacağım. Duke iki yaşımdan beri kullandığım bir lakap. Yasal adım Jason Lee Talbot."

Cathy'nin ağzı açıldı... sonra da gözlerini dehşet içinde devirdi. "Mihraba gitmeden önce bana haber verdiğin için teşekkür ederim."

Sırıttı. "Büyükbabam altmışlı yıllarda büyümüştü. Gene Chandler adında bir şarkıcının 'Duke of Earl' adlı şarkısını çok severdi. Büyükannemin eski pikabında hep bu şarkıyı çalardı ve benim söylemeyi öğrendiğim ilk kelimenin Duke olduğunu söylerlerdi. Anne değil. Baba değil. Duke. Ve öyle kaldı."

Cathy bu adamı küçük bir çocuk olarak hayal etmeye çalışarak güldü ve onu uzun zaman önce tanımış olmayı diledi.

Sonunda Savannah'nın eteklerine varana kadar evin tadilatı, renkleri ve tasarımları hakkında konuşmaya devam ettiler. Noel o şehri de vurmuştu ve her şey tam bir tatil akışı içinde görünüyordu.

"Jeep bayisinin nerede olduğunu biliyor musun?" Cathy sordu.

Duke başını salladı. "Her zaman nereye gittiğimi bilmek benim işim... seninle olduğum zamanlar hariç. O zamanlarda sadece çıldırıyorum."

"Sen imkânsızsın," dedi ve sonra yüzünde o aptal gülümsemenin yeniden belirmediğini hissetti. Bunu ona yapmanın bir yolu vardı - egosunu beslemek ve aynı zamanda ona o seksi bakışları göstermek.

Bayiye vardılar ve dışarı çıktılar. Arabası hazırды ve onu bekliyordu, yapması gereken tek şey kâğıtları imzalamak ve parasını ödemekti. Satış ofisinde neredeyse otuz dakika oturdular ve Cathy sürekli Duke'ün çiftlikte onu bekliyor olabileceğini düşündü.

"Duke, tatlım, eve gitmen gerektiğini biliyorum. Bir araca ihtiyacım vardı ve sen bunu sağladın. Neden devam edip gitmiyorsun?"

"Seni bu şekilde tek başına bırakmak istemiyorum," dedi.

Başını salladı ve birkaç bukleyi yerinden oynattı. "Ben iyi olacağım. Bir bakıcıya ihtiyacım yok. Sırt çantamla... yıldızların altında uyudum... karnımı doyurdum... kendimi hayatta tuttum... hatırladın mı?"

İç çekti. "Seninle ilgilenmeyi asla istemeyeceğim."

"Ve ben de her anını seveceğim. Ama şu anda bir çeke ve satış faturasına imzamı atmak üzereyim, sonra da şehirden ayrılmadan önce alışveriş merkezine uğrayacağım."

"Tamam. Ama şehirden ayrılmadan önce arayacağına ya da mesaj atacağına söz verir misin?"

Blessings'e geri
dönecek misin?"
"Evet. Söz
veriyorum."

Eğilip onu öptü, parmağının ucuyla buklelerinden birine dokundu ve sonra gitti.

Adamın gidişini izledi ve kapıdan çıkarken kendi kendine, kapıdan girerken olduğu kadar çıkarken de seksi görüldüğünü düşündü. Sonra arkasına yaslandı ve iç geçirdi... Hâlâ imzalaması gereken evrakları bekliyordu.

Satıcının evrakları ve özürleri getirmesi için yirmi dakika daha sabretmesi gerekti. Ama yepyeni, anahtarsız girişli, düğmeden çalıştırmalı Jeep Cherokee'sinin yakıtı bitmiş ve yola çıkmaya hazırды. Duke için bir Noel hediyesi bakmak üzere Büyük ve Uzun Boylu Erkekler mağazasına gidecekti.

Şükran Günü için çiftlikteyken beden ölçülerini kontrol etmişti ve şimdi ona özel bir şey bulmak istiyordu.

Sırf yeni arabasının kapısı çarpmasın diye otoparkta daha arkaya park etti ve beyaz bir minibüsten inen iki adam gördüğünde ön girişe doğru yürüyordu.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamasını sağlayan ilk şey, dışarı çıktıklarında sergiledikleri davranışlardı. Hava serin ve rüzgâr sertti, bu yüzden uzun trençkotları yersiz değildi, ama ikisi de paltolarının önünü tutuyorlardı, sanki altında bir şey tutuyorlarmış gibi.

Yürümeye devam etse bile, içinde bir uyarı hissi vardı. Girişte durakladıklarında sadece birkaç adım arkalarındaydı. Maskelerini yüzlerinin alt yarısına kadar çektiklerinde Cathy'nin nefesi kesildi.

Onu duydular ve etraflarında döndüler.

Cathy dönüp koşmaya başladı, zikzaklar çizerek arabalara doğru ilerledi.

Bir silahın hızlı ateşi topuğunun altındaki betonu tekmeledi ve başka bir atış omzunda sallanan çantayı delip geçti.

Koşuyor ve çığlık atıyordu ki ayağı takılıp düştü ve son kurşun kafasının üzerinden önündeki arabaya isabet etti. Onu bırakıp içeri kaçtıklarında, ateş edenlerin görüş alanından çıkmak için elleri ve dizleri üzerinde sürünüyordu.

Cathy 911'i aramak için telefonunu eline aldığıında hâlâ titriyordu. Görevli cevap verirken bile otomatik silah seslerini ve masum kurbanların çığlıklarını duymaya başladı.

"911. Acil durumunuz nedir?"

"Savannah Alışveriş Merkezi'nin otoparkındayım. Uzun gri trençkotlu ve maskeli iki beyaz adamın beyaz bir minibüsten indiğini gördüm. Bana ateş ettiler ve sonra alışveriş merkezine girdiler. Çığlıkları ve otomatik silah seslerini duyabiliyorum."

"Yaralandınız mı hanımefendi?" diye sordu memur. Cathy, "Hayır, bütün kurşunlar beni ıskaladı," dedi.

Sevk memuru Cathy'nin verdiği bilgileri hızla not alıyordu ve aynı anda alışveriş merkezinin içindeki insanlardan 911'e daha fazla çağrı geliyordu.

"Hanımefendi, onları gördüğünüzü ve ne kullandıklarını söylediniz... Etiketı gördünüz mü?" diye sordu memur.

"Evet, evet," dedi Cathy. Az ötedeki minibüsü gördü ve ona plakasını verdi. Cathy, "Sana söyleyecek başka bir şey bilmiyorum ve buradan gidiyorum," diye ekledi ve sonra kalkıp arabasına doğru koşmaya başladı.

İçeri girer girmez Duke'u aradı çünkü bu silahlı saldırıyı duyarsa hemen onun alışveriş merkezinde olduğunu düşüneceğini biliyordu.

Cevap verdiğinde, sesindeki sevinci duyabiliyordu.

"Selam, tatlım! Beni şimdiden özledin mi?"

Telefonda ona vurulduğunu söyleyemezdi. Çığlık atmadan yüksek sesle bile söyleyemezdi.

"Sadece iyi olduğumu, alışveriş merkezinden ayrıldığımı ve içeri giremediğimi söylemem gerekiyor." Bir an sessizlik oldu ve sonra sesi değiştı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Hâlâ sarsılmış ve nefessizdi ve ayrıntıları atladığını fark etmemiştı.

"Onları minibüsten inerken gördüm. Trençkot giyiyorlardı ve altında bir şey varmış gibi tutuyorlardı... Sonra alışveriş merkezine girmeden hemen önce maskelerini çıkardıklarını gördüm. Arkamı döndüm ve koştum. Tam ateş etmeye başladıklarında 911'i aradım. Otoparkın arka tarafındaki arabamdayım ve eve gidiyorum."

"Aman Tanrım, bebeğim... Bana alışveriş merkezinde aktif bir çatışma olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet! Her yerden insanların alışveriş merkezinden kaçtığını görebiliyorum. Ve ilk polis arabaları geliyor. Konuştuğumuz gibi otoparktan ayrılıyorum. Eve döndüğümde sana haber veririm."

"Seni tekrar ararsam, telefonuna cevap verirsin, değil mi?"

Cathy boğazındaki yumruyu bastırmak için yutkundu. Bu korku daha önce Gage Brewer'ın peşine düştüğünde cevap vermemiş olmasından kaynaklanıyordu.

"Söz veriyorum. Bir daha senden gelen hiçbir aramanın telesekretere düşmesine izin vermeyeceğim. Güvendeyim. Alışveriş merkezinden bir blok ötedeyim ve eve gidiyorum."

"Benimle biraz telefonda kalmak ister misin?" diye sordu.

Cathy telefonu hoparlöre verirken titriyordu. "Evet, lütfen." Sonra ağlamaya başladı. "Ah, Duke. İnsanlar Noel alışverişı yapıyordu. Bazıları bugün ölecek. Her zaman ölürler. Bu neden oluyor?"

"Bilmiyorum bebeğim. Ama onlardan biri olmadığın için Tanrı'ya minnettar olacak kadar bencilim. Derin bir nefes al ve sadece sür. Ben seninle konuşurum."

Ve öyle de yaptı, Jack'le çiftlikteki çocukluklarından başlayarak. Ona bir litre dereotu turşusu yiyerek bir gün okuldan kaçtıklarını anlattı. Kilere nasıl gizlice girdiklerini.

ve aralarındaki bütün litreyi yemişler, sonra da annelerine neden hastalandıklarını ve kustuklarını söylememişler. Anneleri onların bir hastalığa yakalandığını düşünmüş ve ertesi gün onları okula göndermemiş.

Ve hikâyeler devam etti. Cathy Blessings'in eteklerine vardığında, çığlık atmak istemeden nefes alabilecek kadar sakinleşmişti.

"şu anda Blessings'e gidiyorum," dedi. "Kendimi hasta hissediyorum. şoktan mı yoksa bugün hiçbir şey yemediğimden mi bilmiyorum. Sanırım Granny's'e gidip biraz yemek yiyeceğim ve bakalım faydası olacak mı? O vurulma olayına karıştığıma dair hiçbir şeyden bahsetme. Orada olmam bir tesadüftü ve bu sadece seninle benim aramda kalsın, tamam mı?"

"Evet, tatlım. Çok iyiyim. Ve bil diye söylüyorum... Polis iki tetikçiye de yakaladı ve kurtarma ekibi olay yerinde. Eminim ilk raporun yardımcı olmuştur. Bunu bir düşün. Seni seviyorum," dedi Duke.

"Ben de seni seviyorum," dedi Cathy. "Ve teşekkür ederim." "Her zaman," dedi Duke ve telefonu kapattı.

Noel çelenklerinin sokak lambalarına asılmış olduğunu fark etti ve büyükannesine doğru sürmeye devam etti. Hissettiği korkunç boşluğun yerini doldurması gerekiyordu - gördüklerinin ve duyduklarının acısını dindirmek için ve belki biraz rahatlatıcı yiyecek bunu yapabilirdi.

Ancak arabadan inip çantasındaki kurşun deliğini görünce soğukkanlılığı kayboldu. Neredeyse eve gitmek için arabaya geri binecekti ama araba kullanamayacak kadar sersemlemiş ve hasta hissediyordu. Umarım biraz yemek buna yardımcı olur.

Sully onun masasına doğru ilerlerken Granny's'deki masalar hızla doluyordu ama Ruby ve Peanut bir masada birlikte oturuyorlardı ve onun yalnız oturmak üzere olduğunu görünce el salladılar.

"Duke seninle mi?" Ruby sordu.

"Hayır, sadece ben varım," dedi Cathy.

"O zaman gel bize katıl," dedi.

"Evet... lütfen yap ve beni perma ve saç boyaları hakkında konuşmaktan kurtar," dedi

Peanut. "Bana bir merhamet görevi gibi geldi," dedi Sully, bu da Cathy'yi gülümsetti.

Yalnız oturmama fikri cazip gelmişti. "O

zaman evet, onlarla oturacağım," dedi Cathy.

Sully onu oturttu ve menüsünü bıraktı.

"Henüz sipariş vermedik," dedi Ruby. "Bugünün spesiyali domuz pirzolası, patates püresi ve sos, bir garnitür ve tatlı."

"Sanırım kahvaltılık bir şeyler alacağım," dedi.

Ruby Cathy'nin saçlarına bakmaya devam etti ve sonunda uzanıp saçlarına dokundu.

"Bağışlayın ama sanırım hayatımda gördüğüm en güzel saçlara sahipsiniz. Ve hepsi senin, değil

mi?"

"Evet. Bununla doğdum... bukleler ve hepsi."

"Bu muhteşem," dedi Ruby. "Saçım bir zamanlar spektrumdaki her tondaydı, ama bunun mallarımın reklamı olduğunu düşünüyorum."

"Saçlarım ne yazık ki şekilsiz" dedi Cathy. "Şükran Günü'nden önce salonunuza gelmeyi düşünüp durdum ama bir türlü gelemedim."

"Bu öğleden sonra iki saat boş vaktim var, yoksa burada kocamla yemek yemezdim. Öğle yemeği bittiğinde vaktiniz varsa benimle dükkana gelin, size bir şeyler hazırlayayım."

"Gerçekten mi?" dedi Cathy. "En azından yüzümden uzak dursun diye hepsini bir uzunlukta tutuyorum ama fena halde kırılmaya ihtiyacım var."

"Evet, gerçekten... ve bu benim için bir 'Berekete Hoş Geldin' saç modeli olacak." Cathy, "Hayır, para ödemek isterim," dedi.

Ruby eğildi ve onun elini okşadı. "Şekerim, sanırım hayatında bir süre için yeterince bedel ödedin. İzin verin sizi tedavi edeyim. Bunu Blessings'e yeni gelen herkes için yapıyorum, o yüzden sadaka olarak algılama." "O zaman tamam," dedi Cathy. "Minnettar olacağım."

O sırada iki kadın içeri girdi ve yanlarına oturdu. Cathy'yi dehşete düşüren şey, konuştukları bütün konunun alışveriş merkezindeki silahlı saldırı olmasıydı.

"Hey, Ruby. Bu sabah Savannah Alışveriş Merkezi'nde yaşanan silahlı saldırıyı duydunuz mu?" Ruby nefes nefese kaldı. "Hayır! Ciddi olamazsın?"

"Evet, kalp krizi gibi. Korkunç, çok korkunç. İnsanlar Kara Cuma'dan kalan indirimlerden alışveriş yapıyorlarmış ve iki adam otomatik tüfeklerle içeri girip etrafa ateş etmeye başlamış. Her yerde ölü insanlar olduğunu söylüyorlar."

Garson kız nihayet içecekleri ve bir sepet sıcak bisküviyle çıkagelince Cathy boğazındaki yumruyu yuttu. Cathy'ye gülümsedi.

"Onlara katıldığını gördüm. Sully sana tatlı çay getirmemi söyledi."

"Teşekkür ederim," dedi Cathy ve midesini ve duygularını yatıştırmak umuduyla hızlı bir yudum aldı. "Özel bir şeyler içeceğiz," dedi Peanut.

"Ben sadece bisküvi ve sos istiyorum," dedi Cathy ve bir bisküvi alıp tereyağladıktan sonra bir ısırık aldı.

Yarısını yedikten sonra kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı ve konuşmayı dinlemiyordu, sadece arada bir başını sallayıp takip ediyormuş gibi yapıyordu.

Yemekleri geldiğinde, bu ona konuşmamak için daha da fazla neden verdi ve gerçekten tadına bakmadan yedi, sadece o boşluk hissini ortadan kaldırmak için karnına yeterince yiyecek almaya odaklandı.

Garson kız Ruby ve Peanut'ın tatlısını -küçük şeftali kaseleri- getirip Cathy'ye ikram etti.

"Keyfini çıkarın," dedi ve içkilerini doldurdu.

Cathy kibarlık olsun diye yeterince yemeyi başardı ve onlar yemeye devam ederken lavaboya gitmek için izin istedi.

Çözülmeden önce içeri girmeyi başardı ve gözleri neredeyse saçları kadar kızarana kadar ağladı. Fark edeceklerini biliyordu. Umarım bu konuda bir şey söylemezler.

Tuvaletten çıktığında, Peanut ve Ruby lobide onu bekliyorlardı.

Ruby, "Sully yemeğinin müesseseden olduğunu söyledi," dedi. "Beni dükkâna kadar takip etmek ister misin?" Cathy başıyla onayladı, sonra çıkarken kasada durakladı.

"Yemeğim için teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederim," dedi Sully. "Aramızda olmana sevindim." Cathy arabasına bindi ve Curl Up and Dye'a doğru yola çıktı. Peanut Ruby'yi salonun arka tarafına bıraktı.

"Bir terslik var," dedi. "Vurulma olayı hakkında konuşmaya başlayana kadar iyi görünüyordu."

"Fark ettim," dedi Ruby. "Öğreneceğim. Merak etme. Kuaför salonu Katolik kilisesindekinden daha iyi bir günah çıkarma yeri."

Peanut gülümsedi. "Bunun doğru olduğunu biliyorum. Akşam evde görüşürüz."

Ruby el salladı, sonra dışarı fırladı ve Cathy önden girerken arkaya geçti.

Vera sandviçini bırakıp Cathy'yi karşılamaya giderken, "Onu yakaladım," dedi. Ruby yanlarından geçip gitti, sonra Cathy'yi geri getirdi. "Kızlar, bu Cathy Terry. Cathy, stilistlerim Vesta ve Vera Conklin ile manikürcüm Mabel Jean Doolittle."

"Sizinle tanıştığuma çok memnun oldum,"

dedi Vesta. "Ben de," dedi Vera.

"Blessings'e hoş geldiniz," dedi Mabel Jean.

"Hepinizle tanışmak bir zevk," dedi Cathy.

"Tamam... tanışma faslı bitti. Otur çocuğum," dedi Ruby.

Kadınlar öğle yemeklerini yerken Cathy, Ruby'nin istasyonundaki stilist koltuğuna oturdu.

Ruby bir pelerin çıkarıp Cathy'nin boynuna geçirdikten sonra onu aynaya doğru çevirdi. Cathy aynada kendini gördüğünde, "*Ama Tanrı'nın lütfuna bakın ki, burada bu sandalyede oturuyor değil, bir otoparkta ölü yatıyor olurdum*" diye düşündü ve yine gözyaşlarına boğuldu.

Ruby kollarını ona doladı.

"Sorun ne şekerim? Burada dostların arasındasın ve burada duyduğumuz her şey daha öteye gitmez."

Cathy başını sallıyor, sonra Ruby'nin verdiği mendille gözlerini siliyordu. "Böyle bir olay çıkardığım için özür dilerim" dedi.

"Hasta mısın?" Ruby sordu. "Senin için birini çağırabilir miyim?"

"Alışveriş merkezindeydim," dedi. "Tetikçiler tam önümden içeri girdiler. Maskelerini çıkarıp silahlarını çektiklerini gördüğümde kaçtım. Bana üç el ateş ettiler." Sonra Ruby'nin istasyonundaki bir kancada asılı duran, üzerinde kurşun deliği olan omuz çantasını gösterdi. "Vurdukları tek şey çantamdı. Arkalarını dönüp içeri kaçtılar ve ben de 911'i aradım."

"Aman Tanrım!" Ruby dedi ki. "Öğle yemeği sırasında o iki kızın yaptığı tek şey duydukları dedikoduları ortaya dökmek oldu. Çok üzgünüm."

"Duyduğum silah seslerini düşünüp duruyorum. İnsanların Noel alışverişinde olduğunu biliyordum.

insanlar ölüyordu. Bunu düşünmeden edemiyorum."

Ruby ona sarılmaya devam etti ve sonunda omzunu okşadı.

"Benimle şampuan istasyonuna gel. İyi bir kafa derisi masajı rahatlatıcıdır. Ve sandalyeye geri döndükten sonra bana saçını nasıl kullanmayı sevdiğini söyleyebilirsin."

Cathy ayağa kalktı ve onu izledi. Ilık su saçlarından kafa derisine doğru akmaya başlayınca gözlerini kapadı.

Ruby, "Her şey yoluna girecek," dedi.

Ruby saçlarını kestirip şekillendirdiğinde Cathy kendini daha iyi hissediyordu.

"Her şey için teşekkür ederim," dedi. "Ve kimseye söylemediğin için de teşekkür ederim. Son birkaç haftadır hayatımda hayatımın geri kalanına yetecek kadar drama yaşadım. Sadece başka bir şeye bağlanmak istemiyorum... ne kadar rastgele olursa olsun."

"Anlıyoruz," dedi Ruby. "Hikâyeniz bizimle güvende. Evine git ve o yakışıklı erkek arkadaşını ara. Hepimiz videoyu izledik. En kahramanca şekilde seni kurtarmaya geldiğini gördük. Sanırım seni rahatsız eden şeye iyi gelecektir."

"Evet, o da var" dedi Cathy ve arabaya binip eve giderken gülümsüyordu.

Ama oraya vardığında duş aldı, pijamalarını giydi ve bir battaniyenin altında kanepeye kıvrıldı. Televizyon izlemek istedi ama tüm yerel kanallar çekimlere yer veriyordu, bu yüzden bir Disney filmi bulana kadar rehberini taradı ve izlemek için yerleşti.

Tam ortasında uyuyakaldı ve uyandığında yanaklarında gözyaşları vardı. Onları sildi, sonra battaniyesini geri attı ve kahve yapmak için mutfığa gitti. Bittiğinde bir fincan kahve alıp oturma odasına geri döndü ve battaniyeyi tekrar üzerine çekip kanalı değiştirdi.

Evinin önüne bir arabanın yanaştığını duyduğunda neredeyse hava kararmak üzereydi ve ardından verandasında ayak sesleri duydu. Bu adımları biliyordu ve saniyeler içinde ayağa kalktı. Duke kapıyı çalmaya vakit bulamadan kapıyı açtı.

Oda karanlık olmasına rağmen, televizyonun ışığından onun ağladığını anlayacak kadar gördü ve içeri girerken kapıyı arkasından kapattı.

"Neden burada olduğunu bilmiyorum ama buna sevindim," dedi. "Geceyi yalnız geçirmeni istemedim."

"Kalıyor musun?" Cathy sordu.

"Evet, hanımefendi. Yatağınızda, siz kollarımda sımsıkı tutarken." "Ah, tatlım... teşekkür ederim," dedi Cathy.

Duke şapkasını ve paltosunu çıkardı. "Çıkarmak zorundaydım. Canın yanıyor ve bunu tek başına atlatmanı düşünemiyorum."

"Sana söylemem gereken bir şey var ve oturman gerekiyor," dedi Cathy.

Duke oturdu. Sonra hikâyenin geri kalanını anlatırken sesindeki titremeyi dinledi ve hissettiği dehşete tepki vermemeye çalıştı. Ama onu kucağına çektiğinde şok olmuş ve sarsılmıştı. "I

Seni bir daha asla gözümün önünden ayırmamalımıymışım gibi hissediyorum."

Onu saran kollarının ağırlığı dünyadaki en güvenli duyguydu.

"Başıma bir şeyler geldiğini biliyorum ama bu akşam burada karanlıkta otururken bir şeyin farkına vardım. Onlardan kurtulmaya devam ediyorum, çünkü hala burada, seninle olmam gerekiyor."

"Teşekkürler Tanrım," diye fısıldadı Duke, sonra yanağını kızın başının üstüne dayadı ve ona sarıldı.

Karanlık evin sessizliğinde oturup perdelerin ardından yanan sokak lambalarına ve sokağın karşısındaki evin yanıp sönen Noel ışıklarına baktılar.

"Sen sahip olabileceğim en güzel Noel hediyesisin," dedi Duke.

"Henüz Noel değil," dedi Cathy. "Aslında tam olarak Aralık bile değil."

"Bugün benim Noel'imdi. Önemli olan tek şey seni eve canlı götürmek. Bugün bir şey yedin mi?" diye sordu.

"Öğlen bisküvi ve sos."

"Dondurmanız var mı?" diye sordu.

Kadın başını salladı.

"O zaman akşam yemeğinde dondurma yiyeceğiz. Ayaklarının üşümemesi için çoraplarını giy ve benimle mutfakta buluş."

Ve böylece dünyası yeniden yörüngesine oturmaya başladı. Duke kalkıp perdeleri çekerken ve ışıkları yakarken koridorda koşarak yatak odasına gitti ve sonra mutfağa girdi.

Buzluktan dondurmayı aldı, sonra buzdolabını karıştırmaya başladı. Kadın mutfağa girdiğinde, adam iki dondurma hazırlıyordu. Kendisi için üç top, kız için iki top.

"Çikolata şurubu yerine çikolata parçacıklarımız var. Fındık yerine de granolamız var. Ayrıca bal da var, aslında iyi bir dondurma sosu, yani zehrinizi seçin."

"Hepsinden biraz alacağım," dedi Cathy. "Granolayı az koy."

Her iki dondurma da bitene kadar kaşıkladı, döktü, serpti ve daldırdı. Sonra her birine birer kaşık soktu ve kızın beklediği... izlediği masaya taşıdı.

Cathy ilk lokmasını aldı ve sonra gözlerini devirdi. "Şefi kutlarım, dondurmanın üzerindeki bala bayıldım. Soğuktan bir tür şekerlemeye dönüşüyor."

Duke masanın diğer tarafına uzandı ve parmağını kızın yüzünde gezdirdi. "Seni seviyorum."

Cathy onun dokunuşuna doğru eğildi. "Ben de seni seviyorum."

Bölüm 18

Bazıları için hayat o gün sona ererken ve aileler hala şok ve keder içinde sarsılırken, Mary Cathleen Terry hayatta kalmıştı. Nedenini bilmiyordu ve artık bunun bir önemi de yoktu. Hayatta olduğu için minnettar olmak için bir nedene ihtiyacı yoktu. Ve Duke'un hayatındaki varlığı ona eksik olan neşeyi vermişti.

Bu gece onunla sevişmek, geceleyin yuvarlanmak ve uyurken bile kolunun onu tekrar güvence altına almak için hafifçe gerildiğini hissetmek kadar hayat vericiydi.

Yatak odasının perdeleri arasından süzülen bir parça güneş ışığıyla uyandılar ve yepyeni bir günün başlangıcını kutlamak için yeniden seviştiler.

Sonrasında Duke hâlâ ona sarılıyordu. "Seni bırakmak istemiyorum," dedi.

Cathy içini çekti. "Ama yapmak zorundasın. Senin yapacak işlerin var, ben de bugün kendi yolumu bulacağım.

Beni yalnız kalmaktan korkutmayın."

Ona sarıldı. "Haklısın ve aşırı korumacı olduğumu kabul ediyorum."

"Ama her zaman sevgiden gelir ve bu asla kötü değildir" dedi Cathy. "Kahvaltı hazırlamamı ister misin?"

"Bunun için kalırsam, daha da gecikeceğim."

Gülümsedi. "Anlaşıldı, bugün bir ara Crown'a gidip biraz çikolata şurubu alacağım."

Güldü, sonra yorganı arkaya atıp giyinirken Cathy yorganı altından manzarayı seyrediyordu... ve sonra gitmişti.

Giyinip sabah koşusuna çıkamayacak kadar sıcak ve rahattı, bu yüzden güne hızlı bir başlangıç yapmak için eşofman ve bir fincan kahve ile yetindi. Daha sonra Crown'a gitti ve kar yağmamasına rağmen kasabadaki evlerin kış harikalar diyarına dönüştüğünü fark etti.

En ufak bir esintide sallanıp duran birkaç şişme Noel Baba vardı ve bloğun aşağısında, bir kızak ve uçma eylemindeki üç küçük plastik ren geyiği bir çatıya tehlikeli bir şekilde tünemişti, onlarla birlikte gelen Noel Baba ise bacaya belirsiz bir şekilde bağlanmıştı. Bacadan inmeye hazırlanmaktan çok rehin alınmış gibi görünüyordu ama

önemli olan düşünceydi.

Sergilenenler onu büyüledi ve hırdavatçıya uğrayıp verandasının kenarına dizmek için birkaç Noel ışığı almak zorunda hissetti. Ardından kırmızı fiyonklu büyük yeşil bir çelenk ve ön kapısına asmak için bir kanca ekledi. Evinin içi için küçük bir yapay ağaç almayı düşündü ama günü yine Talbot'larla geçireceği için almamaya karar verdi ve eşyalarının parasını ödeyip Crown'a doğru yola çıktı.

Mağazaya girişi dikkatlerden kaçmadı. Yaklaştığı neredeyse herkes durup ona cesareti hakkında bir şeyler söyledi ve onunla konuşmak için zaman ayırmayan insanlar da yanından geçerken ona el salladı.

Mavis Webb'in yayınladığı hikâye ve özel dedektifin gazeteye verdiği, kendisi için korkulu bir dönem olan bu olaydaki rolü için özür dileyen ilanla birlikte, kasabanın en tanınmış yüzü haline gelmişti.

Savannah Alışveriş Merkezi'ndeki varlığından kimsenin haberdar olmasını istememesinin bir nedeni de buydu. Çatışma ve tehlikeyle ilişkilendirilmek istemiyordu. Sadece Duke'u seven Cathy olmak istiyordu... ve Blessings'in en yeni sakini.

Dışarıda poşetlerini arabaya yerleştiriyordu ki, genç bir kadının bir kalçasında yürümeye başlayan bir bebek ve arkasında okul çağında olabilecek küçük bir kızla dükkândan çıktığını gördü. İki poşet yiyecek taşıyordu ve bebeğin ve elindeki poşetlerin ağırlığına karşı kambur duruyordu.

Topuklarının dibindeki küçük kız ayakkabı yerine parmak arası terlik giyiyordu ve üzerinde mont yerine sadece küçük bir kazak vardı. Bebeğin üzerinde hafif bir pijama vardı ve kadın bir ray kadar inceydi.

Cathy kadının hangi arabaya doğru gittiğini merak ederek el arabasını dış rafa geri itti ve sonra kadının ayakta olduğunu fark etti. Hiç düşünmeden yetişmek için koştu.

"Selam tatlım. Burada ellerinin dolu olduğunu fark ettim ve seni eve bırakmamı istersin diye düşündüm. Benim adım Cathy. Cherry Caddesi'nde oturuyorum. Senin adın ne?"

Genç kadın sanki duyduklarına inanamıyormuş gibi bakakaldı. "Benim adım Barrie. Bottoms'da yaşıyorum."

"Nerede bu?" Cathy sordu.

"Rayların diğer tarafında."

Cathy o zaman hatırladı. Daha önce de oraya inmişti. "Tamam. Eğer burada beklerseniz, arabamı getirip sizi yükleyeceğim ve bu soğuk rüzgârdan kurtaracağım."

Barrie Lemons yıllarca ismiyle dalga geçilmiş ve hayatın ona verdiği limonlardan limonata yapmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Bu yüzden kadın arkasını dönüp parlak kırmızı bir arabaya doğru koşmaya başladığında, bunun bir şaka olduğundan ve kadının bu şakaya kandığı için gülerek yanından geçip gideceğinden neredeyse emindi.

Ama yanıliyordu.

Cathy arabayı çekti, sonra atlayıp Barrie'nin elindeki çuvalları aldı. Ama küçük kız kemerinin

bağlanması ve arkada tek başına oturması gerektiği için ağlayınca, Cathy sorunu çabucak çözdü

İkilem.

"Senin adın ne, tatlım?"

Küçük kız burnunu çekti. "Lucy. Benim küçük kardeşim Freddie."

"Tamam, Lucy, bir fikrim var!" dedi. "Sen, annem ve Freddie hepiniz arkada otursanız, sanki şık bir limuzindeymişsiniz gibi, ben de şoförünüz olsam nasıl olur? Bana nereye döneceğimi ve evinize nasıl gideceğimi söyleyebilirsiniz."

Lucy tekrar burnunu çekti ve sonra annesine baktı.

Barrie başıyla onayladı. "Bu iyi olur."

Cathy onları arkaya yerleştirdikten sonra arabaya bindi.

"Tamam... Otoparktan çıkıyoruz. Ana Cadde'ye geldiğimde hangi yöne döneceğim?" diye sordu.

Barrie, "Sola dön," deyince yanında oturan küçük kız, "Sola!" diye seslendi.

Cathy bir kıkırdamayla gizledi. "Evet, hanımefendi."

Main'e kadar sürdü ve bir sonraki yol tarifini aldığı anda neredeyse şehrin o ucundaki benzin istasyonuna varmıştı.

"Bir sonraki sokaktan sola dönün. Rayları geç ve ikinci sokaktan sağa dön," dedi Barrie.

"Sağ sokak!" diye yankılandı küçük kız.

Cathy gülümsedi. "Peki, hanımefendi. Şimdi dönüyoruz" dedi ve uzun süredir terk edilmiş rayları geçip yokuş aşağı inmeye başladığında, birdenbire Bottoms'ın anlamını kavradı. Aşağıdaki evler kümesi ona bir araya toplanmış kirli mantarları hatırlattı... ama bir peri halkasında değil. Daha çok bir bahçedeki tohumlara benziyordu ama hepsi filizlenmemişti... filizlenenler de bodur ve kısır.

Burası yalnızlık hissi veriyordu ve Cathy, Blessings bu kadar misafirperverken, buranın neden hâlâ böyle olduğunu anlamıyordu. İkinci sokaktan sağa döndüğünde küçük kız, "Dat'ın evi!" diye bağırdı.

"Verandası eğik olan," diye ekledi Barrie. Freddie onun kucağında uyuyakalmıştı, bu yüzden eşyalarını içeri taşıyabilmek için onu omzuna kaydırdı. "Bunun için minnettarım."

"Oh, rica ederim. Özel hayatınıza müdahale etmeyeceğim ama eşyalarınızı verandaya kadar taşıyacağım," dedi Cathy. "Bebeklerinizi soğuktan koruyun, sonra eşyalarınızı almak için geri gelirsiniz, tamam mı?"

Barrie Lemons devam eden nezaketten o kadar etkilenmişti ki, tekrar konuşursa gözyaşlarına boğulacağından korktuğu için sadece başını sallayabildi.

Cathy arabayı park edip indi, sonra koşarak kapıyı açtı ve kadınla bebek inince Cathy eğilip küçük kızın kemerini çözdü.

"Seni eve nasıl getireceğimi söyleyerek çok iyi bir iş yaptın. Çok teşekkür ederim," dedi.

Lucy gülümsedi. "Hoş geldin," dedi ve annesinin arkasından eve koştu.

Cathy iki çuvalı kaptığı gibi kapıya kadar taşıdı. Kadın kapıyı aralık bırakmıştı. Işıklar yanıyordu, yani Cathy ailenin elektriği olduğunu biliyordu, ama içeriyi yeterince görebiliyordu.

yoksuldu. Daha da kötüsü, görünürde bir elektrikli duvar ısıtıcısı olmasına rağmen kapıdan gelen ısıyı hissedemiyordu.

Barrie geri döndüğünde Cathy çuvalları ona uzattı.

"Teşekkür ederim," dedi Barrie.

Cathy başıyla onayladıktan sonra duvardaki ısıtıcıyı işaret etti. "Bu pek ısıtmıyor, değil mi?" "İki yıldır çalışmıyor," dedi Barrie. "Ev sahibi tamir etmiyor."

"Aman Tanrım... Kışın nasıl sıcak kalıyorsunuz?"

"Yaklaşık üç yıl önce Salvation Army'den bir ısıtıcı aldık. Hava kötüleştiğinde kullanıyoruz ama bir odadan fazlasını ısıtmıyor." Sonra Cathy'ye sırtını dönüp içeri girdi, giderken kapıyı arkasından kapattı.

Cathy arabasına dönüp eve doğru yola çıktı ama o aileyi aklından bir türlü çıkaramıyordu. Bazı insanların ne kadar çok şeye sahip olduğunu, bazılarının asla yeteri kadar şeye sahip olamayacağını düşünüp duruyordu... Sonra Blaine Wagner'in üç bankada duran milyonları aklına geldi... ve bir fikir doğdu.

Eve varır varmaz ve eşyalarını yerleştirir yerleştirmez, Peanut'ın ofisinin telefon numarasını bulmak için Google'da arama yaptı ve sonra aradı.

Peanut'ın sekreteri Betty Purejoy cevap verdi.

"Butterman Hukuk Bürosu. Bu Betty."

"Betty, ben Cathy Terry. Bay Butterman benimle konuşmak için müsait olabilir mi?" "Evet, hanımefendi. Bir dakika lütfen."

Birkaç saniye sonra Peanut telefondaydı.

"Merhaba Cathy! Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Öncelikle bir sorunun cevaplanmasını istiyorum. Bottoms'tan kim sorumlu? Bu bir rezalet."

Peanut iç çekti. "Evet hanımefendi, öyle. Vefatından sonra ev sahibi tarafından kiracılara devredilen birkaç ev dışında, diğerlerinin tamamı başka bir ev sahibine ait. Ve siz sormadan söyleyeyim, yıllardır mülkünün bozulması ve orada yaşayan insanlar için yarattığı zorluklar konusunda onunla iletişime geçmeye çalıştık ama başarılı olmadık."

"Yani sırf kendi evleri olmadığı için kimse onlara yardım etmiyor mu?" Cathy sordu.

Peanut bir an sessiz kaldı. "Hiç böyle bakmamıştım ama öyle görünüyor, değil mi?"

Cathy bu yorumu vicdanına bıraktı ve başka bir soru sordu. "Devamsız ev sahibinin iletişim bilgileri sizde var mı?"

"Adını ve ona nasıl ulaşabileceğimi biliyorum ama mektubunuza cevap vereceğini garanti edemem." "Ona yazmaya niyetim yok. Aramayı düşünüyordum."

"Ah... bu bilgiye sahip olduğumdan emin değilim, ama kimin sahip olabileceğini biliyorum. Biraz araştırma yapıp size geri döneyim."

"Evet efendim ve yardımınız için teşekkür ederim."

"Sormama izin verirsiniz... elinizde ne var?" diye sordu.

"Henüz emin değilim. Karar vermeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacım var."

"Tamam, bu adil ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, efendim değil... Adım Peanut. Ne kadar sinir bozucu olsa da, benim adım bu."

Cathy sırtıttı. "Peanut olsun, aramanızı bekliyor olacağım."

Kendini sandviç yapmakla meşgul etti ve sonra Duke'tan gelen ve onu güldüren bir mesajı yanıtladı.

Sadece kontrol ediyorum. Hala hayatta mısınız?

Gerçekten komik, Dude...uh, yani Duke. Evet, hala hayattayım.

Bir gülen yüz ve bir LOL gönderdi, bu da onu gülümsetti.

Kısa bir süre sonra, Peanut'tan bir isim, adres ve telefon numarası içeren bir mesaj aldı.

"Hmmm, Brooklyn adresli R.L. Meiner. New York'lu biri nasıl olur da Blessings'de arazi sahibi olur? Ama bir telefon numarası var. Yani, işte bir şey yok," dedi.

Oturup telefon etti, bir sürü zil sesi dinledi ve ardından robotik bir sesli mesaj geldi. "Eh... elimdeki tek şey buysa vay halime" diye mırıldandı Cathy ve kısa bir mesaj bıraktı. "Mr.

Meiner, ben Blessings, Georgia'dan Cathy Terry ve burada sahip olduğunuz mülkün bozulmasıyla ilgili görüşmek istiyorum. Kiracılar sizin ilgisizliğiniz yüzünden acı çekiyor. Yaşadığınız yerde gecekondlu sahiplerinin olduğunu biliyorum ama burada değil. Mülkleri sizden satın alma olasılığını görüşmek istiyorum. Lütfen en kısa zamanda beni arayın. Kış geliyor ve bazı kiracılarınız ısınamıyor. Çok fakir oldukları için değil, uzun zamandır hiçbir şey tamir edilmediği için sahip oldukları aletler çalışmıyor." Sonra adresini ve aradığı telefon numarasını bıraktı ve telefonu kapattı.

Bundan ne çıkacağını bilmiyordu ama bu tür sıkıntılar çekenler adına başka bir bayrak sallamaya istekli olabilecek birini de tanıyordu. *Tribune*'den Mavis Webb'e ulaşana kadar küçük irtibat listesinde gezindi.

Mavis ikinci çalışta telefonu açtı ve Cathy konuşmaya başladı.

"Merhaba Mavis. Benim, Cathy. Eğer ilgilenirsen senin için bir sonraki büyük hikâyeyi bulabilirim." "O zaman kışını kaldırıp *Tribune*'e gel de konuşalım," dedi Mavis.

Cathy kıkırdadı. "On dakikaya oradayım" dedi, sonra ceketini ve kurşun deliği olan çantasını kaptığı gibi kapıdan çıktı.

İçeri girdiğinde Mavis onu bekliyordu. "Bir fincan kahve ister misin?" diye sordu. Cathy, "Hayır, böyle iyiyim," dedi.

Mavis ofisine giden yolu gösterdi, sonra da kapıyı arkalarından kapattı. "Otur ve bana neler olduğunu anlat."

"Hiç Bottoms'a gittin mi?" Cathy sordu.

Mavis kaşlarını çattı. "Şu eski demiryolu raylarının diğer tarafındaki küçük evlere böyle demiyorlar mı?"

"Evet ama oradaki durumu düzeltmek için yıllardır yapılan talepleri görmezden gelen bir ev sahibine ait olduklarını biliyor muydunuz? Bugün bir kadın ve iki bebeğini Crown'dan eve

götürdüm.

evde hiç ısı yoktu. Elektriği vardı ama ısıtmıyordu ve duvarda bir elektrikli ısıtıcı gördüm. İki yıldır çalışmadığını ve ev sahibinin tamir etmeyi reddettiğini söyledi. Salvation Army'den üç yıl önce kendisine bağışlanan bir ısıtıcıyı kullandığını ve bunun bir odayı zar zor ısıttığını söyledi. Çocuk parmak arası terlik giyiyormuş. Ceket yoktu. Bebek pijamalıydı ve battaniyesi yoktu ve anne açlıktan ölüyor gibi görünüyordu. Bu evler acınacak halde ve ailelerin hepsinin aynı hayatı yaşadığını garanti edebilirim."

"Peki ne yapabileceğimi düşünüyorsun?" Mavis sordu.

"Ev sahibini aradım, mülkü satın almak istediğimi söyledim ama yanıt alamazsam, belki de onu utandırarak buraları onarmasını ya da bana satmasını sağlayabiliriz."

Mavis'in gözleri büyüdü. "Hepsi mi?"

"Evet."

"Bunu yapabilir misin?"

Cathy, "Blaine Wagner'in parasının bir kısmını harcamak için daha iyi bir yol düşünemiyorum," dedi.

Mavis başını salladı. "Sence bizimle işbirliği yaparlar mı... evlerinde kırılan her şeyin fotoğrafını çekmeme izin verirler mi... ve onların fotoğraflarını çekmeme?"

"Sadece rica edebiliriz," dedi Cathy. "Blessings'te dehşet verici bir gecekondu sahibi durumumuz var. Bu kadar uzun süre boş bırakıldığına inanamıyorum ve bunu Peanut Buttermen'a da söyledim."

"O zaman haberi yayınlamaya hazırım, ancak ev sahibinin geçmişini ve iletişim bilgilerini de almam gerekiyor."

"Bunu sağlayabilirim," dedi Cathy. "Adına Noel Kurtarma Operasyonu deyin ve Barrie Lemons'la konuşun. Eve götürdüğüm genç kadın o. Ona ev sahipleriyle temasa geçmeye çalıştığımı, ya evlerini onarmasını ya da bana satmasını istediğimi söyle."

Mavis başıyla onayladı. "Bunun üzerinde birlikte çalışacağız ve nasıl gittiğine bakacağız. Daha sonra oraya gidip kendim için etrafa bakacağım."

"Harika," dedi Cathy ve telefonunu çıkarıp Mavis'e Peanut'ın ona verdiği tüm bilgileri verdi. "Yardımcı olabileceğim başka bir şey olursa haber ver."

Mavis sırtıttı. Cathy Terry'den hoşlanıyordu ama şimdi onun kişiliğinin bambaşka bir katmanını görüyordu.

Cathy yıllardır olmadığı kadar mutlu bir şekilde evine döndü. Bir amacı ve insanların hayatında bir fark yaratmak için gerekli araçları vardı. Şimdi tek ihtiyacı olan R.L. Meiner'ın ona cevap vermesiydi.

* * *

Bir hafta boyunca ev sahibinden bir yanıt gelmemişti ama Mavis Webb tam bir belgesel moduna girmiş, Barrie Lemons ve Bottoms'ta yaşayan yarım düzine başka sakınle arkadaş olmuş, onların ve yaşam koşullarının öykülerini ve fotoğraflarını çekmeyi görev edinmişti; Cathy ise iki farklı tutku arasında kalmıştı: Duke ve Bottoms'taki yeni projesi.

Bailey arazisi artık resmen Talbot arazisiydi. Bailey ailesi evi tüm eşyalardan arındırmış ve eski halinden eser kalmamıştı.

Yenileme bütçesi hazırdu ve Duke'un yaptığı ilk şey, evin iki beyaz kanadına yeni bir kat boya vermek için bir boyacı ekibi ve kasırğa sırasında hasar gören kırık kiremitleri onarmak için çatı ustaları tutmak oldu.

Savannah'da George adında saygın bir müteahhitle bağlantı kurmasını sağlayan bir arkadaşı vardı ve şimdi George ve yenileme ekibi mutfağın içini boşaltıyor ve resmi yemek odasıyla arasındaki açıklığı genişletiyordu.

Ev dönüşüyordu, Cathy de öyle. Bottoms'ın demirbaşı olma yolunda hızla ilerliyordu. Ev sahibi hâlâ sessiz olsa da bu onlara yardım edemeyeceği anlamına gelmiyordu ve işe Barrie Lemons'ın kiraladığı evden başladı.

Isıtıcıyı değiştirerek, zeminleri onararak ve pencereleri değiştirerek işe başladı, ardından yeni bir çatı ve tavan arasına yalıtım uyguladı.

Yavaş yavaş evi yeniliyor, çalışmayan aletleri değiştiriyor ve evin içine düzgün mobilyalar yerleştiriyordu.

Barrie'nin evi tamamlandıktan sonra Cathy işini hızlandırdı ve Bottoms'da tam zamanlı çalışan dört ayrı ekip tuttu; iki boya ekibi, tesisatçılar ve döşeme ve fayans yapan iki ekip.

Sakinler çok mutluydu. Düzgün yaşam koşullarına, çalışan aletlere ve konfora sahip olmak hepsine yeni bir gurur duygusu veriyordu.

Cathy, orada yaşayan çok sayıda erkeğin, araçlarının paralarının yetmediği onarımlara ihtiyacı olduğunda işlerini kaybettiklerini öğrendiğinde, onları projede çalışmak üzere işe aldı.

Tüm bunların ortasında, Duke'la kendi evleri için renk, fayans ve döşeme seçiyor, akşamları seçimlerini Duke'a danışıyor, yerel alışveriş yapıyor ve sipariş veriyor ya da işlerde teslim edilmek üzere internetten sipariş veriyordu.

Bundan kimseye bahsetmemişti ama Savannah'ya geri dönmekten korkuyordu. Bir gün bu korkuyla yüzleşmek zorunda kalacaktı ya da o katillerin vahşi hayvanların, Alaska'nın vahşi doğasının ve aldatan bir kocanın yapamadığını yaptığını, yani onu yendiğini kabul edecekti.

Ancak şu anda, Noel'den önce bu evleri onarmak onun hedefiydi ve bunun gerçekleşmesi için çok çabalıyordu.

Cathy iki günde bir R.L. Meiner'ı arıyor, bir karar vermesini istiyor ama yanıt alamıyordu. Ve sonunda Mavis Webb, New York'taki sahipsiz ev sahibi ve Noel Nimet Meleği Cathy Terry hakkındaki haberini yayınladı. Haberle birlikte ailelerin ve yaşam koşullarının fotoğraflarını yayınladı ve R.L. Meiner'ı katı yürekli bir gecekondu sahibi olarak nitelendirdi ve AP yine bir skandala imza attı.

Cathy'nin hayırseverliği Blessings'teki insanların gözünden kaçmamıştı. Ne yaptığını ilk öğrendiklerinde, bunun yıllar önce yapılması gerektiğini kabul ederek suçluluk duygusuyla tepki verdiler ve ardından bir yanlış düzeltmek için asla çok geç olmadığına dair bir amaç duygusuyla tepki verdiler.

Ruby Butterman salonunda bir melek ağacı kurdu ve müşterilerine Noel hediyesi almaları için Bottoms'tan beş aile seçti ve o bunu yaptığında Lovey Cooper da Granny's'e bir melek ağacı kurdu ve beş aile üyesinin daha ismini ekledi ve böylece Main Street'teki her işletmenin ağaçlarında Bottoms'taki her aile üyesinin ismi yer alana kadar bu böyle devam etti.

Bir Pazar günü, Granny's Country Kitchen tüm günün gelirini ailelere bağışladı; böylece aileler kendi Noel yemeklerini yiyebildi ve kendi çocuklarına da hediyeler alabildi. Broyles Dairy Freeze ve barbekü mekanı da Granny's'in bunu yaptığını öğrenince onlar da bağışta bulundu. Blue Ivy Bar'ın sahibi bile bir Cumartesi gecesinin tüm hasılatını projeye bağışladı.

Ve tüm bunlar olurken Cathy Terry sonunda R.L. Meiner'dan telefon aldı.

* * *

Sabah çiğ ve fırtınalı bir gündü. Cep telefonu çaldığında Cathy boya ve fayans örneklerini mutfak masasının üzerine yaymıştı. Duke şehre geliyordu ve muhtemelen ondan geldiğini düşünerek arayanın kimliğine bile bakmadı.

"Merhaba."

"Cathy Terry ile konuşabilir miyim?" Duke değildi.

"Bu Cathy."

"Bayan Terry, ben Michael Meiner. Anladığım kadarıyla babam R.L. Meiner'a ulaşmaya çalışıyormuşsunuz."

"Evet, Blessings, Georgia'da sahip olduğu bazı mülkleri satın almakla ilgili."

"Hikayeyi okuduk. Tüm ailemizin adını kötüye çıkardığını söylemeliyim," dedi. "Babanız kiracılarına uzun yıllar boyunca cehennemi yaşattı."

"Babam son yedi yıldır bir huzurevinde kalıyor. Alzheimer hastası." "Bunu duyduğuma üzüldüm ama eminim birileri onun işleriyle ilgileniyordur?"

"Kardeşim ve ben, ama bunların hiçbirinden haberimiz yoktu. Gürcistan'da nasıl mülk sahibi olduğunu bile bilmiyoruz ve bıraktığınız mesajlar ciddiye alınmadı. Bunun bir tür dolandırıcılık olduğunu düşündük, çünkü mülkün aileye ait olduğundan bile haberimiz yoktu. Haber yayınlanana kadar aramaların geçerli olduğunu fark etmedik."

"Tamam, artık biliyorsun," dedi Cathy. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Bu şekilde uzun mesafeli ev sahibi olmak gibi bir niyetimiz yok. Avukatımıza emlak vergilerini kontrol ettirdik ve arazinin değerini tespit ettirdik, çünkü hikayeden de anlaşılacağı üzere evlerin hiçbir değeri yok."

"İçlerinde yaşayan insanlar için öyledir," diye tersledi Cathy.

"Evet, evet, özür dilerim. Bu doğru olmadı. Demek istediğim, istediğimiz fiyatı artıracak adil bir değer biçmenin hiçbir yolu olmadığı ve kiranın babamızın hesaplarından çıkan emlak vergilerini bile karşılamadığıydı."

"Tanrı'nın gözündeki, efendim... aileniz kiracılara, sahip olmadıkları bir şey için, yani yaşanabilir bir konut için bunca yıl kira ödedikleri için geri ödeme borçludur. İşte bu kadar."

Cathy bir iç çekiş, sonra da hafif bir kıkırdama duydu. "Çok zeki bir işkadınısın."

"Sadece korkunç bir yanlış düzeltmek istiyorum. Hepsi bu," dedi Cathy. "Yani bir fiyat söylemeden önce, tüm bunların ailenizle ilgili bir takip hikâyesinin parçası olacağını unutmayın. O yüzden eğer endişelendiğin o iyi ismi temizlemek istiyorsan, fakir insanların ve benim iyi niyetimin sırtından cebini doldurmaya çalışma."

Açıkçası, ikinci bir hikayenin geleceği bilgisi onu dehşete düşürdü.

"Elbette doğru olanı yapmak niyetindeyiz. Avukatımız bize bir milyon beş bin istememizi tavsiye etti."

Cathy güldü. "Arazi eski bir demiryolu geçidinin aşağı yamacında. Bana orada bahçe bile yetiştiremedikleri söylendi, çünkü toprak çakıl ve kömür kalıntılarıyla dolu... ve evet, Blessings o kadar eski ve bu mülk bunca yıldır ihmal edilmemiş olsaydı, istediğinin üçte ikisi kadar ederdi. Ama harabeye dönmesine izin verdiniz. Yani ne ekerseniz onu biçersiniz, Bay Meiner. Size istediğiniz fiyatın yarısını vereceğim, bir kuruş fazlasını değil. Yedi yüz elli bin dolar."

"Ve devam hikayesinde soyadımızı ve tüm yanlış anlaşılmalara açıklığa kavuşturacak mıyız?"

"Evet."

"Tamamdır. Avukatımız sizinle irtibata geçecek."

"Hayır. Avukatınız benim avukatımla temasa geçsin. Adı P. Nutt Buttermann. Burada, Blessings'te çalışıyor."

Meiner güldü. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Güldüğümü duyuyor musun?"

"Hayır, hanımefendi."

"Bu süreci başlatmak için evrak işlerinin bir hafta içinde tamamlanmasını bekliyorum. Ve tüm kapanış masraflarından siz sorumlu olacaksınız. Gevşek iş uygulamalarınız var efendim," dedi Cathy.

"Ama bilmiyorduk," dedi Meiner.

"Şimdi yapacaksın. Avukatınız avukatımla temasa geçsin ve oyalanmayın. Noel yaklaşıyor ve bu insanların bu yılı kutlu bir şekilde geçirmelerini istiyorum."

"Evet, hanımefendi. İrtibatta olacağız."

Cathy telefonu kapattı ve sonra *Tribune*'ü aradı.

Mavis Webb cevap verdi ve sonra Cathy'nin ciyaklamasını duydu.

"Aman Tanrım, Mavis... Başardık. Başardık! Ve bu hikayenin sonunu duyana kadar bekle.

Dipler."

"O zaman buraya gel," dedi Mavis.

"Yapamam ama sevgilimin beni yemeğe götürmesini beklerken size işin iç yüzünü anlatırım."

Böylece Cathy hikâyeyi bir kez daha, araziye ve üzerindeki evleri ona satmayı kabul etmelerine kadar anlattı.

Mavis öttü. "Vay anasını. Umarım sevgilin senin için hazırdır, çünkü sen müthiş bir kadınsın."

Cathy sırttı. "Oh... o iyi. Numaramı ve hangi hattan geldiğini biliyor." Mavis içini çekti. Dük Talbot'u görmüştü. Pek çok açıdan iyiydi.

"Tamam, tebrikler. Anlaşma gerçekleşir gerçekleşmez, takip edeceğim."

"Teşekkür ederim," dedi Cathy.

Bölüm 19

Duke'u kapıda bir gülümseme ve kendisiyle sevişmekten başka her şeye olan iştahını yok eden bir öpücükle karşıladı.

"Bunun ne için olduğunu bilmiyorum ama ikinci kez alacağım," dedi ve aldı.

"Sonunda Meiner'dan haber aldım. Oldukça şaşırtıcı. Sahibi Alzheimer hastasıymış. Bu yüzden cevap vermiyor. Ticari mülkleriyle ilgilenen oğulları da onun Georgia'da bir mülkü olduğunu bilmiyorlarmış. Mavis'in Güney'deki New Yorklu gecekondu sahipleriyle ilgili hikayesi dikkatlerini çekmiş."

Duke güldü ve ona sarıldı. "Aferin sana. Ne dediler peki?"

"Hikayenin devamında Meiner ailesinin daha iyi bir imaj çizmesi umuduyla bana ucuza satıyorlar."

Duke başını salladı. Mavis gibi o da onun ne kadar kurnaz bir iş kadını olduğunu fark ediyordu.

"Yenileme işinde ne durumdasınız?"

"Yaklaşık yarım düzine daha var... çoğu çatı kaplaması ve boya, beyaz eşya ve mobilyaların değiştirilmesi, ancak birkaç tanesinin zemini korkunç durumda. Ama şu anda kimin sahip olduğu önemli değil. Ben sadece bitmesini istiyorum."

"Hayranlık içindeyim," dedi Duke. "Biraz yemek yiyelim, sonra da bir tur atalım... ve orada arkadaş edindiğin insanlardan bazılarıyla tanışmak isterim."

"Anlaştık," dedi Cathy. "Dairy Freeze'den bir şeyler alalım, sonra da parka gidelim. Hava çok soğuksa yemek için kamyonunda oturabiliriz, ama ben Noel süslerine bakmayı seviyorum."

"Bana uyar," dedi Duke ve arabaya servis bölümünden geçtikten sonra hamburger, soğan halkası ve içeceklerle parka doğru yola koyuldular.

"Ketçap ister misin?" Cathy çuvaldan bir ketçap paketi çıkarırken sordu.

"Hayır, sağ ol. Ben böyle iyiyim."

Cathy soğan halkasından bir ısırık aldı ve sonra onu işaret olarak

kullandı. "Parkı her Noel'de böyle mi süslüyorlar?"

Duke başıyla onayladı. "Peachy Keen Festivali sırasında görmelisin."

Cathy sırtıttı. "Neymiş o?"

"Şey... Georgia şeftalileriyle ünlüdür, değil mi? Ve eyaletteki pek çok yerde hasat sırasında kendi kutlamaları yapılır. Her yıl genç bir liseli kız Miss Peachy Keen seçilir ve bu şehirdeki en büyük olaydır. Sanırsınız ki Amerika Güzeli olmak için yarışıyorlar. Phillips Eczanesi'nde çalışan LilyAnn bir keresinde Peachy Keen kraliçesiydi."

"Kulağa çok eğlenceli ve çok gözyaşı dökülmüş gibi geliyor. Birbirlerine karşı rekabet acımasızdır ve görünüş ve kişiliğe dayalı tamamen kadınlardan oluşan bir etkinlik olduğunda ve küçük bir kasabada gerçekleştiğinde, kaybedenler olmaktan kaçacak hiçbir yer yoktur," dedi Cathy.

Duke başıyla onayladı. "Eskiden etkinliklerinin bir parçası olarak pişirdikleri şeftalili turtayı getirmek zorundaydılar, ancak çoğu annenin pişirme işini yaptığı ve ikisinin jüri önünde birinin diğerinden daha iyi pişirdiği konusunda ağız dalaşına girdiği anlaşılnca, bu uygulama kaldırıldı."

Cathy sırttı. "Aman Tanrım! Ciddi misin sen?"

Başını salladı ve hamburgerinden bir ısırık daha aldı. "Hiç Peachy Keen diye bir kral var mı?" diye sordu.

"Hayır. Her şey kraliçeyle ilgili." Birkaç dakika sessizce yemek yediler ve sonra ekledi, "O çardakta evlenen pek çok insan oldu... Ruby ve Peanut en son evlenenlerdi sanırım."

Cathy ona yeni bir ilgiyle baktı.

"Bu olay olduğunda havanın sıcak olduğunu varsayıyorum."

"Evet. Tehdit eden tek şey yağmurdu ama onlar için hava açık kaldı. Ve... tüm kasabayı davet ettiler. Her ikisi de Blessings'te iş yaptıkları için davet listesine nereden başlayacaklarını ve nerede duracaklarını bilemediler, bu yüzden herkese davetli olduklarını, battaniye ve kendi pikniklerini getirmelerini ve törenden sonra onlarla birlikte yerde yemek yemelerini söylediler... ve herkes için pasta hazırladılar."

Bunun nasıl görüneceğini hayal eden Cathy'nin gözleri büyüdü.

"Tüm arkadaşlarını dahil etmek için çok eşsiz ve özel bir yoldu," dedi. "Evet... ama bu benim için biraz abartılı oldu."

"Aynen öyle," dedi Cathy. "Ve senin karın olmak için havaların ısınmasını beklemek istemiyorum." "Katılıyorum," dedi Duke, sonra hamburgerinden son bir ısırık aldı.

"Bitirdin mi?" diye sordu.

Kadın başını salladı ve tüm çöpleri topladı. Duke indi, yakındaki bir çöp kutusuna attı ve sonra kamyonu geri döndü.

"Bottoms'ı gezmeye hazırım," dedi.

"Yolu biliyorsun," dedi Cathy.

Yaklaştıkça daha da heyecanlanıyordu. Eskiden olduğu gibi büyük bir dönüşüm geçirmişti ve henüz işleri bitmemişti. Ama eski rayların üzerinden geçip yokuş aşağı yeni çatılara ve yeni boyanmış parlak ve temiz evlere bakmak moral vericiydi, değiştirilen pencereleri ve yeniden inşa edilen verandaları ve basamakları görmekten bahsetmiyorum bile.

"Bu yoldan gitmeyeli uzun zaman oldu, ama hatırladığım kadarıyla benim

annem olsa trajik derdi. Bu inanılmaz ve yaptığınız şeyle gurur duyuyorum" dedi.

Cathy içini çekti. "Teşekkür ederim tatlım. Bazen burada olup bitenler yüzünden tadilatımıza yeterince dikkat etmediğimi düşünüyorum ama bu yanlışın düzeltilmesi çok önemli."

"Hayır, hayır! Asla böyle düşünme," dedi Duke. "Biz yoksul değiliz. Kutsanmış durumdayız. Şu anda dikkatinize en çok ihtiyaç duyulan yer burası. Evimize sahip olacağız ve hayatımızın geri kalanında sana sahip olacağım. Bu önemli."

"Beni desteklediğiniz için teşekkür ederim. Bu her şey demek," dedi. "Bu yoldan gidin ve ikinci sokaktan sağa dönün. Barrie'nin evi üzerinde çalıştığımız ilk evdi ve burada yaşayan diğer insanları da sürece dahil etmemize gerçekten yardımcı oldu. Onunla tanışmanı istiyorum."

"Olur," dedi Duke. Cathy'nin işaret ettiği evin önüne geldiğinde, evin soluk sarı boyasını, beyaz süslemelerini ve yeni verandasını görünce gülümsedi. "Burası güneşli, tıpkı senin gibi."

Gülümsedi. "Gel hadi. Barrie burada."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

İşaret etti. "Onu pencereden bakarken görüyorum," dedi ve dışarı fırladı.

Barrie onun Cathy olduğunu anladığı anda, onu karşılamak için dışarı çıktı.

"Barrie, durmadan Duke hakkında konuştuğumu duydun. Onunla tanışmanı istedim," dedi Cathy. "Duke, bu Barrie Lemons. Barrie, nişanlım Duke Talbot."

Barrie utangaç bir şekilde gülümsedi. "Benim için bir zevk efendim. İçeri gelip leydinizin nasıl bir sihir yarattığını görmek ister misiniz?"

"Çok isterim," dedi Duke ve sıcaklık, renk ve mobilyaların altındaki büyük eflatun ve mavi bir alan halısı üzerinde emekleyen küçük bir bebekle dolu küçük bir eve girdi.

Barrie, "Bunları bana verdiği hediyeyi hatırlatması için burada tutuyorum," dedi ve Mavis Webb'in tadilat başlamadan önce evinin iç kısmına ait çektiği fotoğrafları uzattı.

Yaşadığı şok Duke'ün bir an için nutkunun tutulmasına neden oldu. Önce Cathy'ye, sonra Barrie'ye baktı ve başını salladı. "Şu anda tanıdığım en güçlü iki kadına bakıyorum. Sormamın sakıncası yoksa..."

Burada yaşamaya nasıl başladınız?"

"Beni Bottoms'a erkeğim getirdi," diyor Barrie. "Evlenecektik ama sürekli erteliyorduk. Eski kamyonu bozuldu ve tamir ettirecek paramız yoktu. Kendini kaybetti, meth'e bulaştı ve Savannah'da bir motelde öldü. Bebeğim Freddie'ye hamile olduğumu yeni öğrenmiştim ve gidecek başka yerim yoktu."

"Özür dilerim," dedi Duke. "Umarım hayatın yakında bir gün mutlu bir yöne döner."

"Oh, çoktan oldu," dedi Barrie. "Bunu o yaptı. Bizi önemsendi. Bu şimdiye kadar sahip olduğumuzdan çok daha fazlası."

Bebek çoktan emekleyerek Cathy'nin durduğu yere gelmiş ve onun bacağına tutunarak kendini yukarı çekmişti.

Cathy güldü. "Merhaba küçük adam," dedi ve onu kollarının arasına aldı.

Gülüp yanaklarını okşadığında, Duke bunu daha önce de yaptığını anlayabildi. Ve onu

Kucağında bir bebek, ona ne kadar çok hayat kaçırdığının farkına

varmasını sağladı. "Freddie seni seviyor," dedi Duke.

"Burada herkes Cathy'yi sever," dedi Barrie.

"İyi haberlerim var," dedi Cathy. "Sonunda ev sahibinden haber aldım. Yaşlı adam yıllardır Alzheimer nedeniyle bir huzurevinde kalıyormuş. Oğulları burada bir mülkü olduğunu bilmiyorlardı ve sanırım kendisine gelen mesajları görmezden gelmeyi tercih ettiler. Ama sonunda aradılar ve bir anlaşma yaptık. Buradaki tüm mülkleri satın alıyorum ve yaşadığım sürece hiçbirinizin başına bir daha böyle bir şey gelmeyeceğine dair size söz verebilirim."

"Aman Tanrım! Bu harika bir haber!" Barrie dedi ki. "Diğerlerine söyleyebilir miyim?"

Cathy, "Evet, hanımefendi, elbette yapabilirsiniz," dedi ve sonra küçük kızı aradı. "Lucy okulda mı?"

Barrie başıyla onayladı. "Evet, artık yeterince sıcak tutacak giysileri var."

"Bir dahaki gelişimde kurabiye getireceğim," dedi Cathy. "Onun en sevdiği kurabiyeyi biliyorum." "Benim de," dedi Duke.

Cathy sırtıttı. "Her kurabiye senin favorindir."

"Suçlu," dedi ve bu Barrie'yi gülümsetti. En son ne zaman bir erkekle mutlu olduğunu hatırlayamıyordu.

Cathy Freddie'nin küçük yanağını öptü, sonra onu tekrar yere bırakıp oyuncağını uzattı.

"Gitmemiz gerekiyor. İzinsiz girmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederim, ama Duke'ün sizinle tanışmasını ve ne olduğunu görmesini çok istedim.

burada oluyor."

Barrie, "Noel meleşimiz sayesinde Bottoms'ta mucizeler gerçekleşiyor," dedi. "Noel meleş mi?"

"Hepimiz ona böyle sesleniyoruz," dedi Barrie.

Duke elini onun omzuna kaydırды. "Ve ben onu Noel hediyem olarak görüyorum. Sana ve ailene mutlu tatiller."

"Teşekkür ederim," dedi Barrie ve arabayla uzaklaşırlarken pencereden el sallayarak veda etti.

Bölgenin geri kalanından geçtiler, farklı onarım durumlarındaki evleri gördüler ve bir kez durup dışarıda tel örgüleri değiştiren bazı sakinlerle konuştular.

Sonunda Bottoms'tan ayrıldıklarında Duke yapılanlardan çok etkilenmiş ve Cathy'yi övmüştü ama Cathy omuz silkti.

"Yapacak paranız varsa pek çok iyi şey yapabilirsiniz" dedi.

"Evet, ama parası olan herkes iyi şeyler yapmaz. Siz başkalarının hayatında bir fark yaratmayı seçtiniz. Sevgi dolu bir kalbin var ve bu sevginin bir kısmını benim için harcadığın için sana minnettarım."

Cathy içini çekti. "Ah tatlım... Bütün sevgimi senin için harcıyorum. Diğer şeyler tutkulu bir amaç. Bir fark yarattığımı hissetmek için bir amaca ihtiyacım var ve bir fark yaratmaya ihtiyacım

var. Vegas'ta boşa geçirdiğim onca yıldan sonra -ve gereksiz, anlamsız şeylere harcadığım onca paradan sonra- bu

harika hissettiriyor... sanki turnayı

gözünden vurmuşum gibi." Duke başını salladı. Amacını anlamıştı.

* * *

Gün serindi ama güneş parlıyordu, bu da iyi bir şeydi çünkü Noel Baba parka gelmek üzereydi. Kalabalık giderek artıyordu ve Noel Baba'nın elfleri kırmızı ve yeşil kıyafetleri içinde bekliyordu.

Junior Cooper günün resmi fotoğrafçısıydı ve Noel Baba'nın kucağında oturan çocukların fotoğraflarını çekmek için hazırды.

Noel Baba'nın büyük koltuğu çardakta, dalları sahte karla yüklü bir saksı çamının önündeydi. Şeker dolu çoraplar kutular içinde yakınlara yığılmıştı ve iki otobüs parka yanaştığında kuyruk büyümeye başlamıştı. Herkes dönüp Bottoms'tan gelen ebeveyn ve çocukların otobüslerden inişini izlemeye başladı. Oradaki diğer insanlar onlara el sallayana kadar katılmakta tereddüt ettiler ve kısa süre sonra kalabalığın geri kalanıyla birlikte sıraya girerek Noel Baba'nın gelmesini beklediler. Bu çocuklardan bazıları için bu bir ilk olacaktı, diğerleri ise Noel Baba ile konuşma konusunda eski profesyonellerdi.

Sonra aniden kızak çanlarını duymaya başladılar ve ardından bir hoparlörden neşeli bir *Ho, ho, ho* sesi geldi. Dönüp tekrar baktılar ve sonra çocuklar sessizleşirken herkes gülümsemeye başladı... Noel Baba ve Bayan Claus'un bir katır sürüsü tarafından çekilen eski bir çiftlik arabasıyla gelişine huşu içinde bakıyorlardı.

Klasik bir geliş değildi ama çok uzun boylu bir Noel Baba ve minik bir Bayan Noel Baba kimsenin umurunda değildi.

Claus arabadan indi.

Blessings'te Peanut Buttermen'ı jöle dolu bir kase gibi sallanan bir göbeğe sahip olacak kadar şişmanlatacak kadar dolgu yoktu, ancak kırmızı ve beyaz takım elbisesi içinde Bayan Claus'un elini tutarak kalabalığın arasından geçerken yeterince neşeliydi.

Noel Baba sandalyedeki yerini aldı ve Bayan Claus onun yanında durdu, Noel Baba'ya dileklerini söyler söylemez her çocuğa şeker dolu bir çorap vermeye hazırды.

"Ho, ho, ho!" Noel Baba dedi ki. "Tüm çocuklar hoş geldiniz. Hadi partiyi başlatalım." Bayan Claus içini çekti ve sonra Noel Baba'nın kulağına fısıldadı.

"Noel Baba 'parti başlasın' demiyor."

Noel Baba sakalının altından sıırttı. "Bu öyle. Dayan tatlım. Uzun bir üç saat olacak, bunu söyleyebilirim."

Yukarı çıkan ilk çocuk üç yaşlarında küçük bir çocuktur. Annesi onu Noel Baba'nın kucağına oturttu. Yeni yürümeye başlayan çocuk sakallı adama bir kez baktı ve bir çığlık attı.

Noel Baba yüzünü buruşturdu ve sonra küçük çocuğun gömleğindeki isim etiketine baktı. "Merhaba Raymond. Noel için ne istiyorsun?" Noel Baba

sordu. "Anne!" diye çığlık attı küçük ocuk.

Annesi Junior'a baktı. "Resmi aldın mı?" "Evet, hanımefendi," dedi Junior.

Anne çocuğu Noel Baba'nın kucağından çekti, şekeri aldı ve çardaktan çıkıp alay devam ederken kalabalığın arasında kayboldu.

Cathy de herkes gibi Noel Baba'nın gelişini heyecanla bekliyordu ve otobüs Bottoms sakinleriyle birlikte geldiğinde rahatladı. Listesinden bir proje daha silinmişti.

Peanut ve Ruby'yi neredeyse anında Noel Baba ve Bayan Claus olarak tanıdı ve onların, arabanın ve katırların fotoğraflarını çekip evlerine kurulmakta olan aletleri denetleyen Duke'a gönderdi.

Üst kattaki ana yatak odası ve banyo üzerinde çalışmaya başlamışlardı bile. Elektrikçiler ve tesisatçılar merkezi ısıtma ve havanın, aydınlatma armatürlerinin ve mutfığa bağlanan büyük siyah ve altın renkli altı gözlü ocağın kurulumunu denetliyorlardı.

Cathy'nin bir hurdalıkta bulduğu ayaklı, dökme demir küvet yeniden elden geçirilmiş ve yenilenmişti. Ama o kadar ağırdı ki, onu üst kattaki ana banyoya taşımak için altı iri yarı adam gerekmişti.

Yerine yerleştirirken adamlardan biri, "Bu büyük bir küvet," dedi.

Duke ona baktı ve tanıdığı kıvrıcık saçlı kızıl saçlıyı içinde ve çenesine kadar baloncuklar içinde hayal etti. Sahip olmak için çok iyi bir görüntüydü.

"Şunu bağlayalım," dedi ve Cathy'den gelen mesajı alıp bakmak için durakladı. Noel Baba'nın katırların çektiği bir arabayla gelişini gösteren resimleri görünce kahkahalarla güldü, sonra da işçilerine gösterdi. "Görünüşe göre bu yıl Noel Baba'yı kaçırdık. O Blessings'teki parkta ve biz burada bir küvet kuruyoruz."

* * *

Bottoms'taki son ev Noel'den beş gün önce tamamlandı ve içine yerleştirilecek mobilyalar o öğleden sonra geldi.

Cathy kamyon boşaltılırken yanında durmuş, ailenin yeni eşyaları yerleştirilirken yaşadığı heyecanı izliyordu.

Teslimat kamyonu uzaklaşırken ön kapıya doğru yürüdü, ancak hepsi yerlerine sığdırmak için mobilyaları taşımaktan o kadar heyecanlıydı ki, kapıyı çekip arabasına geri döndü.

Bu işi bitirmek için çılgınca koştururken onu taşıyan adrenalin çöküyordu. Eve vardığında tökezliyordu. Çantasını ve ceketini kanepenin üzerine bıraktı, ayakkabılarını koridorda tekmeledi ve giyinik halde yatağına düştü. Duyduğunu hatırladığı son şey merkezi ısıtıcının çalıştığıydı.

* * *

Duke onunla birlikte orada olmaya niyetlenmişti ama Jack'in yaralı bir öküzü ahıra götürmesine yardım etmek zorunda kaldı, böylece iyileşene kadar korunabilecekti. Neye bulaştığını bilmiyorlardı.

Ancak veteriner dışarıdaydı ve şimdi yapabilecekleri tek şey hayvanı sürüye geri vermeden önce iyileşmesini beklemektir.

Daha sonra Cathy'ye bir mesaj gönderdi, ama Cathy cevap vermeyince onu aradı, o da cevap vermeyince kamyonetine binip şehre gitti. Cathy bir daha ondan gelen hiçbir telefon ya da mesajı görmezden gelmeyeceğine söz vermişti ve şimdi endişeleniyordu.

Arabasını evinin önünde görmenin verdiği rahatlama çok büyüktü ama ön kapıya varıp çaldığında kapı açıldı.

Kalbi yerinden fırladı. İçeri girdi, kanepenin üzerinde çantasını ve ceketini gördü. Telefonunun çantasından yere düştüğünü fark ettiğinde, neden çaldığını duymadığını anladı.

Sonra koridorda onun ayakkabılarını gördü ve yatak odasına yöneldi. Kapı aralıktı ve içeri girdiğinde onu yatağın üzerinde karnının üzerine yayılmış halde bulunca nefes aldığından emin olmak için yaklaşmak zorunda kaldı.

Ve öyleydi.

"Zavallı yorgun sevgilim," dedi usulca, sonra yatağın ayak ucundan bir battaniye aldı, onu örttü ve kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Mutfağa gidip pişirmek zorunda kalmayacağı yiyeceği olup olmadığını kontrol etti ve sonra ona bir not yazdı.

Telefonuna cevap vermedin. Kapın kilitli değildi. Üstünü örttüm ve seni içeri kilitliyorum. İyi uykular, aşkım. Uyandığında beni ara.

Not: Yakında evlenmemiz gerekecek. Lastiklerimi aşındırıyorum. Sana hayatımda ihtiyacım var. Her gece kollarımda olmana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var.

Ve sonra gitmişti.

Saatler sonra Cathy uyandı. Üzerindeki battaniyeyi aldığını ve yatak odasının kapısını kapattığını hatırlamıyordu.

Kalkıp oturma odasına, oradan da mutfağa gitti ve Duke'un notunu buldu. "Ah, tatlım," dedi kendi kendine okurken, sonra onu aramak için telefonunu almaya gitti.

Dışarısı karanlıktı ve hepsini mutfakta birlikte akşam yemeği hazırlarken hayal etti. Üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"Hey, Rip Van Winkle. Uyanmışsın!"

"Benim de sana ihtiyacım var" dedi Cathy. "Telefonu duymadığım için özür dilerim, ama tadilat bitti ve son mobilya yükü de geldikten sonra eve gelip sızdım. Kapıyı kilitlemediğime bile inanamıyorum."

"Sadece kilitlememişsin, kapıyı çaldığımda içeri doğru sallandı, yani mandal da tam olarak kapanmadı."

"Tanrım," dedi Cathy. "Bir bakıcıya ihtiyacım var."

"Sende bir tane var. Benim var. Seni kalbimde tutacağım. Seni güvende tutacağım. Kendimi kaybetmeden önce bir tarih belirle.

zihin."

"Ne kadar büyük bir düğün istiyorsun?" diye sordu.

"Çiftlik evinde evlenmek istiyorum. Sadece ailemi ve en yakın arkadaşlarımızı istiyorum ve sen bir elbise bulur bulmaz ben de geleceğim."

"O evlilik cüzdanını almamız gerekiyor," dedi.

"O zaman sabah seni alırım ve adliyeye gideriz." Duke onun hızlı bir nefes aldığını duydu, ama sonra hiçbir şey söylemedi.

"Cathy, tatlım... Sorun ne?" diye sordu.

"Bir gelinliğe ihtiyacım var ama Savannah'ya dönmeye korkuyorum." Kadının sesindeki titreme adamın kalbini kırdı.

"Tatlım, seni bir gelinlik mağazasına götüreceğim... şehirdeki tüm gelinlik mağazalarına. Sen istediğini bulana kadar her durakta kamyonunda oturacağım. Yolun her adımında yanında olacağım ama içeri girmeyeceğim."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bunu yapmak için Noel'den önce kaçabilir misin?" diye sordu.

Duke, "Kendi işimin patronu olmanın avantajı, seni mutlu etmek için istediğim her şeyi yapabilmem," dedi.

"Mağazaların son dakika alışverişi yapanlarla dolup taşacağını biliyorsunuz," dedi.

"Kaç tane son dakika müşterisi gelinlik arayacak bilmiyorum ama umurumda değil" dedi.

"Eğer bir elbise bulabilirsem ve onu giyebilirsem..." "Onu bulacağız," dedi.

"O zaman yılbaşı gecesi evlenmeyi hedefleyelim ve ne olacağını görelim. Evimizle işlerinin bitmediğini biliyorum ama umurumda değil."

"Alt kat çoğunlukla tamamlandı. Mutfak bitti ve üzerinde toz tabakası var. Ebeveyn yatak odası ve banyo yılbaşından önce bitmiş olacak. Artık kendi evimize taşınabiliriz. Üst katın geri kalanı bitene kadar biraz toz ve gürültü ile yaşamak zorunda kalacağız ama alt kat ve yatak odamız bitmiş olacak."

"Bu kadar yakın olduğuna inanamıyorum. Bottoms projesine kendimi o kadar kaptırdım ki bizimkileri sana bıraktım."

"Yaptığımız iş konusunda bize yardımcı olamadınız. Tam olarak ihtiyacımız olan şeyi yaptınız; beyaz eşyaları, renkleri, fayansları ve döşemeleri seçtiniz. Ve tasarımı."

"Bitmeye bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Oh, Duke. Gerçekten oluyor, değil mi?"

"Buna emin olabilirsin," dedi. "Sabah görüşürüz. Seni dokuzda alırım. Şartları günler önce kontrol ettim. Ehliyet için iki kimlik gerekiyor. Ruhsatı almak için adliyeye gideceğiz ve sonra Savannah'ya gideceğiz... eğer müsaitsen."

"Özgürüm," dedi. "Hadi yapalım şunu."

"Seni seviyorum bebeğim. Her şey yoluna girecek," dedi Duke. Sonra bağlantı kesilir kesilmez Jack'i bulmaya gitti. "Umut nerede?" diye sordu.

"Şu anda market alışverişinden eve dönüyor. Neden?"

"Cathy'yle yarın evlilik cüzdanı alacağız, sonra da onu gelinlik bulması için Savannah'ya götüreceğim. Tek başına gitmeye korkuyor."

"Neden? O vurulma olayı yüzünden mi?" dedi Jack.

"Onun gibi bir şey," dedi Duke.

"Ama damadın gelinliği önceden görmemesi gerekiyor," dedi Jack. "Bu yüzden her durakta kamyonda kalıyorum."

Jack sırtıttı. "Sen tam bir tutuk gelişim vakasıysın kardeşim, ama seninle cidden gurur duyuyorum. O kadar uzun süre bekâr kaldın ki bugünün hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm, ama oğlum, düştüğünde çok sert düştün, değil mi?"

Duke omuz silkti. "Bir ayakkabı ya uyar ya da uymaz. Tanıştığınız kadınlar için de aynı şey geçerli. Ya uyarlar ya da uymazlar. Biz uyuyoruz. Tıpkı sen ve Hope'un uyması gibi. Tıpkı Lon ve Mercy'nin uyması gibi. Sadece bildiğin zaman anlarsın."

"Hope heyecanlanacak," dedi Jack.

Duke sırtıttı. "Umarım öyledir. Yılbaşı gecesi burada evlenmek istiyorum. Sadece ailemiz ve birkaç yakın arkadaşımız. Büyük bir şey olmayacak. Büyük bir yemek yok. Sadece ben, sevgilim ve bir pasta."

* * *

Anlaşıldığı üzere, adliyede evlilik cüzdanını almak çocuk oyuncağıydı. Kıkırdamalar, gülümsemeler ve tebrikler süreci yavaşlatan şeylerdi.

Onlara yardım eden memurun kafası sorularla doluydu.

"Bu çok heyecan verici. İkiniz için de çok mutluyum. Büyük bir düğün mü yapacaksınız?"

"Hayır," dedi Cathy. "Ailemizin evinde evleniyoruz. Sadece aile ve birkaç yakın arkadaş." "Kulağa çok özel geliyor," dedi tezgâhtar. "Daha az kargaşa, harika anılar biriktirmek daha kolay.

detaylar konusunda stres altında değilsiniz. Sonuçta bu gelin ve damat ve onların günü."

Duke Cathy'yi kucaklarken, "Kabul ediyorum dediği sürece bana uyar," dedi ve sonra gittiler.

Kasabadan ayrıldıklarında, haber çoktan yayılmıştı. Duke Talbot ve Cathy Terry evleniyordu.

* * *

Savannah'ya geri dönerken Cathy'nin midesi ağrıyordu. Gergin ve solgundu ve Duke bunu biliyordu. Duke arabayı aniden Starbucks'ın arabaya servis yapan bölümüne çektiğinde Cathy'nin dikkati panikten meraka kaydı.

"Sade kahve mi, süslü bir şey mi?" diye sordu. "Bitter çikolatalı mocha," dedi Cathy. "Kurabiye mi, çörek mi?" diye sordu.

Sırıttı. "Çikolata parçacıklı kurabiye."

Duke başıyla onayladı, sonra aynı şeyi sipariş etti ve ödeme yapmak için pencereye doğru ilerledi. Siparişleri geldiğinde, Duke onun gözlerindeki parıltıdan bunun iyi bir hamle olduğunu anlayabildi. Ona kötü anılar dışında odaklanabileceği başka bir şey vermişti.

Cathy aromalı kahveden ilk yudumunu alırken, "Umm," dedi. "Bu mükemmel."

Arabayla uzaklaşırlarken o da kendi kahvesinden bir yudum aldı.

"Haklısın. Bu çok iyi. Gerçekten iyi."

"Kurabiye de öyle," dedi Cathy ve bir parça koparıp ağzına attı. "İşte soğuk bir günde gelinlik alışverişi böyle yapılır," dedi Duke.

"En iyi fikirler senden çıkıyor," dedi ve ilk gelinlik butiğine vardıklarında kurabiyesi bitmiş, mocha kahvesinden içi ısınmış, kırıntılardan arınmış ve alışverişe hazırdı. Konsola doğru eğildi ve Duke'ün dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

"Ne aradığımı biliyorum ve eğer ellerinde buna benzer bir şey yoksa, bu uzun sürmez."

"Acele etme," dedi Duke. "Ben burada oturup düğün gecesini düşüneceğim." Kadın gözlerini kırıştırdı ve sonra kahkahayı bastı.

Sırıttı.

İçeri girdiğinde hâlâ gülümsüyordu.

* * *

İki saat, bir mola ve üç gelinlikçi dükkânından sonra Broughton Caddesi'ndeki Le Trousseau'ya gelip park ettiler.

"Umarım," dedi Cathy.

İçeri girerken annesini düşünüyordu.

Anne... Blaine ile düğünüm için alışveriş yaparken yanımdaydın. Keşke şimdi burada olsaydın. Blaine'i sevmezdin ve şimdi nedenini biliyorum. Ama Duke Talbot'a bayılırdın, bayılırdın, bayılırdın. Bunu biliyorum. Bu o mu anne? Elbisem burada mı? Ne istediğimi ve nedenini biliyorsun.

Bir danışman gülümseyerek ona yaklaştı. "Le

Trousseau'ya hoş geldiniz. Ben William."

İnce çizgili şık takım elbisesi içindeki orta yaşlı adama baktı ve onu görür görmez beğendi.

"Merhaba William. Ben Cathy Terry. Ne istediğimi biliyorum, o yüzden tarif etmeme izin verin, eğer elinizde buna benzer bir şey yoksa, ikimiz de zaman ve zahmetten tasarruf etmiş oluruz."

William'ın kaşları kalktı ve sonra başını salladı.

"Bu temiz bir nefes. Konuş benimle," dedi ve o da konuştu ve konuştukça gülümsemesi daha da genişledi. "Beni takip edin, Bayan Terry. Size bir şey göstereyim." Ve sonra ona baktı

daha yakından. "Kaç bedensin... sekiz falan mı?"

"İyi göz," dedi Cathy ve William'ı soyunma odasına kadar takip etti.

"Sen otur. Hemen döneceğim," dedi William.

Cathy oturdu, başını kaldırdı ve üçlü aynadan yansıyan kendisini gördü. Mutlu görünüyordu, çünkü mutluydu. Arkasına yaslandı, bekledi... William birkaç dakika sonra kolunda üç beyaz elbiseyle geri döndüğünde ayağa kalktı.

"Aman Tanrım! Başardın!"

"Şimdi bunları deneyelim. Üçünde de ufak tefek farklılıklar var ama nereye varmak istediğini anlıyorum.

Harika görüneceksin."

William dışarı çıktığında iki genç tezgâhtar elbiseleri giymesine yardım etmek için belirdi. Sonuncusunu deneyip büyük aynalarda kendine bakmak için showroom katına çıkana kadar anlamadı.

İşte bu, anne. İşte bu kadar.

"Sana eldiven gibi oturdu," dedi William. "Uzunluğundan memnun değilsen, ben olsam korsajın hiçbir yerine dokunmazdım."

Cathy, "Biraz kıvrılması gerekiyor," dedi.

"Katılıyorum. Terziyi çağırayım," dedi ve gitti, dakikalar sonra boho şıklığında, boynunda mezura ve elinde iğnelik olan bir iş kadınıyla geri geldi.

Ölçtü, biçti ve sonra elini salladı. "Hepsi tamam. Çıkarın.

Ben tamir ederim."

Soyunma odasına döndüler ve Cathy tekrar dışarı çıktığında yüzü gülüyordu. "Düğün ne zaman?" William sordu.

"Yeni Yıl Arifesi."

"*Bu* yılbaşı gecesi mi?" dedi.

Kadın başını salladı.

Dikiş odasına doğru uçtu ve sonra başını sallayarak geri döndü.

"Evet, Sunny senden hoşlanıyor. Kırmızı buklelerini seviyor. Sadece senin için acele edecek." "Ne zaman alabilirim?" Cathy sordu.

"Noel'den sonraki gün dedi."

"Mükemmel," dedi Cathy, sonra depozitoyu ödedi, evraklarını aldı ve ona sarıldı. "Teşekkür ederim. Bu konuda bu kadar harika davrandığınız için teşekkür ederim."

William'ın yüzü güldü. "Beni mutlu bir gelinden daha çok mutlu eden bir şey yoktur," dedi.

"Noel'den sonraki gün görüşürüz."

Cathy mağazadan yüzünde bir gülümsemeyle çıktı ve Duke onun elbiseyi bulduğunu anlayabildi. Adam kamyona binmesine yardım etmek için dışarı çıkamadan, kadın kamyona tırmanmaya başlamıştı bile.

"Buldum," dedi. "Uzunluğunu değiştiriyorlar. Noel'den sonraki gün alacağım. Bugün hayatımın en

güzel günü. Bana katlandığın için teşekkür ederim."

Duke koltuğa doğru eğildi ve onu öptü. "Paranı sonra alırım. Şimdi seni şehirdeki en iyi karides kulübesine yemeğe götüreceğim."

Dudakları hâlâ öpücüğün etkisiyle karıncalanıyordu. "Birdenbire açlıktan ölüyorum ve karides kulağa mükemmel geliyor."

* * *

Blessings'e döndüklerinde öğleden sonra olmuştu ve içten bir vedalaşmanın ardından Duke onu küçük evinde sağ salım bıraktı.

"Günün sonunda yollarımızı ayırma işinin bitmesi uzun sürmeyecek," dedi. "Seni bu gece arayacağım. Seni seviyorum."

Cathy, "Seni daha çok seviyorum," dedi ve sonra pencerenin önünde durup onun uzaklaşmasını izledi.

Ama o gider gitmez arabasına atladı ve düğün buketini ve duvak yerine saçına ne takmak istediğini sipariş etmek için çiçekçiye gitti. Sonra dolabını karıştırarak gelinliğiyle giymeyi planladığı topuklu ayakkabıların botlarından daha yüksek olmadığından emin oldu.

"Ta-da!" diye bağırdı onları yan yana dizip aynı olduklarını gördüğünde.

Kimleri davet edeceğine dair bir liste yapma zahmetine girmedi, çünkü çok kısa bir süredir buradaydı. Orada olmalarını gerçekten önemsendiği tek kişiler Dan ve Alice Amos'tu, çünkü Dan ona söz verdiği için bir ev kiralayacak kadar güvenmişti ve Ruby ile Peanut Buttermen. Peanut, Bottoms'ın yakalanmasına yardım ettiği için, Ruby ise vurulma olayıyla ilgili sırrını sakladığı için. Ve Mavis Webb, Cathy'nin Blaine Wagner'den sonsuza dek kurtulmasının tek nedeni olduğu için. Duke burada büyümüş olan kişiydi. Onun için en önemli olan insanları davet etmeliydi.

* * *

Noel günü güneşli bir havada geldi. Cathy, üzerinde esmer şeker ve ceviz parçacıkları olan tatlı patates güveci ve bir çuval dolusu hediyeyle çiftliğe geldi.

Duke onu arabada karşıladı ve ona bir kurulama bezine sarılmış sıcak tabağı uzattığında gülümsedi. "Tanrım, ama bir şey kesinlikle güzel kokuyor," dedi.

"Annemin tarifiydi. Sadece onu hayatımıza dahil ettim."

"Denemek için sabırsızlanıyorum," dedi ve sonra onu içeri götürdü.

Hediyelerini ağacın altına bıraktı ve mutfığa gitti. Talbot'larla birlikte olmak artık çok normal geliyordu. Kendisinin de Talbot olmasına sadece birkaç gün kalmıştı ve aileyle o kadar bütünleşmişti ki sanki sonsuza dek oradaymış gibi hissediyordu.

Hope'un karnındaki bebek artık belirmeye başlamıştı ve iştaki son günü de gelip geçmişti. Artık kendine ve günlerine çeki düzen verebiliyor olması enerji seviyesinde büyük bir fark yaratmıştı ve Jack onun evde olmasından mutluydu.

"Noel'den bu kadar kısa süre sonra burada bir düğün yapmak istediğine emin misin?" Cathy sordu.

Hope güldü. "Tatlım, ben bu aileye girdiğimden beri Duke'u evlendirmeye çalışıyoruz.

Çoğunlukla, hiçbirine sahip değildi. İkiniz adına o kadar mutluyum ki, sırf onun gülümsediğini görmek için bunu iki kez yaparım. O sana çok aşık ve hayat böyle olmalı."

Cathy içini çekti. "Teşekkür ederim, yine de. Onun kadar ailesine bağlı ve insanlarla ilgilenen birini daha önce hiç tanımadım. Bence o mükemmel biri. Burada olmasını o istedi, benim de tek istediğim onun mutlu olması, bu da böyle oldu."

"Ve her şey yolunda. Mercy ve Lon az önce geldiler. Benim için Jack'i bul ve ona jambonu fırından çıkarmasını söyle."

* * *

O gün onlarla Şükran Günü gibiydi ama hindi yerine jambon vardı. Annesinin tatlı patates güveci jambonla mükemmel gitti. Yemekten sonra hediyeleri açtılar.

Hope ve Mercy için banyo tuzları. Lon ve Jack için deri eldivenler ve Duke için gözlerinden sadece bir iki ton daha koyu olan koyu mavi bir kazak.

Cathy'nin Hope ve Jack'ten aldığı hediyeler, onlarla kaldığı zamanlardan sevdiğini bildikleri şeylerdi. Kalın, sıcak çoraplar ve yumuşak bir örtü. Sonra Duke'ten aldığı hediye açtı.

"Kasabanın yarısını satın alan bir kadına ne alınacağını düşünmek zor," diyen Duke herkesi güldürdü.

Cathy sırttı, sonra kutuyu açtı, içinde daha küçük bir kutu, onun içinde de daha küçük bir kutu buldu. Sonuncusuna geldiğinde gülüyordu, sonra onu da açtı ve bir kolye buldu.

Zincir beyaz altındı ve zincirden sarkan kolye ucu yeşilimsi lavanta rengine, dikilitaş şeklinde bir değerli taşı. Bunu görmeyeli yıllar olmuştu ama ne olduğunu hemen anladı.

"Oh, Duke, bu-"

"Alaska yeşim taşı. Alaska'nın devlet mücevheri olduğunu biliyorum ve size başladığınız yerden bir şey vermek istedim."

Herkesin önünde kollarını ona doladı ve gözyaşlarına boğuldu.

"Tanrım, lütfen ağlama. Beni de ağlatacaksın."

"Lütfen bana giydir," dedi ve o da giydirdi.

Ondan sonra, onu yeşim taşını sayısız kez ovarken yakaladı ve ne tür anılar uyandırdığını ancak hayal edebiliyordu.

Gün futbol ve yemek artıklarıyla sona erdi ve Cathy eve döndüğünde Duke'e haber vereceğine söz vererek nihayet ayrıldığında geç oluyordu.

Blessings'e girer girmez onu aradı.

"Ben buradayım. Sadece evlerin içindeki ışıkları görmek ve bugün orada kimsenin üşümediğini ya da aç olmadığını bilerek rahatlamak için Bottoms'a uğrayacağım."

"Tanrı seni kutsasın, benim küçük Noel meleğim. Elbiseni almaya gitmek için yarın seni alacağım."

"Hayır, gerek yok" dedi Cathy. "Doğruca oraya ve doğruca eve gideceğim ve

sadece bu."

"Tanrım, Cathy. Bunun beni korkutacağını biliyorsun."

"O zaman benim için korkmayı bırakmalısın, çünkü her günün son günüm olabileceğini düşünerek yaşayamam."

Onun iç çektiğini duydu.

"Anlaştık," dedi sonunda. "Aynı kurallar. Beni

ara." "Anlaştık," dedi Cathy. "Seni seviyorum."

Sonra dönüp eski yol yatağından geçti ve manzaranın şimdi buradan ne kadar farklı olduğunu düşündü. Bunu düzeltmeye yardım ettiğini bilmek iyi hissettiriyordu. Ama planladığı gibi sokaklardan geçmek yerine geri döndü ve eve gitti.

* * *

Gelinliğini almak çocuk oynucağıydı. Öğleden önce şehre girip çıkmış ve Blessings'e geri dönmüştü.

Aradığında "Ben geldim," dedi.

"Ben de öyle," dedi Duke, bu da onu gülümsetti. "Fazla uzun sürmez bebeğim. Laurel Lorde ve ekibi yeni evimizi temizliyor ve seni görmeyi çok istiyorum."

"Bu gece bize gel. Sevişir ve dondurma yaparız."

"Kalamam. Yarın erkenden sığırlarla çalışacağız."

"Sorun değil. Benim evim/senin evin hayatında yokuş aşağı kayıyoruz." "O zaman sonra görüşürüz."

Sözünü tuttu ve kapıdan girdikten birkaç dakika sonra onu yatağa götürdü.

Birkaç saat sonra mutfaktaydılar, akşam yemeği için dondurma rutinini tekrarlıyorlardı ve Duke ayrıldığında, eve kadar onun öpücüğünden gelen karamela tadını aldı.

* * *

Yılbaşı gecesi saat 17:00'de, Jack ve Hope'u evlendiren vaiz arabasıyla geldi ve aceleyle eve girdi. İki katlı çiftlik evinin dışında park etmiş olan arabalar çoktan gelmiş olan konukları işaret ediyordu.

Cathy üst kattaki misafir odasında giyiniyordu, Duke de yandaki yatak odasında aynı şeyi yapıyordu. Yan odadan gelen seslerin gürültüsünü ve arada bir Cathy'nin kahkahasının yumuşak sesini duyabiliyordu.

"Tanrım, bu kadın için sana şükürler olsun," dedi ve sonra yatağın kenarına oturup beklemeye başladı.

Misafirlerin geleceğini biliyordu ama ziyarete gitmek istemiyordu. Sadece kadınının "Evet" dediğini duymak istiyordu.

Bazıları Cathy'nin henüz tanışmadığı insanlardı; iki kuşaktır Talbot'ların komşusu olan, dertleri ve sevinçleri birlikte paylaşan ailelerdi bunlar. Birkaç kişi de

Kutsamalar Cathy'nin isteği üzerine yapıldı.

Ancak başlangıcı işaret eden şey vaizin gelişiydi.

Hope, Cathy'nin elbisesinin arkasını fermuarla kapatırken Jack, Duke'ü almak için merdivenlerden uçararak çıktı.

"Çok güzelsin kızım," dedi Hope. "Cathy Terry'ye veda etmek için şimdi seni yalnız bırakacağım.

Bu gece bu evden çıktığında bir Talbot kadını olacaksın... ve sen onların kim olduklarının mükemmel bir örneğisin. Ailemize hoş geldin, kardeşim. Seni seviyorum. Müziği duyduğunda merdivenlerden inme vaktin gelmiş olacak."

Cathy'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra onu yalnız bıraktı. Cathy boy aynasında kendisiyle yüzleşmek için döndü ve sonra titredi.

Duke'un ona verdiği yeşim taşı kolye göğüslerinin arasındaki vadide duruyordu; kış beyazı elbisesiyle güzel bir kontrast oluşturuyordu. Fısıltı yumuşaklığındaki kaşmir, kalçalarına kadar kıvrımlarını sarıyor, sonra da yere kadar genişliyordu. Çenesinin altına sıkıştırılmış mandarin yaka, omuzlarındaki kırmızı buklelere karşı sade duruyordu ve bileklerine kadar uzanan uzun kollarında paranın satın alabileceği en iyi yapay erminden minik bantlar vardı.

Buklelerini serbest bırakacaktı. Artık bağlanmak yok... artık sınırlar yok. Saçındaki küçük yeşil dal bir çam dalından geliyordu ve buketi çobanpüskülü çalısydı, kırmızı çobanpüskülü meyveleri ve onu bir arada tutan tek bir kırmızı kadife kurdele vardı. Kendisine son bir kez baktı - kar için beyaz... içinde yaşadığı ağaçlar için çam... sert kışlarda ısınmak için giydikleri kürk... ve güzel ama affetmeyen topraklarda sık sık dökülen kanın rengi olan kırmızı - sonra gözlerini kapadı ve Alaska'yı gördü.

Tam daire, anne. Dönüp dolaşıp geldim.

Sonra bir müzik duydu ve yavaş, derin bir nefes aldı.

"A Thousand Years "ın müziği onu kapıdan çıkarıp merdivenlerin başına kadar götürdü. "A Thousand Years," çünkü bu adam onu sevmek için bulmadan önce o kadar uzun zaman geçmişti.

Aşağıya bakmak için durakladığında, bu ona Dipler'e ilk baktığı anı hatırlattı... ve onu bekleyen değişim olasılıklarını.

Sonra Duke'u gördü ve gözlerindeki sevgi ve nefes alıyormuş gibi görünmemesi yüzünden gözlerini kaçırmadan ona doğru merdivenlerden inmeye başladı. Bunu bir an önce düzeltmesi gerekiyordu ve koşmak isterken kendini yürümeye zorlamak zorundaydı.

Gecenin geri kalanı saf sihirdi.

Duke'ün hatırladığı tek şey merdivenlerin tepesindeki Noel meleği ve sonunda onun "Evet," dediğini duymaktı.

Vaiz evlendiklerini açıkladığında, Duke kendini tamamlanmış hissetti. Hayatı boyunca bu anı beklemişti ve kız beklemeye değmişti.

Fotoğraflar çekildi ama Duke ve Cathy'nin bundan hiç haberi olmadı. Gözleri sadece

birbirlerindeydi ve geleneksel düğün pastası ısırıklarını paylaştılar.

Duke ve Cathy dışarı çıktıklarında konuklar hâlâ oradaydı; Cathy hâlâ gelinliğini giyyordu ve

Hala takım elbisesi ve botlarıyla.

Topladıkları çantalar kamyonetinideydi ve o gece çiftlikten uzaklaştığında, doğru olduğunu hissetti. Yeni evlerine ulaşmak için bölüm çizgisinin etrafından dolanan yol, farlar ve yeni ayın bir şeridi dışında karanlıktı.

Evlerinin önüne geldiklerinde, evin içindeki tüm ışıkların yanı sıra verandadaki ışık da yanıyordu; bu bir hoş geldin işaretiydi.

Cathy titriyordu. Alaska'dan gelen o küçük kızdan çok uzun bir yol kat etmişti. Çölün kum ve günah dolu dünyasında uzun süre kaybolmuş... canını kurtarmak için bu adamın kollarına koşmuştu.

"Bir saniye burada bekle," dedi Duke. Dışarı çıktı ve çantalarını verandaya götürüp kapının içine koydu, sonra kamyonete geri koşup kapısını açtı.

Kadın dışarı çıkamadan, adam onu kamyonun koltuğundan kaldırıp kollarına aldı.

"İşte böyle tanıştık ve işte böyle yeniden başlıyoruz," dedi ve onu merdivenlerden yukarı taşıdı, sadece eşikte durup ağzına bir öpücük kondurdu. "Evinize hoş geldiniz, Bayan Talbot."

Ve sonra onu içeri taşıdı.

* * *

Motosikletli bir adam kasabaya girdiğinde Blessings yeni yılı karşılıyordu. Bir sokak lambasının altında durdu ve başının üstündeki Noel çelengine baktı, sonra da hızlanarak caddeyi geçip Blessings Bed and Breakfast'a doğru ilerledi.

Buraya gelmek için uzun bir yolculuk yapmıştı ve buraya yapmak için geldiği şeyle yüzleşmeden önce uykuya ihtiyacı vardı.

Sharon Sala sizi tekrar Blessings, Georgia'ya davet ediyor.

Sevilecek Biri

Sourcebooks

Casablanca'dan Şubat 2021'de

Çıkacak

Bölüm 1

Hunter Knox Blessings'e geri dönmeyi hiç planlamamıştı, bu yüzden gecenin bir yarısı Ana Cadde'de at sürüyor olması hayatının tipik bir örneğiydi. Hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti.

Harley'ini bir sokak lambasının altına çektiğinde saat gece yarısını biraz geçiyordu, kaskının vizörünü kaldırıp direkte asılı duran Noel çelengine bakarken arabayı rölantide bıraktı.

Kasabadan gelen seslere bakılırsa, pek çok insan yeni yıla giriyordu. Havai fişekleri, kilise çanlarını ve uzaktan birinin "Mutlu Yıllar" diye bağırdığını duyabiliyordu.

Hunt bu ziyareti dört gözle beklemiyordu ve önce biraz uyumayı planlamıştı ama yapamadı. Çok fazla zaman geçmişti ve çok geç olmadan görmesi gereken biri vardı. Bu yüzden Blessings Bed and Breakfast'taki rezervasyonu ve üzerinde adının yazılı olduğu yatak beklemek zorundaydı. Vizörü tekrar indirdi, bisikleti vitesine taktı ve onu hastaneye götürecek sapağı kollayarak Ana Cadde'ye doğru sürdü.

* * *

Knox ailesi yeni yıla tam bir sessizlik içinde girmişti - annelerinin hastane odasındaki koltuklarından birbirlerine bakarak - anneleri Marjorie henüz son nefesini vermeden önce aile evinin ne olacağını merak ediyorlardı.

Uğruna savaşıacağı bir serveti yoktu. Peach Sokağı'nın en ucunda, şehir parkına bakan üç yatak odalı küçük bir evdi sadece. Çatısı eskiydi. Akıtmıyordu ama bu haliyle de satılmazdı. Mutfaktaki zeminin ortasında bir çukur vardı ve mobilyalar otuz yaşın üzerindeydi ama şu anda bu, annelerinin hâlâ nefes almakta zorlanmasını izlemekten daha büyük bir sorun gibi görünüyordu.

Marjorie altı çocuk doğurmuştu. En büyüğü, Shelly adında bir kız, okula başlayamadan astımdan öldü.

Çocuklarından dördü, Junior, Emma, Ray ve Birdie adını verdikleri Bridgette, odasında onunla birlikte oturuyorlardı. Sadece ikinci çocuğu ve en büyük oğlu Hunter kayıptı. Kimse onun şu anda nerede olduğunu bilmiyordu ve herkes onun adını anmaktan kaçınıyordu.

Babaları Parnell Knox altı yıl önce amfizemden ölmüştü. Marjorie her zaman onun ölene kadar sigara içtiğini söylerdi ve hayatında bir gün bile sigara içmemiş olmasına rağmen şimdi akciğer kanserinden ölüyordu

başka birinin bağımlılığından. Teşhis şok etkisi yaratmıştı, sonra sinirlendi. Pasif içicilik yüzünden ölüyordu.

* * *

Marjorie bazen yatağın yanında bir hemşirenin olduğunu hayal meyal fark ediyor, bazen de çocuklarının konuştuğunu duyduğunu sanıyor, sonra yine dalıp gidiyordu. İleride gün ışığını ve bir kapı aralığını görebiliyordu ve oraya gitmek istiyordu. Nedenini bilmiyordu ama henüz gidemiyordu. Bir şey bekliyordu. Sadece ne olduğunu hatırlayamıyordu.

* * *

Marjorie'nin başucundaki hemşire Ava Ridley'di. Ava Knox'ların çocuklarıyla birlikte büyümüşü, çünkü Marjorie küçüklüğünden beri onun bakıcısıydı. Çocukluk hayali büyüüp Hunt'la evlenmekti. Ama Hunt lise son sınıftayken, Ava onun erkek kardeşi Ray ile aynı sınıfta birinci sınıftaydı.

Hayatının yarısını onların evinde geçirmiş, küçükken Ray'e oyuncak bebekler yapmış, onlara ayak uydurabilmek için takla atmayı ve çocuklardan kaçmayı öğrenmişti. Büyüdükçe kardeşler gibi birlikte takıldılar ama o, Hunt'ın orada olduğu anlar için yaşadı. O zamanlar Hunt onun varlığını zar zor kabul ediyordu ama bunun bir önemi yoktu. İki kişiye yetecek kadar seviyordu.

Ve sonra evlerinde büyük bir şey -kimsenin bahsetmediği korkunç bir şey- oldu ve Hunt gitti.

Ondan sonra kimse onun adını anmadı, bu yüzden çocukluk hayalini kaybetmenin üzüntüsünü yaşadı, insanlarla ilgilenmeyi misyon edinmiş bir kadın olarak büyüdü ve hemşire olmaya devam etti. Savannah'da bir hastanede birkaç yıl çalıştıktan sonra evine, Blessings'e döndü ve o zamandan beri buradaydı. Ava hemşirelik yaptığı yıllar boyunca pek çok insana bakmıştı ama çocukken Ava'ya bakan Marjorie Knox'a bakıyor olmak acı vericiydi.

Ava Emma'ya baktı. O artık Emma Lee'ydi. Gordon Lee adında iyi bir adamla evliydi. Bakışları Junior'a, Ray'e ve Birdie'ye kaydı.

Junior lise terkti ve boşanmıştı.

Ray bir çatı kaplama şirketine çalışıyordu ve Susie adında bir kız arkadaşı vardı.

Hayatı boyunca Birdie diye çağrılan Bridgette bebektir ama zekiydi ve hayatta kardeşlerinin başaramadığını başarmak için azimliydi. Truesdale'in yem ve tohum dükkanında muhasebeciydi ve hâlâ kendi Beyaz Atlı Prens'ini bekliyordu.

Ava ailenin endişeli görüldüğünü düşündü, ki bu normaldi, ama aynı zamanda birbirlerine karşı mutsuz görünüyorlardı, bu da tuhaftı. Ancak, sevdiği biri vefat ettiğinde ailelerden gelen pek çok farklı tepki görmüş ve yargılamamayı ya da varsayımda bulunmamayı öğrenmişti. Kendisini ilgilendirmese de Knox ailesini bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu. Onun görevi Marjorie'nin hayati fonksiyonlarını izlemektir, başka bir şey değil.

Marjorie'nin odasının kapısı açıldı ve Ava Marjorie'nin serumunu ayarlarken koridordaki sesler içeri süzülüyordu. Bu yüzden metal uçlu botların kesik kesik sesi içeri süzüldüğünde hepsi kapıya doğru baktı.

Adımları ağırdı, muhtemelen erkekti; nereye gittiğini bilen biri gibi kararlı ve ölçülüydü. Ses giderek yükseliyordu ve gecenin bu saatinde gelenin kim olduğunu merak ederek izlemeye devam ettiler.

Sonra aniden kapıda motorcu derisi giymiş ve kask taşıyan bir adam belirdi. Onlara onaylamayan bir bakış attıktan sonra doğruca Marjorie'nin yattığı yatağa gitti.

Ava'nın kalbi çarpmaya başladı. Hunt Knox az önce içeri girmişti ve onu son gördüğünden bu yana geçen yıllar nazik olmaktan çok daha fazlasıydı. Yüzü daha zayıf, hatları daha keskindi. Daha uzun boylu ve daha kaslıydı, siyah saçları daha uzundu ve deri ceketinin yakasından sarkıyordu ama gözleri hâlâ delici ve inanılmaz derecede maviydi.

Ne yaptığını unuttu ve adam yaklaşırken ona bakakaldı. Adamın onu tanımadığını fark etmesi birkaç saniyesini aldı.

"Hanımefendi. Ben Hunt Knox, onun en büyük oğluyum. Bilinci yerinde mi?"

"Hanımefendi değil, Hunt. Benim, Ava Ridley. Ve sorunuza cevap vermek gerekirse, bilinci gidip geliyor. İstersen onunla konuşabilirsin."

Hunt'ın gözleri büyüdü. Bu güzel kadının yumuşak sesi ve kara gözlerinde hatırladığı genç kızı görmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim. Biraz büyümüşsün. Seni tanıyamazdım," dedi Hunt. "Ağrısı var mı?"

"Doktor onunla ilgileniyor," dedi Ava.

Dört kardeşi nihayet yaşadıkları şoktan kurtulduklarında, Junior ayağa kalktı. "Sen nereden geldin? Nereden biliyorsun?" diye sordu.

Hunt döndü, onlar başlarını eğip başka tarafa bakana kadar baktı, sonra odağını tekrar annesine kaydırdı. Bir deri bir kemik kalmıştı. Hastalık bir vücuda bunu yapardı. Kaskını bir kenara bıraktı ve annesinin eline uzandı.

"Anne... benim, Hunt. Tıpkı istediğin gibi eve geldim." Bekledi ve tam onun duyamayacak kadar uzaklaştığını düşündüğü anda parmaklarını sıktığını hissetti. İçini bir rahatlama kapladı. O kadar da geç kalmamıştı. "Mesajının bana ulaşması bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm ama artık buradayım."

Gözleri açıldı. Onu tanıdığını biliyordu. Dudakları kıpırdıyordu ama aynı anda hem nefes alıp hem de konuşmak için yeterli akciğer kapasitesi yoktu.

Sonunda tek bir kelime söyleyebildi. "Üzgünüm," ve sonra, "aşkım."

İçindeki her şey paramparça oluyordu ama belli etmiyordu. Zayıflığını belli etmektense kendini vurmayı tercih ederdi.

"Sorun değil anne. Ben de seni seviyorum. Sana bir söz verdim ve bunu tutacağım. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm.

buraya gelmek için. Bir süreliğine eyalet dışındaydım ve dönene kadar son mektubunu alamadım ama şimdi buradayım ve istediğin her şeyle ilgileneceğim."

Marjorie'nin göz kapakları
dalgalandı. Hunt bekledi.

Kardeşleri ayağa kalktı ve yatağın etrafında dolaşarak beklemeye başladı. Günlerdir hiçbir şeye tepki verdiğini görmemişlerdi ve aniden bilinci yerine geldi. Sonra dudakları aralandı.

Son sözlerinin bir anını bile kaçırmak istemedikleri için daha yakına
eğildiler. Sonra "Avlanın." dedi.

"Buradayım anne. Buradayım," dedi Hunt ve nazikçe elini sıktı. "Ne istediysen yapacağım."

Dudakları tekrar aralandı. "Söz mü?"

Eğildi ve kızın kulağının dibinde usulca
konuştu. "Söz veriyorum. Artık buradayım.

Gitmekte özgürsün."

Marjorie nefes verdi. Işık daha parlaktı ve artık kalbinin üzerinde bir ağırlık yoktu. Oğlunu bıraktı ve Tanrı'nın onu eve götürmesine izin verdi.

Şimdi dört kardeş de şaşkınlıkla bakıyor ve az önce ne olduğunu merak ediyorlardı. Anneleri neredeyse bir haftadır bu şekilde hayata tutunmaya çalışıyordu ve müsrif oğul içeri girip ona gitmesinde bir sakınca olmadığını söylemişti. Ve öldü mü? Öylece öldü mü?

Ava nabız bulmaya çalışıyordu ama nabız yoktu.

Marjorie'nin kalp atışları monitörde durmuştu.

Emma'nın sesi bir oktav yükseldi. "Öldü mü?"

Junior'ın yüzünden yaşlar süzülüyor, Ray de gözlerini siliyordu. En
küçük kız Birdie yüzünü kapattı ve ağlamaya başladı.

Birkaç dakika sonra bir hemşire aceleyle odaya girdi. Nabız yokladı, sonra saate baktı. "Ölüm
saati, 1:15."

Ava'nın yanaklarında gözyaşları vardı. "Çok üzgünüm. Hepinizin başı sağ olsun."

Emma ona sarıldı. "Anneme bu kadar iyi baktığın için teşekkür ederim," dedi.

Hunt henüz hiçbir kardeşiyle konuşmamıştı ve hâlâ annesinin elini tutuyordu. Eşyalarını toplayıp odadan çıktıklarını biliyordu ama şu anda hiçbirine söyleyecek bir şeyi yoktu. Bu daha sonra gelecekti.

Omzunda bir el hissetti. Ava'ydı.

"Çok üzgünüm Hunt, ama başardığın için minnettarım. Son günlerinde tek konuştuğu sendin."

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim," dedi, sonra annesinin elini bıraktı, kaskını aldı ve dışarı çıktı.

Ava onun ses tonunda acı duyuyordu ama onun ilgisine ya da bakımına ihtiyacı yoktu. Bir hastayı kaybetmek hemşire olmanın en zor yanıydı ama bu olayda Ava huzurluydu. Marjorie Knox uzun süre acı çekmişti. Artık hasta ya da acı çekmiyordu ve bu bir lütuftu.

Hunt koridora geri dönerken kardeşlerinin asansöre bindiğini gördü. Hayalinde

Alt kattaki lobide durup onun gelmesini beklediler ve onun yerine merdiven boşluğunu kullandılar.

* * *

Onlar nihayet binadan çıktıklarında o çoktan otoparka girmiş ve Harley'ine binmişti. Hiçbirini tanımadan uzaklaşmasını izlediler.

"Kahretsin, işte gidiyor," dedi Ray.

"Aranızda Hunt'ın kasabadan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini bilen var mı?"

Birdie sordu. "Ben bilmiyordum," dedi Emma.

Ray başını sallarken Junior, "Ben de," dedi.

"Annem biliyor olmalıydı," dedi Birdie.

Diğerleri sessizce birbirlerine baktılar, annelerinin böyle bir sırrı bu kadar uzun süre sakladığına inanmakta güçlük çekiyorlardı ama dördü de bunun nedenini biliyordu.

"Acaba annem ondan ne yapmasını istedi?" Junior

söyledi. Ray kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Junior kaşlarını çatı. "Onu duydun. Anneme sözünü tutacağını ve ondan ne isterse yapacağını söyledi."

"Oh, evet," dedi Ray.

"Acaba nereye gidiyor?" Junior dedi ki. "Sence annemin evinde mi kalacak?"

Emma omuz silkti. "Bilmiyorum. Neden eve giderken evin önünden geçmiyorsun ve orada olup olmadığına bakmıyorsun? Eğer öylece taşınacağını düşünüyorsa, başka bir şey düşünüyor demektir. Ben istiyorum-"

"Sizin ne istediğiniz ve ne olacağı iki farklı şeydir," dedi Junior. "Burada dört kişiyiz."

"Ama beş mirasçı var," dedi Birdie. "Annemin evinin satışından gelecek para dörde değil beşe bölünecek. Ev çok eski. Uğruna kavga etmeye değecek bir şey getirmeyecek."

Ray, "Hiçbir şey için kavga etmeye değmez," dedi.

Emma hepsine ters ters baktı. "Annemin cenazesi ve diğer şeyler hakkında zaten konuştuk ve annemin banka hesabında sadece onu gömmeye yetecek kadar para var, başka bir şey yok. Hadi eve gidelim ve biraz dinlenelim."

"Annem vasiyet bıraktı mı?" Birdie sordu.

Hepsi durdu.

"Bilmiyorum," dedi Emma.

Junior omuz silkti. "Ben de

bilmiyorum."

"Nasıl öğreneceğiz?" Ray sordu.

"Belki Hunt biliyordur. Annem hakkında bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur," dedi Birdie.

"Ben eve gidiyorum. Hunt'ın nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan, git onu kendin ara," diye

mırıldandı Junior. Ray arabasına binip gitti ve Junior da aynısını yaptı.

Emma onu görmezden geldi. "Annem öldüğü için üzgünüm ama acı çekmediği için de mutluyum." Sonra Birdie'ye baktı. "Hunt'ın bunca yıldır nerede olduğunu merak ediyorum."

"Bilmiyorum ama yakışıklı bir adama dönüştüğü kesin," dedi Birdie.

* * *

Hunt, muhtemelen uyumakta olan diğer konukları düşünerek, Harley'in üzerinde olabildiğince sessiz bir şekilde Oda ve Kahvaltı'ya doğru ilerledi. Motosikletini kilitledi, çantasını ve kaskını aldı, sonra kapıya yöneldi ve zili çaldı.

Bud Goodhope hâlâ ayakta idi ve son misafirlerinin gelmesini bekliyordu; kapı zilini duyunca aceleyle koridora çıkıp kapıyı açtı.

"Blessings Yatak ve Kahvaltı'ya hoş geldiniz," dedi

Bud. Hunt başıyla onayladı. "Ben Hunt Knox.

Rezervasyonum var."

"Evet, içeri gelin Bay Knox. Kaydınızı yaptırayım ve size odanızı göstereyim. Çok yorulmuş olmalısınız."

Kısa bir süre sonra Hunt üst kata çıkarıldı ve koridorun sonunda bir odaya yerleştirildi.

"Burası daha sessiz," dedi Bud. "Kahvaltı sabah 6:00'dan 10:00'a kadar servis edilecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa ev telefonundan yediyi tuşlayın, ya eşim Rachel ya da ben cevap veririm."

"Teşekkürler," dedi Hunt. "Şu anda tek istediğim bir duş ve bir yatak."

"O zaman iyi dinlen," dedi Bud, Hunt'ın çantasını yatağın üzerine koyarken. "Sabah kahvaltıda görüşürüz."

Hunt kapıyı kilitledi, ceketini ve kaskını bir sandalyenin üzerine koydu, sonra oturdu ve botlarını çıkardı. Oda iyi döşenmişti ve sıcak, ev gibi bir havası vardı. Böyle bir yerde bulunmayalı uzun zaman olmuştu.

Etrafı karıştırdı ve tek tek paketlenmiş, ev yapımı çikolatalı kurabiyelerden oluşan bir sepet ve soğuk içeceklerden oluşan bir mini buzdolabı buldu. Öğleden beri bir şey yememişti ve zaten yarın olmuştu, bu yüzden bir kurabiye ve soğuk bir kola seçti ve karnındaki boşluk hissini hafifletmek için yedi.

İşi bittiğinde soyundu ve banyoya girdi. Boy aynası, hayatın vücudunda bıraktığı kilometre taşlarını yansıtıyordu. Savaşın izleri sadece içinde değildi. İyileşen yaralardan geriye kalan ince gümüş ipler gibi bazıları da görülebiliyordu.

Yorgun kaslarını gevşetmek için suyu dayanabileceği kadar sıcak hale getirdi ve sonra kendini yıkamadan önce saçlarını yıkadı. Çıktığında tek düşünebildiği temiz çarşafların arasına girip bir hafta boyunca uyumaktı. Ama uyumak diye bir şey yoktu. Verdiği sözü tutmak için uzun bir yoldan gelmişti ve bunu yatakta kalarak başaramayacaktı.

* * *

Ava'nın vardiyası sabah 7:00'de bitti.

Normalde biraz kahvaltı edip uyumayı dört gözle beklerdi ama Hunt Knox onun peşindeydi.

eve giderken aklına geldi. Evli olup olmadığını, çocukları olup olmadığını, nerede yaşadığını, ne iş yaptığını merak ediyordu. Ama görünen o ki karanlıkta kalan tek kişi kendisi değildi. Kulak misafiri olduğu kadarıyla kardeşleri de bilmiyordu. Bir kez daha, ailelerinin arasını bu kadar açacak ne olduğunu ve ölmeden önce annesine verdiği sözün ne olduğunu merak etti.

Arabayı garajın altına çekerken hâlâ onu düşünüyordu. Sabah soğuktu ve gökyüzü kapalı görünüyordu. Ama hava onun gününü etkilemeyecekti. İçeri girdi ve sonra evin içinden geçerek ceketini ön dolaba, çantasını da koridordaki masanın üzerine bıraktı.

Üniformasını çıkarmak her zaman çok önemliydi. Doğruca çamaşırhaneye gider, sonra da duş almak için banyoya giderdi. Baştan aşağı yıkanma ritüeli hem fiziksel hem de duygusal bir temizlikti - dün gece baktığı hastaların tüm üzüntü ve hastalıklarını geride bırakarak gündüz vardiyasının becerikli ellerine bırakıyordu.

Önümüzdeki iki gün izinliydi ve sonra gündüzleri geri dönecekti. Hemşirelerden biri bir aile cenazesi için şehir dışındayken onun yerine bakmakta bir sakınca görmemişti ama acil servisteki normal vardiyasına dönmeye hazırdı.

Dışarı çıkar çıkmaz pijamalarını giydi, çamaşırlarını kurutucuya attı, lavabonun başında bir kase mısır gevreği yedi ve sonra yatağa girdi. Uykuya daldığında hâlâ Hunt Knox'u düşünüyordu.

* * *

Rachel Goodhope kahvaltıya indiğinde son misafirleriyle tanıştı. Onu motorcu kıyafetleri içinde görmemişti ama giydiği siyah Levis ve gri chambray gömleğiyle iyi bir görüntü çiziyordu. Siyah deri montunu bir sandalyenin arkasına astı, motorcu kaskını yanındaki sandalyenin koltuğuna yerleştirdi ve sonra büfeye gitti.

Rachel, "Blessings'e hoş geldiniz," dedi ve neredeyse boşalmış bir reşo tabağına taze bir parça çıtır domuz pastırması ekledi.

"Teşekkür ederim," dedi Hunt. "Her şey iyi görünüyor."

"Keyfini çıkarın," dedi. "Sıcak çay ya da kahve dışında bir şey içmek isterseniz, bana haber vermeniz yeterli." "Bu iyi," dedi Hunt. "Oh... Butterman Hukuk Bürosu'nun nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Elbette. Adliyenin tam karşısındaki binada bir ofisi var. Önünde bir tabela var. Bunu kaçıramazsınız."

"Teşekkür ederim," dedi Hunt ve tabağını doldurmaya başladı.

Rachel fırından bir parti sıcak bisküvi çıkarmak için mutfığa geri döndü. Onları sıcak tutmak için bir ısı lambasının altındaki tezgâha koydu ve cep telefonu çaldığında biraz daha waffle pişirecekti. Ellerini sildi ve sonra cevap verdi.

"Merhaba, ben Rachel."

"Günaydın Rachel. Ben Ruby. Kilisenin çağrı komitesindeyim, bu yüzden yaklaşan bir cenaze hakkında sizi bilgilendiriyorum."

"Olamaz! Kim öldü?" Rachel sordu.

Ruby, "Marjorie Knox sonunda vefat etti, Tanrı onu korusun," dedi.

"Ah, tabii ya! Aileyi çağırdıklarını duydum," dedi Rachel ve sonra nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Şu ana kadar ikiye ikiye bir araya getirmemiştim. Bu sabah çok ama çok erken saatlerde bir misafirimiz geldi. Adı Hunter Knox. Eminim ailedendir."

Ruby'nin nefesi kesildi. "Aman Tanrım! Bu en büyük oğlu! Liseden hemen sonra ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi."

"Artık burada," dedi Rachel. "Ve çok da yakışıklı bir adam." "Umarım Marjorie'yi görmek için zamanında gelmiştir," dedi Ruby.

"Az önce bana Peanut'ın ofisinin nerede olduğunu sordu," dedi Rachel.

"Tatil olduğu için Peanut'ın ofiste olup olmayacağını bilmiyorum. Sanırım tüm bunların nasıl sonuçlanacağını zaman gösterecek," dedi Ruby. "Bu arada, yakın gelecekte kilisede bir aile yemeği olacağı konusunda sizi uyarmak istedim."

"Anlaşıldı," dedi Rachel. "Biraz daha waffle yapmam gerek. Seninle sonra konuşuruz." "Aramam gereken başka insanlar da var," dedi Ruby. "İrtibatta olacağım."

* * *

Hunt yumurta, bisküvi ve sosla karnını doyurduktan sonra waffle yemek için geri döndü. Uzun zamandır gerçek yemek yemediği için telafi ediyordu ve günün ne getireceği hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden önündeki şeyi yemek iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Annesinin evini kontrol etme fırsatı bulana kadar en azından birkaç gece için buradaki odayı tutmuştu. Onarımı sırasında içinde kalabileceği kadar yaşanabilir bir yer olursa orada kalacaktı. Onarıldıktan sonra müzayedeye bakmak ve ödenmemiş faturaları ödemek ona kalacaktı.

Mektubu aldığı anda, annesinin kendisini mirasının vasisi olarak atadığını öğrenince şok olmuştu. Görüşmeye devam etseler de, kardeşlerinden hiç bahsetmemişti ve bunun iyi bir nedeni vardı. Onun umursamayacağını biliyordu. Mektup ona ulaştığında, posta damgası neredeyse iki haftalık ve yazdığı mektubun üzerindeki tarih bundan bir ay önceydi. Günlerinin sayılı olduğunu itiraf ettiğinde paniğe kapılıp onu aradı ama asla cevap alamadı. İstediklerini yapacağını bilmeden öleceği düşüncesi onu Houston'dan Blessings'e on altı saatlik çılgın bir yolculuğa çıkardı. Artık onun gelmesini beklediğini biliyordu. Ona bekleyecek kadar güvenmişti. Şimdi işi yapmak ona kalmıştı.

Sevilecek Biri

Şubat 2021'de satışta!

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı Sharon Sala'nın altı farklı türde (romans, genç yetişkin, Western, genel kurgu, kadın kurgusu ve kurgusal olmayan) basılmış 125 kitabı bulunmaktadır. İlk kez 1991 yılında yayımlanan ve bir zamanlar Amerika Romans Yazarları üyesi olan yazar, sekiz kez RITA finalistisi olmuştur. Sektördeki ödülleri arasında Janet Dailey Ödülü, RT Magazine'den beş kez Kariyer Başarı Ödülü, beş kez Ulusal Okuyucuların Seçimi Ödülü, beş kez Colorado Romance Writers' Award of Excellence, Heart of Excellence ödülü, Booksellers Best Ödülü, RWA tarafından verilen Nora Roberts Yaşam Boyu Başarı Ödülü ve yayınlanan yüzüncü romanı için RWA'dan Centennial Ödülü bulunmaktadır. Doğduğu eyalet olan Oklahoma'da yaşamaktadır. Onu Facebook'ta ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.